

Khi Ta Là Kẻ Ngốc

Contents

Khi Ta Là Kẻ Ngốc	1
1. Chương Mở Đầu. Cuộc Giải Cứu Bất Ngờ	2
2. Chương 1. Trả Ôn...	4
3. Chương 2. Ngày Bình Thường?	7
4. Chương 3. Gặp Em Gái Của Thiên Ân	9
5. Chương 4. Anh Vũ	11
6. Chương 5. Ngôi Nhà Ở Ngoại Ô	15
7. Chương 6. Bức Ảnh Cũ	17
8. Chương 7. Lạc Về Ký Ức	19
9. Chương 8. Hình Như Tôi Thích Cậu Ấy Rồi?	21
10. Chương 9. Cô Bạn Thích Bạo Lực	23
11. Chương 10. Đồ Lỗi	26
12. Chương 11. Đức Duy - Tên Đầu Gấu	28
13. Chương 12. Hải Đăng - Tên Quấy Rối	32
14. Chương 13. Tổ Thích Cậu	35
15. Chương 14. Quấy Rối Nhỏ	37
16. Chương 15. Tôi Thật Ra Là Ai?...	39
17. Chương 16.0 Nơi Bắt Đầu Tất Cả	41
18. Chương 16. Gặp Cô Gái Tóc Vàng - Mona Trở Về	43
19. Chương 17. Ngày Nhẹ Nhàng! Khởi Đầu Thất Bại	48
20. Chương 18. Cry	51
21. Chương 19. Bản Chất Thật	53
22. Chương 20. Bày Tổ	56
23. Chương 21.1 Hé Mở...	60
24. Chương 21.2 Hé Mở...	62
25. Chương 22. (chương Kết) Điều Không Nói	65
26. Chương Ngoại Truyện 1. Hẹn	68
27. Chương Ngoại Truyện 2. Paris Lạnh Lẽo	69

Khi Ta Là Kẻ Ngốc

Giới thiệu

Linh Lan Thiên Ân Thảo Nghi Anh Vũ Mona Ngọc Thi. . . và một số nhân vật khác. Tôi - Linh Lan

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ta-la-ke-ngoc>

1. Chương Mở Đầu. Cuộc Giải Cứu Bất Ngờ

Nhìn đồng hồ rồi thở dài ngán ngẩm, tôi gắng hết sức chạy thật nhanh lên lớp. Sự thật là, ngày đầu tiên của năm lớp 10 - năm khởi đầu cho tất cả, tôi tới lớp trễ.

Vừa đến trước cửa lớp, tôi loáng thoáng nghe thấy tên mình. Tôi méo máo, khóc không ra nước mắt, thôi chết rồi, chắc là đang điểm danh.

“Linh Lan. Đã tới chưa vậy?”

Cái giọng nghệt nghệt của một giáo viên nữ đang có vẻ thiếu kiên nhẫn lặp lại tên tôi. Tôi đẩy cửa bước vào, giả bộ thờ dốt làm như mình vừa kết thúc một cuộc chạy đua nào đó, lau mồ hôi nhễ nhại trên trán, tôi nói như đứt hơi: “X... xin lỗi cô, em... em đến trễ. Cô cho em vào lớp.”

Tôi chớp mắt nhìn cô với ánh mắt thành khẩn cùng câu nói quen thuộc nằm lòng trong đáy mắt: “Từ nay em không dám nữa đâu ạ!”

Cô giáo đẩy gọng kính, nhìn tôi một lúc rồi gật đầu, cô chỉ tay xuống chỗ trống tại bàn cuối kế cửa sổ. Tôi gượng gạo cười một tiếng rồi ôm ba lô lúi xuống chỗ ngồi. Nhìn chỗ trống còn lại duy nhất trong lớp, rồi lại nhìn người kế bên - một cậu bạn đeo kính khá đẹp trai, theo tôi nghĩ, đầu tiên là phải gây được ấn tượng tốt để còn có thể “đồng lòng” trong kiểm tra sau này, bởi thế, tôi ra vẻ như con mèo con đáng thương, e dè hỏi: “Bạn ơi, tớ... có thể ngồi chỗ này không?”

“Nhìn khắp lớp còn mỗi chỗ này trống, cậu không ngồi ở đây thì ngồi ở đâu?” Cậu bạn ấy lên tiếng, giọng lạnh đến phát run và cũng chẳng thèm nhìn tôi lấy một cái.

Khóe môi giật giật, tôi cắn chặt môi và ngồi xuống. Tôi đang cố thật bình tĩnh. Tôi thích lạnh lùng nhưng không thích bị người khác lạnh lùng với mình chút nào. Đảo mắt khắp lớp, một vài đứa nhìn tôi cười khúc khích. Tôi nhướn mày khó hiểu rồi tỏ vẻ không quan tâm, tay chống cằm nhìn ra cửa sổ. Tôi vô tình liếc mắt qua cậu bạn cùng bàn, áo sơ mi trắng tinh nhưng lại nhàu nhĩ, mặc dù thế nhìn cậu ta vẫn rất đẹp, tựa hoa tựa ngọc, từ trên xuống dưới không một điểm khuyết, mái tóc màu hạt dẻ tôn lên làn da trắng như sứ, nhìn y như là con gái nhưng vẫn có nét rất nam tính.

Bất giác, tôi nhìn tay mình, rồi nhìn tay cậu ta, không kiềm được tự hỏi mình: “Da trắng quá. Cậu ta là gay sao?” Lại quên rằng đang ở trong lớp, quay sang cậu ta hỏi: “Cậu là gay à?”

“Hửm?”

Tôi giật mình, xanh mặt. Cô giáo không biết từ khi nào đã đứng ngay trước bàn của tôi. Cô giáo nhướn mày, có vẻ kiềm chế nói với tôi nhẹ nhàng hết mức và không thể nhẹ nhàng hơn: “Có phải em đang đùa với tôi không?”

“Không... không... Thưa cô... em...” Tôi lắp ba lắp bắp mãi chẳng biết nên trả lời sao. Cô giáo không nói gì, đẩy gọng kính rồi quay lưng bỏ đi.

Ngày đầu tiên của năm học mới bao giờ cũng chán và thật sự rất rất chán. Cả lớp đã về hết, tôi nằm dài trên bàn, thở dài sườn sượt.

“Cậu chưa định về à?”

Một giọng trầm thấp vang lên, tôi giật mình ngẩng đầu dậy, ngó xung quanh, chẳng còn ai ngoài tôi và cậu bạn cùng bàn.

“Cậu hỏi tớ hả?” Tôi buột miệng hỏi theo phản xạ.

“... Lớp này không có ma.” Cậu ta nhìn tôi rồi nói với giọng lạnh băng.

Mặc dù trong lòng thầm rửa cậu ta “Tên chết tiệt này!...” nhưng ngoài mặt vẫn cười tươi, hòa nhã: “Hi hi, bây giờ tớ dọn tập rồi về. Cậu cũng chưa về sao?”

“Thế cậu đang nói chuyện với ai vậy?”

Khóe môi giật giật, trán đầm mồ hôi, tôi đang ra sức kiểm chế trạng thái của mình. Tôi híp mắt lại như đang cười, nghiêng răng nói: “Tớ là Linh Lan, cậu tên gì nhỉ?”

“Cậu bị trọ quai hàm hả? Trông đau quá, cậu nhớ mua thuốc uống, nếu không để lâu lại bị dị tật. Tôi là Thiên Ân. Thế nhé, tôi về trước.”

Ngoài cái miệng của cậu ta động đậy thì còn lại đơ như ma nơ canh. Tiếng bước chân của cậu ta xa dần, cơn giận của tôi đã lên tới đỉnh điểm và bắt đầu phát nổ.

“Tức quá, cậu ta là cái gì thế? Bữa sau gặp lại, ta đập ột phát trọ quai hàm. Nhìn kìa! Nhìn cái mặt cứng đơ của hần kia, ma nơ canh! Trời ai, gặp ma rồi!” Tôi quơ tay múa chân một hồi rồi vác ba lô chạy thực mạng. Dù gì trời cũng chiều chiều rồi, không chạy lẹ kéo gặp ma thiệt đó chứ.

Chiều, trời se lạnh. Từng đợt gió lạnh buốt khẽ thoảng qua cuốn theo những chiếc lá đỏ trên cây lần lượt rơi xuống đường. Vòm trời đỏ rực, mấy tia nắng cuối cùng lấp ló qua những áng

mây. Tôi từ trong hiệu sách đi ra, vươn vai hít một hơi thật sâu, vui vẻ quay chân định về.

Chợt... Lặng phất!

Tôi chẳng dám nhích nửa bước chân. Bên kia đường, cậu bạn cùng bàn tôi vừa mới trò chuyện hồi nãy đang bị một đám nam sinh trường khác kéo vào một ngõ cụt. Đám nam sinh kia mặt mày dữ dằn, ai cũng to con cả, cậu bạn cùng bàn đó thì có thể gọi là nhỏ con so với chúng, không biết sẽ thế nào đây? Nghĩ đi, nghĩ lại, quá tò mò cũng một phần là lo cho người bạn mới, tôi chạy theo. Nấp chỗ này rồi bay sang chỗ nọ, đời tôi không làm ninja cũng hơi uống.

Đứng trước con hẻm cụt, tôi hít một hơi thật sâu, run run nép vào tường, tôi nhích một bước, thấy chưa được, lại nhích tiếp một bước, thêm một bước nhỏ nữa.

XOẢNG...

Tiếng chai miến va mạnh vào tường rồi từng mảnh vụn rơi xuống loảng xoảng. Tôi giật nảy mình, nuốt nước bọt cái “ực”. Tiếp theo đó là giọng của một nam sinh nghiêng răng nghiêng lợi

vang lên: “Mày nghĩ mày là ai? Vào cái trường dở hơi đó là ngon hả? Sao? Vào đó học với nó, mày vui không?”

Tôi đoán, tên nói câu đó hẳn là tên đầu gấu - trùm đầu của nhóm này. Tôi cảm thấy tội lỗi, mọi chuyện của cậu bạn mới đó dù sao cũng chẳng liên quan gì đến tôi, tốt nhất tôi nên đi trước khi mình bị liên lụy. Nghĩ vậy, tôi nhón chân rón rén bỏ đi, nhưng mới bước đầu tiên, dưới chân là đá đã bám rêu vô cùng trơn, tôi trượt chân ngã “ụch” một cái. Đám nam sinh trong ngõ nghe tiếng động, có vẻ hoảng, láo nháo cả lên:

“Ai đó? Ai đó? Giỏi thì bước ra đây chứ đừng có trốn!”

“Có người đi theo sao?”

“Ra đây đi, đừng có trốn nữa!”

Mặt trời đã xuống núi, chỉ còn le lói vài tia yếu ớt.

Tôi bị ngã nằm dài trước đầu con ngô không ngừng than thở. Ôi, cái mông của tôi, đau chết được! Đám nam sinh trong ngô trợn mắt há mồm hướng về tôi như một sinh vật lạ.

“Là một đứa con gái sao?” Giọng hách dịch của tên đầu gấu vang lên, hần nhếch môi liếc mắt xuống nhìn tôi.

Thôi, chết rồi, tốt nhất là chuồn lẹ. Tôi đứng dậy phúi phúi đồ, xốc lại ba lô, nhìn đám nam sinh đó khề giờ tay chào, cười cười nói:

“Chào, ha ha, tớ... tớ tình cờ đi... ngang. Bây giờ trời cũng tối rồi, tớ xin về trước. Ha ha...”

“Đứng lại!”

Chưa kịp nhấc một bước chân, tôi đã bị tên đầu gấu gọi giật lại. Chẳng còn cách nào khác, tôi miễn cưỡng đứng lại, miễn mếu nhìn tên đầu gấu, nói: “Đại ca, bây giờ trời cũng tối rồi, đại ca đánh cậu ta lẹ lẹ kéo không kịp.”

“Cô nói là đi ngang đây sao cô biết tôi đánh cậu ta? À, đồng phục của cô hình như là của Hồng Đăng mà nhỉ? Hóa ra cô cũng là một đứa dở hơi như hần thôi.” Hần ta nói với tôi với cái giọng nghênh nghênh.

“Đúng vậy!... À mà không phải, cậu mới là đồ dở hơi.” Tôi vui vẻ gật đầu cái rụp, à mà không phải, hần nói tôi dở hơi, tôi lắc đầu một cái, phủ định lại ngay. Hần ta mới là cái đồ dở hơi, mất biết bao nhiêu công sức mới vào được trường Hồng Đăng, thế mà hần lại bảo là dở hơi. Tôi vẫn cười, nhưng tức giận lại lên tới tột độ rồi. Đột nhiên, hần ngoắc tay ra lệnh, đám nam sinh kia nhào lại chỗ tôi đang đứng.

Tôi tròn mắt không kịp hiểu chuyện gì thì một tên to con cầm cây nhào lại, tôi né qua một bên theo phản xạ rồi lấy thế cho hần một đập ngay giữa bụng, hai tên khác sấn lại tôi, tôi lùi lại sau, dẫm một cái thật đau ngay mũi của tên bên phải rồi nghiêng người đá vào bên mang tai của tên bên trái. Bọn chúng đau đớn nằm vật vạ dưới đất, tôi liếc nhìn chúng, nhếch môi chế nhạo. Rồi tôi trừng mắt nhìn tên đầu gấu, nhặt khúc cây to dưới đất, xấn tay áo hùng hổ bước vào ngô, tên đầu gấu phát hoảng, lắp ba lắp bắp: “Cô... cô định làm gì? Ngon thì lại đây, t... tôi... tôi không s... sợ... đâu...u...”

Tôi cầm cây thụi vào bụng hần một cái, nhân tiện dẫm cho hần một cái ngay mắt trái, bầm tím. Tôi lừ lừ mắt nhìn cái đám nam sinh này, xưa nay tôi ghét nhất bọn ý đông hiệp yếu.

Mà... Tôi nhìn về phía Thiên Ân, cậu ta dựa tường, lười nhác ngáp mấy cái. Tôi trợn trừng mắt nhìn cậu ta, tức muốn học máu, chưa thấy ai bỉ ổi như cậu ta cả, con gái chân yếu tay mềm như tôi thì vác thương ra trận, cậu ta thì đứng đó như không. Nhìn cái bản mặt bình thản của cậu ta mà muốn dẫm ột cái quá, mình thì đánh một gằn chết mà hần thì đứng đó ngáp!

Tôi cắn môi, liếc nhìn tên đầu gấu, thấy hần lấy điện thoại ra bấm bấm gì đó, tôi hốt hoảng giật tay Thiên Ân chạy thực mạng ra khỏi con ngô.

“Đồ khùng, chạy lẹ. Hần móc điện thoại ra kia! Không khéo hần gọi người khác đến mất.”

Tôi nắm tay Thiên Ân chạy đi, nắm thật chặt, kéo đi thật nhanh mà không cảm nhận được trái tim mình đang vô thức loạn nhịp.

2. Chương 1. Trả Ôn...

Mùa thu lạnh lạnh, trùm chần ngủ rất tuyệt. Đây chính là mùa của những kẻ lười. Linh Lan tôi chính là kẻ lười, ánh sáng mặt trời tỏa tám hướng rồi mà tôi vẫn cuộn tròn mình trong chăn, ngủ say như chết.

“Rằm!”

Đang lơ lửng trên tầng mây thứ tám, một bàn tay khổng lồ không biết từ đâu xuất hiện búng tôi một cái rơi khỏi tầng mây.

“A A A A A A A!!”

Tôi giật mình ngồi bật dậy, hai mắt cứ híp lại mở chẳng được. Tôi dụi dụi mắt, méo miệng nhìn cánh cửa phòng bị đập xém chút nữa bay luôn. Từ bên ngoài vọng lại tiếng của thằng em phá phách: “Chị hai, 6h10 rồi. Chị mà không dậy là em trễ học luôn đấy!”

“Rồi, biết rồi.” Tôi lười nhác kéo dài giọng. Mặc dù nói vậy, nhưng tôi vẫn nghĩ: “Mình dậy trễ mắc gì trễ học nó? Vô duyên!”

Tôi uể oải xuống giường, kéo rèm và mở tung cửa sổ, những cơn gió lành lạnh phả lên mặt làm tôi thấy tươi tỉnh hẳn. Đây chính là buổi sáng của một kẻ lười như tôi.

Trường cấp ba Hồng Đăng, một ngôi trường cổ kính lâu đời, tồn tại chỉ vì những bộ óc thiên tài, thông minh tuyệt đỉnh. Bởi thế, khoác trên mình bộ đồng phục của trường cấp ba Hồng Đăng là khoác trên mình một niềm kiêu hãnh khiến ai ai cũng phải ngước nhìn ao ước. Mặc dù tôi lười thật nhưng để vào được Hồng Đăng tôi đã phải đổ biết bao nhiêu là mồ hôi nước mắt, cắn răng chịu đựng để xua đi cái bệnh lười biếng. Nói thật chứ lúc ôn thi ấy, tôi ung dung lắm, sáng học trên trường, chiều về nhà là chơi và ngủ, chẳng bù ấy đứa bạn cùng lớp cũ, ôn bài bù đầu bù cổ. Tôi chẳng hề có một chút ấn tượng gì về mấy năm cấp hai, bạn bè còn chẳng có một người nữa là, à không, bạn thì cũng có đó, nhưng chỉ dừng ở mức trò chuyện trao đổi thôi, mà bọn nó trò chuyện với tôi chủ yếu là vì chữ “lợi dụng”, tôi cũng chỉ cười và ra sức thân thiện, giúp đỡ bạn bè nhưng trong lòng tôi chán ngấy rồi.

Ngắm mình trong bộ đồng phục của Hồng Đăng, tôi không kiềm được cười hì hì hả hả suốt này giờ. Thằng em trai tôi vừa mở cửa bước vào phòng, che miệng ngáp một cái, nói: “Chị hai, sáng bệnh viện chưa mở cửa, chị ráng chịu đựng đi, chiều về em dẫn chị đi khám liền.”

“...” Tôi lờ mắt nhìn nó, nó gãi đầu cười hì hì rồi lủi đi.

Tháng chín, trời trong xanh cao vợi vợi, gió nhẹ thoảng qua cuốn theo mùi hương hoa sữa dào dạt nồng nàn. Tôi hít một hơi thật sâu tận hưởng cái hương vị ngày mới. Chia tay thằng em ở hiệu sách, tôi thong thả nhẩy chân sáo tới trường. Cổng trường Hồng Đăng hiện ra sau bóng của những cây cổ thụ xum xuê. Không gian bốn bề tĩnh lặng, trầm lắng bao trùm lên ngôi trường cổ. Bước vào trường, cái không gian cổ kính ấy dường như không hề tồn tại mà thay vào đấy là những tiếng cười nói rôm rả, những cái khoác tay hân hoan hay những trang sách được khép lại dưới tán cây phượng đỏ.

Tôi xóc lại ba lô và bước vào lớp. Hôm nay cậu ta vẫn như vậy, vẫn y như một tảng băng trôi trên biển. Đã ba tuần sau cái ngày khởi đầu tôi tệ, tảng băng ấy vẫn cứ im thín thít, chăm chú đọc sách ở góc lớp. Tôi bước tới, để ba lô lên bàn rồi ngồi xuống, chỉnh lại vạt áo cho chỉnh tề sẵn tiện liếc cậu ta một cái, nói: “Haizz, cậu chẳng làm được việc gì ngoài đọc sách à?”

Cậu ta tảng lờ, vẫn chăm chú vào cuốn sách. Đầu tôi như muốn bốc khói lên. Cái tên này...

“Cái vụ đó... định trả ơn tôi thế nào đây?” Tôi tiếp tục bắt chuyện.

“...” Cậu ta vẫn tảng lờ.

“NÀY!” Tôi tức tối hét lên, trừng mắt nhìn cậu ta, cả lớp quay lại, nhú mày nhìn tôi, tôi lắc lắc tay cười hì hì rồi quay lại lườm cậu ta. Cậu ta cuối cùng cũng gấp quyển sách lại, quay người nhìn thẳng vào mắt tôi mà chẳng nói gì. Tôi lúng túng, nói chẳng nên câu: “C... cậu nhìn gì? Đừ... đừng thấy con gái nhà lành mà... mà ăn hiếp nha.”

Thiên Ân quay mặt ra cửa sổ, tôi loáng thoáng nghe cậu ta nói: “Con gái cỡ cậu quỷ Satan cũng không thèm.”

Nhìn cách xử sự của cậu ta đi, đầu đường xó chợ, cậu ta ở chỗ nào thế? Mà thôi, Linh Lan tôi hôm nay tâm trạng thoải mái, không chấp vặt.

Giờ ra về. Tôi đang dọn tập sách, Thiên Ân ngồi dựa vào ghế, vươn vai và... lại ngáp, hình như cậu ta chưa có ý định về.

“Chưa định về sao?” Tôi khoác ba lô rồi lên tiếng hỏi trước. Cậu ta đáp lại tôi bằng chất giọng lười nhác: “Tôi đang chờ cậu.”

“Hả?” Tôi ngạc nhiên nhìn cậu ta, thật không thể tin nổi mà.

“Chẳng phải cậu nói tôi trả ơn cho cậu sao?” Cậu ta nhún vai, ung dung nói.

Tôi chẳng tin vào tai mình nữa. Cậu ta không nói gì nhiều, kéo tôi một mạch đi thẳng tới nhà hàng cách đây chừng 200m.

Ngẩng đầu nhìn nhà hàng trước mắt, nhà hàng 5 sao cơ đấy! Tôi tròn mắt nhìn Thiên Ân, há hốc mồm chẳng nói được một câu, chỉ run run chỉ chỉ tay.

“Cô làm tôi xấu hổ đấy!” Cậu ta nói rồi kéo tôi đi vào.

Bước vào bên trong nhà hàng, tôi cứ ngỡ như mình đang mơ. Nhưng nếu là mơ thì giấc mơ này quả thực rất đẹp. Đây là một nhà hàng Pháp với lối kiến trúc bán cổ điển pha trộn hài hòa cùng với nét hiện đại. Cánh cửa gỗ với những ô kính mờ im lìm khép lại, tách bên ngoài ồn ã và bên trong tĩnh lặng như hai thế giới đối lập tồn tại song song với nhau. Đằng sau cánh cửa gỗ ấy là một dãy chậu phun nước trải dài. Thiên Ân kéo tôi tới ngồi ở một bàn trong góc. Nhưng giờ nghĩ lại, tôi nghi hoặc hỏi Thiên Ân: “Cậu khao tôi thật à?”

Cậu ta trả lời, giọng sáng khoái: “Dĩ nhiên. Cậu cứ thoải mái chọn món. Bao nhiêu tôi khao hết.”

Thật tuyệt vời, nhìn tên này là tôi biết chắc ở biệt thự nhà trắng rồi ha ha. Tôi nhìn menu, gọi hết món này tới món kia, toàn là món mình thích, chỉ phục vụ ghi mà muốn không theo kịp luôn.

“Một mình cậu ăn hết đấy hả?” Cậu ta nhìn tôi như thể tôi là sinh vật lạ, tôi đốp lại ngay: “Thế cậu không ăn hả?”

Cậu ta nhún vai, tôi cười híp mắt lại.

Một hồi ăn xong tôi sẽ ghé hiệu sách, hôm nay cuốn sách Mệnh Thiên Đường sẽ phát hành, Mệnh Thiên Đường là một cửa sách rất nổi tiếng, một cuốn trinh thám kinh dị hay nhất tôi từng đọc, nhất định trong ngày hôm nay tôi phải mua cho được. Tôi thầm cười, mò trong ba lô tìm ví tiền nhưng... không có! Sao lại không có? Tôi để tay lên trán nhớ về những chuyện xảy ra trong hôm nay.

Trời ơi, để quên ví tiền ở nhà rồi, điện thoại cũng không đem theo. Làm sao bây giờ? Tôi ôm đầu, muốn khóc cũng không có nước mắt. Thiên Ân nhướn mày hỏi: “Gì thế?”

Tôi đau khổ nhìn cậu ta: “Tôi để quên ví ở nhà, tôi muốn mua sách.”

Thiên Ân nhếch môi cười, ánh mắt nham hiểm, cậu ta nói: “Haizz, cậu chẳng làm được việc gì ngoài đọc sách à?”

Câu này nghe quen quen, tôi ngẩng đầu nhìn cậu ta, cậu ta nhướn mày nhìn tôi. Tôi mếu máo, thầm than vãn trong lòng.

“Xin lỗi đã để quý khách đợi lâu.”

Thiên đường là đây. Một bàn đầy ắp thức ăn của nhà hàng năm sao mà không tốn một xu và tôi quên luôn vụ mua sách. Tôi chén, chén sạch không còn một dấu vết nào. Thiên Ân trở mắt nhìn tôi chẳng nói nổi một từ, lát sau cậu ta đứng dậy phủi quần áo định đi đâu đó.

“Cậu đi đâu thế?” Thấy cậu ta bước đi, tôi ngạc nhiên hỏi. Cậu ta khẽ đáp: “Tôi ra ngoài này chút.”

Tôi gật đầu, ngồi hất vu vơ mấy câu. Thiên Ân nhìn trước nhìn sau mờ ám rồi bước ra ngoài. Cậu ta vịn cánh cửa chính, lộ đầu vào gọi tên tôi. Tôi ngạc nhiên “Ồ!” một tiếng và ngã ngửa... Cậu ta đã ôm hết đồ và chạy ra cửa tự khi nào, nhìn tôi vẻ mặt vô cùng ngây thơ. Tôi tức giận: “Cậu định đi đâu vậy?” Thiên Ân vuốt vuốt mái tóc, mặt cứng đờ, miệng cử động: “Từ bây giờ, nếu cậu ngoan ngoãn làm bạn gái của tôi, nghe lời tôi thì tôi sẽ thanh toán số tiền này giúp cô.”

Tôi méo miệng nhìn cậu ta.

“Sao nào?” Cậu ta nhướn mày nhìn tôi thách thức.

Tên chết tiệt này! Cậu bị hâm à? Bây giờ ăn nhiều thế này, mà mình không có tiền thì phải làm sao đây? Tôi đắn đo suy nghĩ, cậu ta vẫn ung dung đứng ngoài cửa. Trời ơi, điện thoại cho ba mẹ? Quê lắm, mà

cũng đâu có nhớ số! Hu hu rồi quá, mà sao phục vụ ở đây chẳng nói gì thế? Mà kệ, tôi cứ đồng ý đại đi, cậu ta trả tiền xong mình sẽ lật lọng à mà còn phải dằn ột trận nữa chứ, lại thêm đây là lời nói thoảng thôi mà, ai nghe ai thấy chứ. Nghĩ thế, tôi cắn răng thốt ra hai chữ: “Đồng-ý!”

“Rõ ràng nào...”

“Tôi... đồng ý hẹn hò với... à, Thiên Ân. Thế đã được chưa?”

Tên Thiên Ân đó đi về phía tôi, rút cái gì đó dưới khăn trải bàn ra. Tôi lờ mắt nhìn cậu ta rồi vác ba lô đi thẳng ra cửa. Thì ra cậu ta nhét máy ghi âm ở đó, mà kệ nó, tôi vẫn sẽ lật lọng. Thiên Ân từ trong đi ra. Thật xấu hổ quá, tại tôi quên đem tiền thôi nếu không tôi cũng không thêm. Cậu ta nhìn tôi cười cười.

Cậu ta cười? Lần đầu tiên thấy cậu ta cười, dưới ánh đèn, nụ cười sáng rực, đẹp như thiên thần. Tôi nhìn không chớp mắt. Cậu ta cốc đầu tôi một cái, mộng liền tan vỡ. Tôi biết rồi, cơ cậu ta là Tử Thần mới đúng, Thiên Thần phải là tôi. Tôi liếc cậu ta một cái, dậm chân cậu ta một phát đau điếng rồi bỏ đi.

Thật ra, tôi đang rất rất rất xấu hổ, hai má đỏ ửng lên, tránh mặt trước đã, không còn tâm trí đâu mà lật lọng nữa rồi.

3. Chương 2. Ngày Bình Thường?

Sáng hôm sau, tôi mệt mỏi bám lấy cái chăn ấm mãi chẳng muốn rời xa. Đầu đó văng tới tiếng của thằng em tôi: “Mẹ ơi, chị hai dậy trễ quá, con đi học trước nha.”

Tôi tung chăn vùng dậy, hoảng hốt: “TRỜI ƠI! TRỄ HỌC RỒI?! Thằng nhóc Uy Vũ, sao không...?”

Bốn bề yên tĩnh, tối om. Tôi ngơ ngác ngó xung quanh, ra là mơ sao? Tôi hươ tay lấy cái đồng hồ trên đầu giường.

“Đùa nhau à? Mới có 5h30 thôi?!” Tôi nắm chặt chăn, gào thét trong lòng. Tôi nằm xuống, kéo chăn che mặt. Trở qua phải, lăn qua trái, mãi không ngủ được, không tài nào ngủ lại được.

Ôi, nhức đầu quá! Tôi tức tối, vò vò mái tóc rối rồi hậm hực đi làm vệ sinh cá nhân. Phá lệ đi sớm một bữa vậy.

Mặc dù ngủ không được nhưng cũng không tài nào tỉnh táo được. Mắt cứ nhắm nhắm mở mở, đi trên đường mà loạng choạng như người say rượu. Trường vào buổi sáng như thế này vắng lặng, hầu như không có ai. Tôi dám cá mình là người đi sớm nhất lớp. Nghiêng nghiêng ngã ngã cuối cùng tôi cũng đặt chân lên nấc thang cuối cùng, tôi mở mắt nhìn về phía lớp học...

“Ừc...” Nuốt một ngụm nước bọt và cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng. Tôi đứng lặng, người như hóa đá, há hốc nhìn người phía trước. Tôi méo mào: “Không phải mình gặp ma chứ?”

Phía cửa lớp tôi, một cô gái xõa tóc dài mặc đồng phục đang lấp ló rất mờ ám lại còn có một nụ cười đáng sợ trên môi nữa. Tôi đã tỉnh hẳn, rón rén nấp ở lớp kế bên. Tôi tự hỏi, mới sáng sớm mà có người trốn viện rồi sao? Tôi nghi hoặc ghé mắt nhìn vào lớp mình thì thấy cô ta đang đi ra, mắt nhìn thẳng phía trước. Tôi giật mình nép sát mình sau cánh cửa của lớp kế bên, tim đập thình thịch tưởng như lúc này cô gái ấy đang nhìn thẳng vào mắt mình. Tiếng bước chân xa dần, tôi thở phào nhẹ nhõm kéo cửa bước ra trở về lớp. Tôi ngoái đầu nhìn lại phía cầu thang, nghi hoặc. Ngồi xuống, hít một hơi thật sâu tự trấn an mình. Đừng sợ, đảm bảo con nhỏ đó trốn viện chứ mà làm gì xuất hiện vào buổi sáng như thế này chứ. Tôi mò tay xuống học bàn. Ngạc nhiên, mò lại một lần nữa. Thật ngạc nhiên, có cái hộp gì đó nóng nóng trong học bàn tôi. Tôi lập tức cúi xuống nhìn và lôi cái hộp bí ẩn ấy lên. Đây là... một hộp cơm trưa tự làm còn nóng hổi. Tôi hoảng sợ run lập cập. Tôi thử mở hộp cơm, hương thức ăn thơm lừng xộc vào mũi.

“Trông ngon quá!” Tôi bắt giác reo lên, mùi hương thức ăn đã làm “lu mờ” trí óc tôi rồi. Tôi nhìn trước ngó sau, không có ai hết, tôi có ăn cũng chỉ mình tôi biết. Quả thật rất ngon, ai lấy được cô này chắc tu ba đời.

“Ngon thật đấy!”...

Tôi cười hì hì, vỗ vỗ bụng rồi để hộp cơm trở về chỗ cũ. Mặc kệ tặng cho ai, bàn của tôi là thuộc về tôi. “Mà không biết chuyện xấu xa này có ai thấy không ta?” Tôi bỗng cảm thấy lo, nhờ ai thấy chuyện xấu hổ này rồi sao? Chết thật, nhờ ai thấy rồi sao? Đột nhiên một giọng nói nhẹ tênh thoảng qua tai tôi: “A, thấy rồi!”

Tôi giật mình quay phắt lại, gương mặt Thiên Ân gần sát gương mặt tôi, mắt nhìn thẳng vào mắt tôi, mà hôm nay cậu ta không đeo kính. Hơi thở ấm của cậu ta phả lên mặt tôi làm mặt tôi nóng ran. Tôi quay đầu sang chỗ khác, lấy tay che mặt lại và đẩy cậu ta ra. Cậu ta nhếch môi, nói với vẻ châm chọc: “Xấu hổ kìa.”

Vẫn cái gương mặt lạnh lùng ấy nhưng không đeo kính, lại còn cái nhếch môi ấy, tôi cứ ngỡ đây là một người khác ấy. Tôi lắp bắp: “Cậu... cậu... thấy gì chứ? Tôi có làm gì đâu mà thấy.”

Thiên Ân thu lại cái nhếch môi, gương mặt trở về nét lạnh lùng như lúc đầu. Cậu ta ngồi xuống rồi lấy kính ra đeo, tôi nhìn cậu ta không chớp mắt, lát sau, cậu ta lên tiếng: “Có cơm dính trên miệng cậu kìa.”

Tôi luống cuống phỉ phỉ, gương mặt đã đỏ giờ còn đỏ hơn. Thiên Ân nhìn tôi rồi ôm bụng cười ha ha, lần đầu tôi thấy cậu ta cười như thế, tuy thật là xấu hổ nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy vui lây. Tôi bật cười, Thiên Ân vỗ đầu tôi cười phì một cái. Lớp học yên tĩnh, tiếng cười vang xa, không gian tĩnh lặng rực rỡ màu hồng.

Tôi đã từng nói mình là một kẻ lười. Trời có sập tôi vẫn là một kẻ lười. Giờ học chán vô cùng, lời giảng của giáo viên từ tai này nó lọt qua tai kia đi mất, chẳng bao lâu tôi đã gục cho tới giờ ra chơi.

Hình như tiếng chuông vừa reo, tôi lơ mơ cho là mình đã được cứu nhưng không tài nào mở mắt được. Có ai đó vừa vén tóc tôi, ngón tay lạnh lạnh người đó chạm phải da mặt tôi, như có một luồng điện mạnh chạy qua, tôi giật mình ngồi bật dậy. Thiên Ân mở to mắt nhìn tôi, tay vẫn còn vươn ra trước mặt tôi. Tôi bối rối quay mặt sang chỗ khác, lúng túng lảng sang chuyện khác: “Cậu... cậu không... ừm, ra căn tin sao?”

“Bây giờ đi, cậu đi với tôi không?” - Thiên Ân chớp mắt một cái ánh mắt liền chuyển hướng nhìn ra cửa sổ, nói.

Cậu ta thu tay về, đứng dậy bước ra ngoài. Tôi vội đứng dậy chạy theo cậu ta.

Từ đầu năm học đến giờ tôi không có một người bạn nào khác, hay nói cách khác không ai muốn làm bạn với tôi. Thiên Ân là người bạn đầu tiên và duy nhất của tôi, còn những người khác thì nhìn tôi với con mắt ghen ghét, cả trai lẫn gái, tôi cũng chẳng biết lí do vì sao. Bây giờ mới để ý, Thiên Ân cũng chẳng thân thiết với ai ngoài tôi. Cậu ta suốt ngày đọc sách, không thì nhìn ra ngoài cửa sổ mãi không biết chán hoặc là nói đôi câu với tôi. Mà tôi cũng chẳng cảm thấy cô đơn lắm, suốt từ trước đến giờ vẫn vậy mà, nhưng năm nay, tôi thật may mắn vì đã có Thiên Ân bên cạnh.

Chúng tôi vừa bước ra căn tin, mọi ánh mắt hướng theo tò mò, Thiên Ân chọn bàn trong góc khuất của căn tin, cậu ta ngồi lì ở đó và bảo tôi đi mua đồ ăn. Tôi cần nhẫn nại, cậu ta vẫn chẳng hề xê dịch ý chí, hết cách, tôi đành phải đi mua. Thấy tức không chứ?

Tôi đứng ở quầy căn tin gọi món, ánh mắt lơ đãng nhìn xung quanh. Một giọng chanh chua của cô bạn nào đó quát ầm lên: “Con hâm, mày làm cái gì thế hả?”

Hàng loạt ánh mắt nhìn theo hướng phát ra tiếng quát, tôi cũng nhìn theo. Một cô bạn tóc ngang vai với ly nước cam đã đổ trên tay đang rồi rít xin lỗi cô bạn tóc xoăn dài, áo cô ta ướt nhẹp, mùi cam tỏa ra từ đó. Hình như là cô bạn có mái tóc ngang vai lỡ tay làm đổ ly nước trái cây lên áo của cô bạn kia. Cô bạn tóc ngang vai sợ hãi, vẫn rồi rít xin lỗi, mắt đã ngấn nước. Cô bạn kia không thèm nghe lời xin lỗi ấy, gơ cao tay toan đánh cô bạn tóc ngang vai. Tôi hơi tức, nhào lại chụp lấy cánh tay kia, lạnh giọng nói: “Bạn không thấy là cô gái này đã xin lỗi bạn rồi sao?”

Tóc xoăn có vẻ giận dữ, hất tay tôi ra, lớn tiếng quát: “Mày là ai? Biết đang xen vào chuyện của ai không?” Tôi nhú mày nhìn cô ta, nghĩ vội một câu liền nói ra ngay: “Xin lỗi vì đã xen vào chuyện của cô nhưng cô gái này là em gái của tôi.” Nói rồi, tôi nắm tay cô bạn tóc ngang kéo đi, tiện tay tôi giật gói khăn giấy trong tay cô bạn ấy ném lên bàn của cô bạn tóc xoăn.

Mọi người trong căn tin xì xào bàn tán rồi cũng giải tán. Tôi tạm biệt cô bạn kia rồi bưng khay thức ăn quay trở lại bàn. Thiên Ân nhìn tôi, mặt không cảm xúc nói: “Quá lâu.” Tôi cười hì hì, đoạn kể cho cậu ta

chuyện vừa xảy ra. Thiên Ân không nói gì, tôi cũng không muốn nói nhiều về chuyện này.

Tiếng chuông tan học reo lên, mọi người dần về hết.

Thiên Ân chờ tôi ở cổng trường, còn tôi thì nấp ở lớp kể bên và... rình. 1... 2... 3...

Một cô gái tóc dài nhìn trước ngó sau mờ ám rồi bước vào lớp tôi. Tôi hé cửa, ló đầu nhìn vào lớp mình. Cô gái đó lấy hộp cơm không trong học bàn của tôi ra, nhìn hộp cơm không còn gì lắm bấm gì đó rồi vụng mạnh tay lên bàn một cái mạnh, bầu không khí xung quanh vô cùng u ám. Đột nhiên, tôi cảm giác có cái gì đó lạnh lạnh chạm vào gáy mình. Tôi chạy. Chạy thật nhanh ra cổng. Tôi sợ ma, hu hu.

“Thiên Ân!” Tôi lớn tiếng gọi, cậu ta quay lại nhìn tôi. Ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi nói: “Sao cậu lúc nào cũng chậm như rùa thế?”

“Hi hi, giờ mình đi đâu?” Tôi nghe răng cười nịnh. Cậu ta không thèm nhìn tôi, xoay chân đi trước, nói: “Đi ăn!”

“KHÔNG-ĐỔI-NÀO!” Tôi lắc đầu lia lịa, gần từng chữ. Ngày hôm qua là tôi sợ rồi, định lừa tôi một lần nữa sao? Thiên Ân bước đến, đột nhiên nâng cằm tôi lên, nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Chẳng phải chúng ta đang hẹn hò sao, đi ăn tối với nhau cũng là chuyện bình thường mà.

“Tôi hẹn hò với cậu hồi nào? Không đi.” Tôi khoanh tay, nói chắc nịch, song hé mắt quan sát thái độ của cậu ta. Thiên Ân không nói gì cả, chỉ lấy cái gì đó trong túi ra. Thiên Ân nhướn mày, ấn “bíp” một cái.

“Tôi... đồng ý hẹn hò với... à, Thiên Ân”...

Tôi đứng hình, đột nhiên ngửi thấy mùi nguy hiểm. Có khi nào cái chuyện xấu hổ này sẽ bị đưa lên cái loa phát thanh của trường không?

“Không đi, ngày mai cái này sẽ phát toàn trường.” Thiên Ân nhếch môi, giọng nói có phần nham hiểm.

MÁY GHI ÂM! Thiên Ân hươ hươ cái máy ghi âm trước mặt tôi. Nhìn cậu ta vậy thôi, chứ tính tình cậu ta thật là thâm sâu khó lường lắm, tôi đoán có sai đâu. AAAAAA, thật là tức chết được mà! Tôi tức tối đá cái lon nước dưới chân một cái rồi bắt lực chạy theo cậu ta.

4. Chương 3. Gặp Em Gái Của Thiên Ân

Thời gian trôi nhanh như dòng nước chảy. Thu đi đông đến, hôm nay trời lạnh thấu xương.

Tên Thiên Ân kia, sao trông cậu ta thanh thoi thế nhỉ? Tôi thì lạnh sắp chết rồi đây. Trong lớp ồn ào như cái chợ vỡ, vô cùng nhức đầu. Tôi cầm chai nước trái cây với mấy cái bánh mới mua ở căn tin đi vòng vòng trường tìm chỗ nào đó yên tĩnh để mà “tu tâm dưỡng sức”.

Tôi vòng ra phía sau trường, ở đây vắng lắm, vô cùng yên tĩnh, mát mẻ. Dưới tán cây liễu rủ xum xuê, một cô gái tóc ngắn ngang vai ngồi dưới gốc cây với hộp cơm trưa màu hồng xinh xắn. Tôi neho mắt nhìn cô gái ấy, bỗng tôi “A!” lên một tiếng, cô gái có vẻ giật mình, ngẩng đầu nhìn tôi. Hình như là cô gái mà tôi giúp đỡ ở căn tin mấy tháng trước thì phải. Tôi tiến lại gần hơn và chắc chắn, chính là cô ấy! Nhưng trông cô ấy cô đơn quá, ánh mắt buồn man mác, đôi môi hồng mím lại thành một đường nét thẳng. Mà tôi cũng vậy, không hiểu lí do vì sao đến giờ tôi chẳng có lấy một người bạn, cái tôi nhận được từ những người bạn cùng lớp là những cái liếc xéo, tiếng cười khinh khỉnh và những lời bàn tán vào ra khó hiểu, chẳng hạn: “Con nhỏ đó là đồ ăn bám!”, hay là “Đồ lẳng lơ thích mê hoặc người khác!”. Cô bạn tóc ngang vai nhìn thấy tôi, có vẻ hơi ngỡ ngàng rồi gờ tay ngoắc tôi lại. Tôi lúng túng, cô bạn ấy cười, tay chỉ vào chỗ kể bên. Tôi bước lại, ngồi xuống kể bên cô ấy, mỉm cười chào, hỏi: “Tớ tên Linh Lan. Cậu còn nhớ tớ chứ?”

“Nhớ chứ. Hôm đó cảm ơn cậu nhiều lắm. Tớ tên Thảo Nghi.” Thảo Nghi cười cười, cô ấy xinh đẹp với nụ cười tỏa nắng là thế nhưng tôi cảm nhận được cái buồn, cái cô đơn trong ánh mắt xinh đẹp ấy. Tôi nhoen miệng cười, nói: “Thảo Nghi, sao cậu lại ngồi đây một mình thế?”

“Ngày nào cũng vậy mà.”

Nghe Thảo Nghi nói vậy tôi hơi ngỡ ngàng. Cô ấy không nói gì thêm, tôi cũng thế. Hai chúng tôi cùng ăn trưa dưới tán cây cổ thụ. Thời gian như chậm đi, im lặng và ấm áp.

Còn 5' nữa là vào lớp, tôi chào tạm biệt Thảo Nghi. Thảo Nghi nheo nheo mắt nói với tôi: “Lần đầu tiên có người trò chuyện với tớ, ăn trưa với tớ. Tớ vui lắm.”

Tôi cũng thế, cũng rất vui, rất vui. Đây là lần đầu tiên có người cùng trò chuyện, cùng ăn trưa với tôi ngoài tên Thiên Ân ấy.

“Ngày mai tớ cũng sẽ tới. Tớ ở lớp 10A7. Tạm biệt, Thảo Nghi.”

Tôi vui lắm. Trò chuyện với Thảo Nghi, tôi thấy ấm áp và gần gũi lắm. Thiên Ân ngồi trong lớp này giờ, hình như là chờ tôi. Chết rồi! Tôi nói là xuống căn tin mua đồ ăn, không chừng cậu ta tưởng tôi mua giùm cậu ta luôn á. Nhìn kia, tuy không để lộ ra ngoài nhưng cái gương mặt cứng đờ của cậu ta hiện giờ là đang hằm hằm với tôi đó.

“Hi hi...”

Cậu ta nhìn chỗ khác, không thêm liếc tôi lấy một cái. Hừ, không thèm. Do gần thi học kỳ nên tôi phải căng tai căng mắt lên mà nghe giảng mặc dù nó chẳng đọng lại được bao nhiêu.

“Giờ giải lao cậu đi đâu?”

Đang tập trung nghe giảng, Thiên Ân khều tay tôi rồi đẩy một tờ giấy nhỏ qua chỗ tôi. Tôi nhìn dòng chữ trên tờ giấy, nhướn chân mày, bấm viết:

“Ăn trưa ở sau trường.”

Cậu ta đọc câu trả lời của tôi xong, viết gì đó nhanh như chớp rồi lại đẩy lại tờ giấy qua chỗ tôi.

“Với ai?”

“Hỏi làm gì?”

Tôi hỏi ngược lại cậu ta, cậu ta nghiêng rằng, không trả lời lại mà vò nát tờ giấy. Thấy chu môi, khó hiểu, lấy cây viết chọc chọc vào tay Thiên Ân. Cậu ta làm lơ, gục xuống bàn mà không mấy may quan tâm gì nữa.

Giờ giải lao hôm sau, tôi hí hửng ôm đồ ăn trưa ra sau trường, tên Thiên Ân chết tiệt ấy tự dưng đi theo tôi.

“Cậu theo tôi làm gì?” Tôi nhú mày, càu nhàu trên đường đi.

“Ăn trưa.”

Nhìn hẩn kìa, chẳng cầm theo cái gì mà đi ăn trưa. Tôi “Hừ” một tiếng, gồng mình cố gắng đi nhanh hơn cậu ta.

Quả là Thảo Nghi ngồi chờ tôi ở gốc cây ấy. Cô ấy thấy tôi, liền cười híp mắt ngoắc tôi lại. Thấy bóng Thiên Ân phía sau tôi, cô ấy hơi chau mày. Tôi bước lại ngồi kế Thảo Nghi, đoạn giới thiệu Thiên Ân với cô ấy. Thảo Nghi hình như ngạc nhiên lắm, mắt mở to, môi chỉ mấp máy mấy chữ: “Anh... hai?”

Tôi sock toàn tập, Thảo Nghi ngạc nhiên, tôi còn ngạc nhiên hơn. Thiên Ân là anh hai của Thảo Nghi sao? Tôi hết nhìn Thảo Nghi, rồi quay sang nhìn Thiên Ân - cái tên đang ngồi sát sà bên tôi, mặt điềm nhiên như không có chuyện gì. Cậu ta giật cái bánh trong tay tôi rồi ăn tự nhiên để lại trong đầu tôi biết bao nhiêu là dấu chấm hỏi. Tôi như một con ngốc vậy, lúng túng ngồi giữa bầu không khí của hai anh em họ.

“Anh... hai? Sao lại ở... đây?” Thảo Nghi nghi hoặc, lên tiếng hỏi.

“Ăn trưa với Linh Lan.” Cậu ta trả lời ngắn gọn, Thảo Nghi có vẻ không tin nhìn tôi, tôi gật gật đầu. Cô ấy không nói gì, cười tủm tỉm mờ ám.

Ra về. Thiên Ân có việc bận về trước. Thảo Nghi hẹn tôi đi chơi, dù sao cũng cuối tuần mà. Thảo Nghi cầm túi sách, duyên dáng đợi tôi trước cổng trường. Có nhiều chuyện tôi muốn hỏi lắm, tên Thiên Ân kia

keo kiệt, một chữ cũng không hé. Tôi và Thảo Nghi ghé vào cửa hàng sách. Dừng chân ở khu sách Thiên Văn, tôi lấy đại cuốn sách nào đó và đọc.

“Thảo Nghi, cậu với Thiên Ân là anh em sao?”

Thắc mắc này giờ tôi cũng buộc miệng hỏi. Thảo Nghi cười híp mắt: “Bọn tớ là anh em sinh đôi mà. Vui thật đấy.”

“Thảo Nghi, sao... hôm qua cậu nói là lần đầu có người trò chuyện với cậu thế?” Tôi càng khó hiểu. Tôi đâu phải là con ngốc mà không thể không nhận ra Thiên Ân rất được học sinh trong trường ái mộ, thế tại sao họ lại phân biệt đối xử với Thảo Nghi?

Thảo Nghi đặt quyển sách trên tay xuống, bước lại gần tôi, đặt hai tay lên vai tôi, nhỏ giọng nói: “Mấy bạn khác nói tớ giả tạo, không ai chơi với tớ cả. Từ cấp hai đến giờ, tớ vẫn chỉ có một mình.”

“Giả tạo?” Tôi nghiêng đầu, ánh mắt tôi giờ vẫn còn 2 dấu chấm hỏi.

“Ừm. Thật ra là tớ thường hay trò chuyện với mấy bạn nam, mấy bạn nữ thì không ai ưa tớ cả. À, cậu nhớ bạn nữ tóc xoăn chứ?”

“Ừm...” Tôi gật đầu, chăm chú lắng nghe.

“Cậu ấy là con gái của chủ tịch tập đoàn đá quý Simon, vốn dĩ không ưa tớ từ cấp hai. Hôm đó là tự cậu ta va vào tớ để kiểm chuyện, may mà có cậu. Hi hi...”

Tôi hơi ngạc nhiên, người xinh đẹp, tài giỏi như Thảo Nghi mà cũng bị ghét sao? Quả là lòng người khó đoán mà. Thảo Nghi mỉm cười nhìn tôi. Phải, người bạn gái đầu tiên của tôi.

“Thảo Nghi, chúng ta qua khu tiểu thuyết đi.” Tôi nắm tay, kéo Thảo Nghi qua khu tiểu thuyết. Không nên quan tâm đến những chuyện không vui này nữa, từ nay, Thảo Nghi không cô đơn nữa, tôi sẽ bảo vệ cô ấy. Vừa ngẩng đầu lên, tôi đã thấy cô bạn tóc xoăn hôm trước. Cô ta ngoái đầu lại nhìn chúng tôi, tay đang cầm một quyển sách.

“Ồ!” Tóc xoăn nhếch môi, ném quyển sách lên giá. Hai cô bạn đi theo cô ta - một búi củ tỏi, một xõa mái tóc dài thẳng cũng nhìn chúng tôi, nghênh nghênh mặt thách thức. Tôi khẽ chau mày, nắm chặt tay Thảo Nghi. Chúng tôi lùi ra sau rồi quay bước đi. Bây giờ tốt nhất là tránh chạm mặt. Cái vụ hôm trước chắc cô ta chưa quên đâu. Tôi kéo tay Thảo Nghi xoay người định bỏ đi.

“Hề? Đi đâu mà vội!”

Đang định bước đi, tóc xoăn nắm tóc tôi giật ngược lại. Tôi quay lại đẩy mạnh cô ta một cái ngã nhào dưới đất. Tôi vốn ghét ai nắm tóc mình giật mạnh kiểu như thế. Hai người đi chung với tóc xoăn đỡ bạn mình đứng dậy, quắc mắt nhìn tôi. Thảo Nghi nắm chặt tay tôi, khẽ nói:

“Linh Lan, chúng ta... đi đi.” Cô ấy có vẻ sợ tóc xoăn lắm. Tôi nhìn Thảo Nghi cười trấn an: “Ừm. Chúng ta đi.”

Chúng tôi không làm gì sai cả, là tại tóc xoăn giật tóc tôi, tôi không đẩy cô ta ra chẳng lẽ để cho cô ta giật tóc tôi mãi hay sao? Tôi và Thảo Nghi bỏ đi, để lại tóc xoăn tức tối đứng đó dậm chân.

5. Chương 4. Anh Vũ

Tôi và Thảo Nghi chạy đến công viên gần hiệu sách, hai đứa ngồi phịch xuống ghế đá thở dốc. Tôi ôm ba lô trước ngực, quay sang Thảo Nghi hỏi: “Nhỏ tóc xoăn đó tên gì thế?”

Thảo Nghi lau mồ hôi lấm tấm trên trán, nói: “Cô ta tên Ngọc Thi, còn hai người đi cùng cô ta, người bới tóc củ tỏi là Tiểu Lê, người kia là Hồng Vân.”

Tôi lần lượt nhớ lại hai người đi cùng Ngọc Thi, bỗng một tia sáng lóe lên, giờ mới để ý, cái cô bạn Hồng Vân gì đó tôi thấy quen quen, hình như là đã gặp ở đâu rồi thì phải. Tôi đang cố gắng nhớ lại xem mình

gặp Hồng Vân ở đâu thì Thảo Nghi khều khều tay tôi: “Linh Lan, tớ đi mua nước, cậu ngồi đây đợi tớ lát nhé.”

Tôi gật gật đầu, suy nghĩ về cô bạn lúc nãy. Hồng Vân à... tóc thẳng dài... xõa tóc? Sáng...???!!

A! Đúng rồi! Cô bạn bí ẩn để hộp cơm trưa vào học bàn của tôi!!

Tôi quên mất, cũng khá lâu rồi mà bây giờ tôi mới nhớ. Sau khi cô gái đó lấy lại cái hộp cơm trưa, tôi quên bèn luôn cái sự việc này. Thảo nào mà tôi thấy Hồng Vân quen đến thế, tôi chắc chắn Hồng Vân chính là cô gái bí ẩn đó.

“Ồi...” Có gì đó lành lạnh áp vào má tôi, tôi giật bắn mình ngẩng đầu lên nhìn.

“Hi hi, cô-ca ướp lạnh! Cho cậu một lon.” Thảo Nghi đưa cho tôi một lon cô-ca, cười híp mắt.

“Cảm ơn nha. À mà Thảo Nghi này... Cái cô bạn Hồng Vân ấy, vào một buổi sáng sớm tháng trước, cô ta đã để một hộp cơm trưa dưới học bàn tớ. Cứ như trong phim ấy. Cậu hiểu ý tớ mà...”

Tôi vốn thật thà nên nói ra hết. Thảo Nghi hơi ngạc nhiên nhìn tôi, lát sau cô ấy nói: “Cậu ăn hết hộp cơm đó sao?”

“Thật ra lúc đó mình rất đói.”

Khóe môi Thảo Nghi giật giật, cô ấy gượng cười, bó tay nói: “Cô ta nhầm lớp đó, thật ra Hồng Vân để ý một anh lớp trên, lớp của anh ta ở ngay trên lớp cậu. Hộp cơm đó chắc là dành cho anh lớp trên ấy, tại cô ta vào nhầm lớp, do ngại quá nên không vào lấy lại.”

Thì ra là thế! Mà bây giờ nghi ngờ tôi lại dồn về phía Thảo Nghi: “Sao cậu biết rõ thế?”

Thảo Nghi hít một hơi, rồi nói: “Thật ra là tớ nghe lén mấy người họ nói chuyện ha ha.”

Hóa ra là vậy, nhìn Thảo Nghi trong sáng vậy thôi chứ cũng cùng một thuyền với tên Thiên Ân đó.

Trời nhá nhem tối, đèn đường vừa được bật lên nối tiếp nhau thành một hàng dài sáng rực. Tôi chia tay Thảo Nghi ở ngã tư rồi “thong dong” cuộc bộ về nhà.

Đắm mình trong bồn nước nóng, mệt mỏi được xua tan. Thảo Nghi nói là Hồng Vân vào nhầm lớp sao? Giờ nghĩ lại công nhận tội của tôi cũng không nhẹ. Nhớ lại cái thái độ lúc Hồng Vân lấy lại hộp cơm, không khí xung quanh vô cùng u ám.

“Ồi, đáng sợ quá!”

Chỉ nghĩ đến cái gương mặt hắc ám lúc ấy của Hồng Vân thôi, dù ở trong bồn nước nóng tôi cũng lạnh khắp người. Tôi quần khăn tắm quanh người rồi nằm ườn trên giường.

“Yume wo otte mayoi konda kokoro no mori no oku

Kagami yori sun da izumi utsuru yuga nda smile

Koboreta namida wa (don't cry) kin demo gin demo nakute

Arifureta namida (fall from my eyes) megami mo kizukanai”

Tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi. Tôi với tay mò cái điện thoại để trên đầu giường, hiện trên màn hình là một số lạ. Tôi định không nghe máy nhưng tiếng chuông cứ reo hoài không dứt.

“Bíp”

“A lô?” Giọng tôi lười nhác, không để ý số trên màn hình.

“Linh Lan...” Đầu dây bên kia vang lên chất giọng trầm ấm, tôi nhận ra ngay chủ nhân của giọng nói đó, ngay tức khắc tôi ngồi bật dậy, lắp bắp: “Th... Thiên Ân? Sa... sao... sao... cậu biết số điện thoại của tôi?”

“Linh Lan, Thảo Nghi nó có nói gì với cậu không?” Cậu ta không trả lời câu hỏi của tôi, mà điện thoại cho tôi chỉ hỏi vậy thôi sao?

“Không, à, cô ấy nói cô ấy và cậu là anh em song sinh. Có chuyện gì sao?”

“VẬY à, may quá. Ngủ ngon.” Thiên Ân chỉ nói thế rồi cúp máy cái rụp. Cậu ta lạ quá. Gọi điện cho tôi giờ này chỉ hỏi thế thôi sao? Thật tình, rảnh rồi sinh nông nổi mà.

Một đêm dài đằng trôi qua. Tôi mệt mỏi lê bước xuống nhà. Đi giày xong, tôi bước ra cửa, vừa ngẩng đầu lên hai tròng mắt như muốn rớt ra ngoài.

“Thì... Thiên Ân... Ân? Sa... sao cậu ở đây?” Tôi lắp ba lắp bắp không tin nổi vào mắt mình.

“Có chuyện gì thế con?” Giọng mẹ tôi trong bếp hỏi vọng ra.

“Không có gì đâu mẹ ơi.”

Mẹ tôi từ trong bếp đi ra, tôi cuống cuống kéo Thiên Ân chạy đi nhanh còn hơn gió nữa. Tôi chống tay lên tường, thở như muốn hết hơi. Trùng mắt nhìn tên Thiên Ân kia. “Cậu là gì thế? Sao cậu biết nhà tôi? Rồi cả số điện thoại của tôi nữa.”

“Linh Lan...” Cậu ta đột nhiên gọi tên tôi nhẹ nhàng, người ép sát người tôi, tôi như bị thôi miên, mơ màng nhìn thẳng vào mắt cậu ta. Nếu như trong phim thì tiếp theo sẽ là...

“Đi nhanh lên chúng ta sắp trễ học rồi!”

RẦM! Cậu ta quay lưng đi thẳng để lại tôi ngã cái rầm nằm dài dưới đất. Tôi nói rồi, phim là phim, đời thực vẫn là đời thực.

“Này, này...”

Tôi gọi với theo, Thiên Ân đột nhiên dừng bước làm tôi đâm sầm vào lưng cậu ta. “Này, tên...”

“Im nào.”

Cậu ta bịt miệng tôi lại, kéo tôi núp sau một cái cây lớn trên đường. Tôi gỡ tay cậu ta ra, cố thò đầu ra nhìn. Gì... gì thế nhỉ? Ắ! Thảo Nghi kìa!

“Thảo Nghi!” Tôi reo lên, Thiên Ân lập tức bịt miệng tôi lại. Thảo Nghi nhìn về phía này, có vẻ không thấy ai, lắc lắc đầu đi tiếp. Tôi bực mình đẩy Thiên Ân ra, trùng mắt nhìn cậu ta: “Cậu làm gì thế hả? Em gái cậu kìa.”

“Cậu thân với nó sao thì tôi không biết, chứ tôi sợ nó lắm đấy.”

Thiên Ân nắm tay tôi kéo đi, tôi thì đang rất hứng thú đây, cậu ta mà cũng có lúc sợ sao?

“Ê này này, cậu sợ Thảo Nghi vậy sao? Ha ha...”

Thiên Ân vẫn nắm tay tôi, chúng tôi cùng bước vào trường dưới hàng loạt ánh mắt sầm soi của toàn trường. Tôi rút tay lại, cúi đầu đi phía sau Thiên Ân. Tôi có thể thấy nhóm của Ngọc Thi đứng ở lan can tầng hai đang nhìn xuống đây với ánh mắt tóe lửa nhưng chẳng làm được gì. Một tia sáng lóe lên, tôi chau mày, đảo mắt về phía cây phượng gần dãy B. Bóng một người nép vào thân cây phượng, người run bần bật và cắn móng tay, do tán lá rủ xuống không nhìn rõ mặt nhưng theo bộ đồng phục thì đây là nam sinh. Gì thế? Yêu thầm Thiên Ân à, bỏ đi, hần không phải mẫu người cho người đâu. Lúc này bản tính điên của tôi nổi lên, tôi lăm ba lăm bắm rồi gờ tay “xùy xùy” đuổi cậu nam sinh kia đi. Thiên Ân nhướn mày nhìn tôi, nói:

“Cậu bị điên à?”

Điên cái đầu cậu ấy!

Thầy giám thị ác thật, giờ giải lao chỉ có 20 phút thôi mà bắt tôi – một đứa con gái chân yếu tay mềm như thế này phải rình nguyên một chồng sách cao ngất ngưỡng như thế này đây. Trai tráng khỏe mạnh đây rầy khắp trường, nở lòng nào thầy lại sai bảo một cô bé yếu ớt như em chứ hu hu. Chồng sách nặng quá đi, tôi đi không vững chút nào, lạng chỗ này, lách chỗ kia. Đã thế nó còn cao hơn đầu chấn luôn tầm nhìn của tôi.

“AAAAA...”

Nặng là thế, không biết tên nào xông thẳng vào tôi, cả chồng sách rơi lộp bộp xuống sàn, tôi và tên hần hét ầm lên và rồi nằm dài dưới đất.

“Tên kia! Đi không nhìn đường hả?”

Tôi chống tay ngồi dậy xoa xoa cục u trên đầu. Tên vừa đụng vào tôi rồi rít xin lỗi, tôi chau mày nhìn hắn và ba giây sao, hồn tôi đã vướng trên cây.

Wow, hắn đẹp trai quá. Đẹp ngang ngửa Thiên Ân chứ chẳng chơi. À khoan, Thảo Nghi đẹp là em gái sinh đôi của Thiên Ân, đừng nói hắn ta đẹp là em trai sinh ba của Thiên Ân với Thảo Nghi đấy nhé???

“Xin lỗi cậu, tớ vội quá.” Cậu ta trưng ra vẻ mặt vô cùng hối lỗi, đoạn đỡ tôi dậy và nhặt sách giúp tôi. Tôi ôm chồng sách, hé mắt qua chồng sách nhìn nhìn cậu ta rồi nói: “Lần sau nhớ cẩn thận đấy.”

Cậu ta gãi đầu cười hì hì, lúc tôi đi lướt qua cậu ta, cậu ta khẽ nói: “Tớ là Anh Vũ, rất vui được gặp cậu.”

Tôi ngỡ ngàng dừng chân, ngoái đầu nhìn lại. Cậu bạn Anh Vũ đó đã biến đâu mất tiêu rồi. Tôi lắc lắc đầu cho tỉnh táo rồi đi tiếp. Vừa bước được hai bước tôi lại đâm sầm vào một người nữa.

“Này, quá rồi đó.” Tôi thật sự tức rồi, bỗng nhiên cảm thấy chồng sách trên tay nhẹ hẫng đi. Hơn một nửa chồng sách được nhấc lên khỏi tay tôi. Tôi ngạc nhiên nhìn người trước mặt, cơn giận phút chốc tiêu tan.

“Thiên Ân à?”

Thiên Ân nhấc nửa chồng sách kia xoay bước đi, tôi ôm nửa chồng sách còn lại bước nhanh theo sau, khó hiểu hỏi: “Này, cậu làm gì vậy? Sách này là thầy giám thị...”

“Không nặng sao?” Cậu ta hỏi vặn lại tôi, tôi chớp chớp mắt mấy cái rồi gật đầu: “À, ờ... nặng lắm. Mà... sao không rinh hết đùm tôi luôn đi.”

“Chồng sách cao như vậy, che tầm nhìn của tôi thì làm sao tôi nhìn cậu.” Cậu ta điềm nhiên trả lời. Tôi gật gù đồng ý, mà, nghĩ lại... CẬU TA CÓ Ý GÌ ĐÂY?

Hai chúng tôi ôm chồng sách đi thẳng đến phòng giám thị, trên đường đi chẳng ai nói một câu nào. Để hai chồng sách lên bàn, lúc này hai tay tôi muốn sụi luôn. Thầy giám thị đứng kế bên cười hì hì hà hà, vỗ vỗ vai tôi sáng khoái nói: “Vất vả cho hai em quá. Lần sau nhớ làm tốt như thế này nữa nhé.”

Đúng là sét đánh ngang tai, tôi lão đảo: “Còn lần sau nữa ạ?”

Thầy giám thị cười ha hả quay về bàn làm việc. Thiên Ân nắm tay kéo cái xác không hồn của tôi ra khỏi phòng giám thị. Tôi sắp chết rồi đây.

Ra về ngày hôm nay, Thiên Ân cũng không về cùng tôi. Lê dài bước trên đường, tôi cảm thấy lòng mình khá trống trải. Gió lạnh thoảng qua, tôi khẽ rung mình một cái. Hôm nay lạnh thật đấy.

Một con mèo phóng tới trước mặt tôi, nó giương đôi mắt to tròn long lanh nhìn tôi rồi cong đuôi chạy mất.

“Thật xấu hổ! Con mèo nhà người mà cũng không muốn làm bạn với ta sao?”

Tôi liếc con mèo kia rồi cất bước đi tiếp, một giọng nam khàn khàn vang lên phía trên đầu tôi: “Đại ca, có phải con nhỏ hôm trước không?”

Tôi ngẩng đầu lên rồi bàng hoàng lùi về phía sau mấy bước. Năm tên nam sinh cao lớn đứng chặn trước mặt tôi. Trông chúng ăn mặc xộc xệch, bụi bặm và có vẻ còn đồ còn xung quanh chúng thì sắc mùi thuốc lá. Tôi nuốt nước miếng cái ực, lùi thêm mấy bước nữa. Tên nam sinh ngồi trên cái xe phân khối lớn suốt lúc này giờ bước xuống, chớp lấy cổ tay nhỏ nhắn của tôi, dí sát mặt hắn gần mặt tôi. Tôi nhắm chặt mắt, nghiêng đầu tránh né, hắn phả một hơi khói thuốc vào mặt tôi rồi quay người cười lớn. Tôi ho sặc sụa, mấy tên nam sinh kia cười ha hả. Tôi trừng mắt liếc bọn chúng, mà tôi cũng vừa nhớ ra, 5 tên này là 5 tên chặn đánh Thiên Ân hồi đầu năm mà. Nhìn kia nhìn kia, cái tên vừa phả khói thuốc lên mặt tôi chính là tên đầu gấu đấy tôi đâm vào mắt hôm đó. Chết tôi rồi, trời ơi!

Tôi định bỏ chạy, một tên nắm chặt lấy tay tôi.

“Đại ca, chúng ta làm gì với con nhỏ này đây?” Hắn ta trợn mắt, nở nụ cười “man rợ”.

“Thả tay ra!!” Tôi ra sức vùng vẫy, hét lên.

Đau quá, hắn bóp chặt cổ tay tôi tới đau điếng. Tôi cố gỡ tay hắn ra nhưng mãi không được.

“Nhìn nó cũng đẹp. Rạch mặt nó đi.”

Hí hí, trong lúc “ngàn cân treo sợi tóc” mà có người khen mình đẹp, dù trời có sập cũng phải vui.

Mà không phải! Cổ tay tôi đau quá. Rồi một tên khác đứng bên trái lấy trong túi ra một con dao nhỏ, lưỡi dao sáng lóa dưới ánh hoàng hôn. Tôi hoảng sợ, vùng vẫy rồi lỡ tay bấu vào tay tên đang bóp cổ tay tôi. Tay tên đó bị xước hai đường dài, hấn tức quá hóa điên, vùng tay tấn vào mặt tôi một cái mạnh.

BỐP!!

6. Chương 5. Ngôi Nhà Ở Ngoại Ô

Tên côn đồ vùng tay định tấn tôi, tôi hoảng hồn nhắm chặt mắt, giơ tay lên đỡ theo bản năng.

Bốp!

Một tiếng động lớn vang lên kèm theo đó là tiếng rên la đau đớn của tên côn đồ kia. Tôi hé mắt ra nhìn, tên côn đồ định đánh tôi lúc này giờ đang ôm bụng, quần quai đau đớn dưới đất. Tôi há hốc mồm, ngược mặt nhìn người “anh hùng” vừa ra tay tương trợ. Một khuôn mặt điển trai với nụ cười ranh mãnh lấp ló dưới ánh tà chiều. Tôi neho neho mắt lại nhìn cho rõ hơn.

Hả? Đây chẳng phải là cậu bạn đã va vào tôi lúc ra chơi sao. Sao cậu ta ở đây chứ? Hàng chục dấu chấm hỏi lần lượt xuất hiện trong đầu tôi. Cậu bạn đó giờ tay chào tôi, giọng hào sảng: “Yô! Bị chặn đánh à? Vui quá!”

Tôi học máu tại chỗ!

Cậu bạn đó thu lại nụ cười, lạnh lùng liếc nhìn đám nam sinh còn đang thất kinh kia. Đám nam sinh kia không hiểu vì sao mà run như cây sậy, nhanh như chớp đỡ nhau lên xe vọt đi mất. Tên đầu gấu có vẻ không cam lòng, trợn mắt liếc về phía tôi miệng rủa một tiếng “chết tiệt” rồi phóng xe đi mất dạng. Tôi nhìn đám người vừa bỏ đi, làm mặt xấu lêu lêu chúng rồi ngẩng đầu nhìn cậu bạn kia với vẻ cảm kích. Cậu ta phải phủ tay áo xong nhìn tôi cười hì hì, nói: “Chào. Còn nhớ tớ chứ?”

“Nhớ. Tên ôn dịch va vào tớ hồi trưa nhưng tên thì quên rồi.” Tôi thật thà nói, cậu bạn kia nghe xong úp mặt vào tường lẩm bẩm gì đó rồi quay phắt lại. Cậu ta hắng giọng, cười cười nói: “Không sao, không sao. Tớ tên Anh Vũ.”

Tôi gật đầu.

“Cậu tên Linh Lan phải không? Khỏi nói tớ cũng biết là phải.”

“...”

“Cậu ngồi cùng bàn với Thiên Ân phải ko?”

Tôi định hỏi “Sao cậu biết?” nhưng chưa kịp mở miệng cậu ta đã hót lời: “Đoán trúng phóc. Chào cậu, tớ là bạn thân của Thiên Ân.”

Lần này thì tôi quả thật rất ngạc nhiên, quen với Thiên Ân khá lâu, cũng chưa gọi là tri ân tri kỉ nhưng dù sao thì tôi cũng mang cái thân phận là “bạn gái” của cậu ta thế mà tôi chưa từng nghe cậu ta nhắc đến là mình có một người bạn tên Anh Vũ. Tôi bán tín bán nghi dò xét tên Anh Vũ kia từ trên xuống dưới, nghi hoặc hỏi: “Cậu là bạn của cậu ta thật à?”

“Cậu không tin sao? Không sao, không sao, cậu có thể hỏi tên Thiên Ân đó mà.” Anh Vũ nhìn sắc trời xung quanh rồi tiếp: “Cũng tối rồi, để tớ đưa cậu về.”

Tôi chưa kịp phản ứng gì cậu ta đã kéo tôi đi như kéo một cục tạ vậy. Tên này, thật là kì hoặc mà.

Sáng hôm sau, tôi lết cái thân tàn mệm mỗi này ra khỏi nhà. Vừa mở cửa, tôi đã suýt ngã ngửa. Tên... tên Thiên Ân kia lại đứng trước cổng nhà tôi. Tôi trừng mắt nhìn cậu ta, nói: “Cậu tới đây làm gì nữa vậy?”

“Đi học.” Cậu ta đáp gọn lỏn rồi quay người bước đi mặc cho tôi cái kính đờng sau.

Hôm nay là thứ sáu, có thể coi hôm nay là buổi học tự chọn. Đang đi giữa chừng Thiên Ân đột nhiên dừng bước khiến tôi ở phía sau đâm sầm vào lưng cậu ta. Tôi xoa xoa trán mình, tức giận hỏi: “Làm gì mà tự nhiên đứng lại vậy?”

“Hôm nay chúng ta cúp học.”

“HẢ?? Cậu bị ‘hổng’ chỗ nào à?” Tôi sock. Cậu ta bảo tôi cúp học kìa!

“Không được.” Tôi lắc đầu không đồng ý, Thiên Ân nâng cằm tôi lên, ghé sát vào mặt tôi, giọng hăm dọa: “Linh Lan, chúng ta đi hẹn hò nhé...”

Tôi đẩy Thiên Ân ra, bất mãn nhìn cậu ta. “Đừng có lôi nó ra.”

Cậu ta chẳng thèm quan tâm đến lời tôi nói, cứ thế đi thẳng.

Hôm nay, chúng tôi cúp học.

Chúng tôi ra bến xe buýt rồi bắt xe đến vùng ngoại ô. Tôi khó hiểu nhìn Thiên Ân, cậu ta không nói gì cứ lôi tôi lên xe buýt cho bằng đc. Tôi nheo mắt, khó chịu hỏi: “Chúng ta đi đâu?”

“Hỏi nhiều.” Mới hỏi có một câu mà bảo là hỏi nhiều, cậu ta bị bệnh “kiếm lời” nặng rồi.

Xe buýt hôm nay vắng, một hàng ghế dài trống không thế mà Thiên Ân cứ ngồi sát sà vào tôi. Tôi liếc cậu ta, cậu ta không thèm nhìn tôi lấy một cái, mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Tôi kêu kêu cậu ta, cậu ta nhìn tôi ý hỏi “Có chuyện gì?”. Tôi thở dài, chỉ chỗ kế bên, nói khéo: “Cậu nhích qua bên kia được không? Chỗ này nóng quá rồi.”

Thiên Ân liếc mắt nhìn chỗ kế bên rồi gật đầu. Tôi vui vẻ thở phào nhẹ nhõm. Bỗng một lực mạnh không biết ở đâu ra kéo tôi ngã về phía “kế bên” ấy. Tôi méo miệng nhìn tên Thiên Ân kia. Cậu ta kéo tôi sát vào người mình rồi nhỏ giọng nói: “Bên đó nóng lắm, bên đây có gió mát.” Mặc dù giọng nói vẫn trầm như mọi khi nhưng sắc mùi nguy hiểm. Tôi gật gật đầu, ngồi im không dám nhúc nhích. Quả là núi này cao còn có núi khác cao hơn. Nước mắt tôi nó cứ chảy ròng ròng trong lòng đây này.

Chúng tôi xuống xe ở một vùng ngoại ô vắng người. Xung quanh là cây cối trụi trơ giữa tiết trời ngày đông. Một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng, tôi run rẩy nín áo của Thiên Ân. “Này này, chỗ này là chỗ nào vậy? Đáng sợ quá.” Thiên Ân nắm chặt tay tôi, nhẹ nhàng nói: “Đi, chúng ta đến chỗ này.”

Tôi hít một hơi thật sâu, lùi thủi phía sau. Thiên Ân dẫn tôi đi thẳng một mạch đến cuối đường, một căn biệt thự hiện ra trước mắt. Một căn biệt thự cổ điển kiểu phương Tây. Bỗng tôi cảm thấy, chỗ này thật quen thuộc. Tôi ngỡ ngàng tiến vài bước lên phía trước, sờ thử vào cánh cổng to lớn, lập tức như có một dòng điện chạy qua tay tôi. Tôi hít một hơi, một luồng không khí lạnh lạnh mà thân quen chạy dọc khắp cơ thể. Tôi tự hỏi, đây là đâu? Tại sao tôi lại thấy quen đến thế?

“Này, định ở ngoài đó luôn đấy à?” Đang chìm đắm trong dòng cảm xúc, tên Thiên Ân kia một đao cắt ngang dòng cảm xúc ấy. Tôi hậm hực ngược nhìn thì thấy cậu ta đã vào trong và đang định đóng cổng lại.

“Ê này...”

Tôi cởi giày để lên kệ, xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà để sẵn ở đó.

Ngoài trời, trời chuyển mây u ám, lạnh lẽo. Trong nhà, đèn bật sáng choang khiến cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp. Có tiếng bước chân của ai đó vọng lại, tôi ngoái đầu lại nhìn và giật mình xém ngã.

“Thảo Nghi?”

Thảo Nghi mang tạp dề từ trong bếp bước ra, bỏ qua cái sự ngạc nhiên của tôi, cô ấy tươi cười rồi khê trách: “Anh hai, Linh Lan, hai người lâu quá đấy. Chúng tôi chờ này giờ rồi.”

“Chúng tôi?” Tôi thật sự không hiểu gì cả, người ngơ ra như một con ngốc giữa mọi người. Tôi nhìn Thiên Ân, cậu ta lắc đầu. Tôi quay sang nhìn Thảo Nghi, cô ấy khê cười liếc mắt vào bếp. Tôi nhìn theo hướng ánh mắt ấy, một bóng người dong dỏng cao bước ra. Tôi lùi ra sau vài bước, chân vấp phải tấm thảm xem chút nữa là ngã u đầu may là Thiên Ân nhanh tay đỡ lấy tôi.

Đầu tôi thật sự là muốn nổ tung rồi đây! AAAAAAAAAAAAAA!! Tôi nhìn bọn họ, nói như hét lên:

“Chuyện gì đang xảy ra thế này??!!”

7. Chương 6. Bức Ảnh Cũ

Tôi nhìn cái người dong dỏng cao trước mặt, ú ớ mãi mới thốt ra được một câu hoàn chỉnh: “Anh Vũ? Sao cậu lại ở đây? Còn Thảo Nghi nữa, sao mấy người...”

Thảo Nghi cười hì hì, bước đến ôm lấy cánh tay của Anh Vũ, mặt ửng đỏ, nói: “Nói cho Linh Lan biết nhé, bọn tớ... bọn tớ đính hôn... hồi tháng trước.”

ẦM! Đầu tôi muốn nổ tung ra. Tên Anh Vũ kia gãi gãi đầu cười. Tôi ngạc nhiên, miệng há lớn đến nỗi có thể nhét được nguyên quả táo.

“Cái... cái gì? Định hôn? Hai người... hai người mới có 16, 17 tuổi thôi mà?”

“Đâu có, tớ thì 16 thật, nhưng Anh Vũ thì 18 tuổi đấy. Với lại, với lại chuyện này đã được định sẵn khi bọn tớ sinh ra rồi.” Thảo Nghi xấu hổ ôm mặt, nói nhẹ nhàng như nước.

“Như thế thì... cũng có khác gì đâu...”

Tôi vẫn còn ngạc nhiên lắm, Thảo Nghi xấu hổ đan mấy ngón tay vào nhau. Tôi bĩu môi, lí nhí trong miệng: “Thế tại sao không cho Anh Vũ với Thiên Ân lấy nhau đi, tớ đỡ khổ. Hai tên đàn đó lấy nhau hạnh phúc cả đời.”

“Cậu nói gì cơ?” Thiên Ân gằn giọng thì thầm bên tai tôi, tôi giật nảy người vội vàng phân bua: “Không có gì, chỉ là... đứng đây hoài... m... mỗi chân quá. Ha ha...”

Thiên Ân nói hôm nay sẽ tổ chức một bữa party gì đó nên cả đám mới cúp học như thế này đây. Nói thế xong cậu ta bỏ đi một mạch, tôi gọi với theo thì cậu ta bảo: “Tôi đi tắm, cậu muốn đi theo không?” Tôi lắc đầu từ chối cái “thiện ý” ấy.

Đã 40 phút, tôi ngồi xem TV ở phòng khách, nằm dài trên chiếc ghế sofa vô cùng chán nản. Thảo Nghi với Anh Vũ thì làm bếp, mùi thức ăn thơm phưng phức tỏa khắp nhà. Một tay chống cằm, một tay gõ gõ lên mặt bàn, tôi chán chường nghĩ ngợi vẩn vơ. Tự dưng tôi nhớ tới lúc Thiên Ân dựa sát vào tôi, tim tôi bỗng đập loạn đi một nhịp, mặt nóng rang. Tôi vỗ vỗ đầu để cho cái ý nghĩ hời hợt này rơi khỏi đầu mình. Giọng Thảo Nghi từ trong bếp vọng ra: “Linh Lan, cậu lên phòng gọi anh tớ xuống đi. Bọn tớ chuẩn bị xong hết rồi, bây giờ chỉ chờ mọi người vào bàn thôi.”

Tôi tự hỏi: “Tại sao lại là tôi chứ??!” Nghĩ thì nghĩ vậy thôi, ăn ở nhà người ta, người ta nhờ mình tí việc vặt mà từ chối thì cũng hơi ngại. Tôi “À, ờ.” đáp lại rồi lết lên tầng trên, ngó ngang ngó dọc tìm phòng của tên Thiên Ân. Đây rồi!

Tôi mừng như bắt được vàng. Mò mẫm này giờ mới thấy được cái cửa phòng có treo cái bảng tên “Thiên Ân”. Tôi mỉm cười, gõ gõ cửa.

“Thiên Ân, đã chuẩn bị xong hết rồi.”

Không trả lời. Tôi vẫn bình tĩnh mỉm cười, đập đập cửa.

“Thiên Ân?”

Im phăng phắc. Tôi bặm môi, xắn tay áo và vịn tay nắm cửa. Cạch!

Cửa không khóa sao? Tôi ngạc nhiên nhìn cánh cửa không khóa kia, ló đầu vào trong nhìn xung quanh. Tôi bước vào trong, khép nhẹ cửa lại. Tôi rụt rè nhìn xung quanh, một căn phòng rộng nhưng lại tối tăm. Tôi bật đèn lên, rồi từ từ bước vào trong.

“Thiên Ân?” Tôi khề tiếng gọi nhưng chẳng có ai trả lời. Tôi bước sâu vào bên trong hơn và ngó ngang nhìn khung cảnh trước mặt.

Sách, rất nhiều sách. Nơi này như một thư viện sách vậy. Tôi hớn hở chạy ủa lại, sờ lên từng quyển sách. Trong phút chốc, tôi lảng lảng trên mây và quên mất đây không phải nhà của mình. Tôi men theo từng giá

sách rồi lần tay lấy một quyển album khá dày và cũ. Nhìn quyển album trong tay, tôi vô thức bước đến giường và ngồi phịch xuống. Vừa nâng quyển album lên định ngắm nghía, tôi trượt tay làm rơi nó xuống sàn. Giật mình nhìn xung quanh, không có gì hết, tôi thở phào và cúi xuống nhặt quyển album lên. Vừa xoay quyển album lại thì cái gì đó quẹt vào tay khiến tôi cảm thấy ran rát. Tôi nhìn cái thứ chìa ra từ quyển album, nghi hoặc rút nó ra.

Là một tấm ảnh cũ kĩ, một người đàn ông trung niên với 5 đứa nhóc khoảng 8 9 tuổi quay quanh. Nhìn tấm ảnh, một dòng cảm xúc không biết từ đâu chạy dọc khắp người tôi. Tôi mở to mắt ra nhìn cái tấm hình trước mặt, người đàn ông trung niên trong tấm ảnh này không phải là ba tôi hay sao? Tôi đưa tấm ảnh gần mắt mình hơn, đây quả là ba tôi mà? Tôi nhìn một lượt 5 đứa nhóc kia, ở góc trái, một cô bé tóc ngang vai đang ôm tay một cậu nhóc kháu khỉnh cười tinh nghịch tôi có thể đoán đây là Thảo Nghi và Anh Vũ, một cậu nhóc kể bên đứng khoanh tay, ánh mắt kiêu ngạo hướng về phía ống kính, đây chắc là Thiên Ân rồi, đứng kể bên Thiên Ân là một cô bé tóc dài đen nhánh, e then chấp hai tay ra sau, cô bé này tôi thấy rất quen nhưng khổ một cái là tôi không nhớ nổi đó là ai, liếc nhìn lại ba tôi, ông đang bế một cô bé với mái tóc xoăn vàng óng, mũm mĩm đáng yêu, nhìn như là con lai Á-Âu. Một dòng ký ức mờ ảo thoát ẩn thoát hiện trong đầu tôi, bỗng có tiếng bước chân tới gần, tôi luống cuống nhét tấm hình về chỗ cũ và giấu quyển album ra sau lưng. Tôi ngoái đầu nhìn lại, Thiên Ân từ phòng tắm bước ra chỉ quấn mỗi cái khăn tắm, mái tóc ướt mềm, vài sợi tóc dính bết lên mặt, vô cùng quyến rũ. Máu dồn lên mặt, tôi không kiềm được la toáng lên: “AAAAAAAAAAAA... Đồ biến thái!”

Thiên Ân vẫn đứng đưng nhìn tôi rồi cậu ta bước lại gần. Hương xà phòng thoang thoảng khắp phòng, trong một phút mê mẩn, Thiên Ân đè tôi xuống giường, nước trên tóc cậu ta nhỏ vài giọt xuống mặt tôi. Tôi mở to mắt nhìn cậu ta, cậu ta cúi sát xuống rồi thì thầm bên tai tôi: “Cậu... có thấy gì không?”

Tôi lắc đầu nguầy nguậy, bối rối nói: “Không thấy, không thấy gì hết.”

Thiên Ân nhìn thẳng vào mắt tôi muốn nói gì đó rồi lại thôi. Cậu ta đứng dậy, quay người bước lại phía tủ đồ rồi quăng lại cho tôi một câu xanh rờn: “Muốn ngắm tôi thay đồ hay sao?”

“Không, không, không. Tôi... tôi đi ngay đây... Cậu... cậu nhớ xuố... xuống liền đó...ó.”

Tôi lắp bắp nói, liên đại cuốn album lên giường rồi chạy như ma đuổi ra khỏi phòng.

Tôi đứng dựa vào cánh cửa, sờ lên gương mặt nóng ran của mình rồi hít một hơi thật sâu để dần lại trái tim đang đập thình thịch như muốn nhảy ra ngoài.

Tôi chạy thật nhanh xuống dưới nhà, ủa vào bếp hỏi Thảo Nghi: “Thảo Nghi, nhà vệ sinh đâu?”

“Trong đây này.”

Tôi lí nhí cảm ơn rồi chạy ủa vào nhà vệ sinh theo hướng tay của Thảo Nghi mặc ánh mắt tò mò của cô bạn. Nhìn gương mặt đỏ ửng của mình trong gương, tôi vỗ vỗ lên mặt mình mấy cái rồi nhìn tiếp. Một gương mặt thoảng qua trong đầu tôi, một cô nhóc tóc đen dài chấp hai tay phía sau đứng e then kể bên Thiên Ân trong tấm hình lúc nãy. Cô nhóc ấy... rất giống tôi, chúng tôi tựa như một. Ánh mắt ấy, đôi môi ấy, cái mũi cao nhỏ nhắn, mái tóc đen nhánh,... tất cả đều giống tôi đến khó tin. Một ý nghĩ thoảng qua, có khi nào tôi và cô nhóc ấy là một?

Một loạt ký ức mơ hồ lần lượt xuất hiện trong đầu tôi, không rõ ràng, không liên mạch. Có lúc 5 đứa nhóc chạy đuổi nhau vòng vòng trong sân, có lúc 5 đứa nhóc thả mình trên đồng cỏ lộng gió, có lúc 5 đứa cùng ủa vào nhau rồi bật ra cười ha hả, hàng loạt hình ảnh mờ ảo cứ thế trôi nhanh. Rồi trong đầu tôi văng vẳng đâu đó tiếng khóc òa rồi tiếng cười khinh khỉnh. Tôi mở to mắt nhìn khung cảnh trước mắt, cô nhóc tóc xoăn vàng đẩy cô nhóc tóc đen dài ngã nhào xuống dòng suối lạnh buốt, nước chảy cuộn cuộn. Mặc cho cô bé tóc đen dài vùng vẫy la ó, cô bé kia vẫn đứng trên bờ liếc mắt nhìn xuống, nở nụ cười lạnh cả sống lưng. Mọi thứ bắt đầu mờ ảo như có một lớp sương dày bao quanh, tôi thoảng thấy một cậu nhóc chạy nhanh đến đẩy cô nhóc trên bờ ngã dúi dụi và hét lên: “Cậu làm cái gì thế hả?”

Đến đây thì tất cả chìm vào trong bóng tối. Cơ thể tôi bỗng nặng nề, lảo đảo rồi ngã xuống. Bên tai vẫn còn nghe tiếng nước róc rách cùng cơn lạnh thấu xương.

Tôi cảm giác như cơ thể mình được ai đó bế lên và có thể nghe rõ cả tiếng lục đục xung quanh nhưng không

tài nào mở mắt được. Ai đó khẽ thì thầm bên tai tôi, giọng điệu trầm âm nhưng giục giã, lo lắng: “Linh Lan! Linh Lan... Tỉnh dậy đi.”

8. Chương 7. Lạc Về Ký Ức

Tôi chìm dần vào trong bóng tối, bỗng nghe đâu có tiếng thút thít và từng tiếng nấc nghẹn. Tôi mơ hồ tự hỏi mình: “Ai đó? Ai đang ở đó?”

Nhưng đáp lại tôi vẫn chỉ là tiếng thút thít lúc này và mỗi ngày một lớn hơn. Cảm thấy tay mình ướt ướt và lạnh lạnh, tôi choàng mở mắt và nhìn xung quanh. Tôi đang đứng trước một tấm gương lớn trong phòng tắm, tay tôi để trên bồn rửa mặt, từng giọt nước lạnh lạnh từ vòi nước nhỏ liên tiếp vào lòng bàn tay tôi. Tôi ngẩng đầu và nhìn vào gương. Tôi bàng hoàng nhìn người trong gương, đây không phải là tôi! Đôi mắt sưng mọng và đỏ ngầu lên vì khóc, mái tóc đen dài và rối bù xù cùng khuôn mặt trẻ con nhem nhuốc. Tôi chớp mắt liên mấy cái, nhúu mày nhìn lại cô bé trong gương. Cô bé trong gương cũng nhúu mày nhìn lại tôi. Tôi giật bản mình, trượt chân bật ngã ra, may mắn thay, tôi vịn được thành của bồn rửa mặt, lấy lại tư thế đứng cho vững rồi trừng mắt nhìn lại mình từ trên xuống dưới và rồi tôi hoảng hồn hét âm lên: “Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?”

Tôi giờ đây chỉ là một cô nhóc con bé tí tẹo với cái váy suông cổ Peter Pan, cả người lem luot đầy bùn đất. Cốc! Cốc!

Có tiếng gõ cửa. Tôi giật mình, trở mắt nhìn cánh cửa., tim tôi đập thành thịch như thể mình vừa làm một việc gì đó sai trái và sợ người ta sẽ phát hiện.

Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa lại vang lên, tôi luống cuống tay chân không biết nên làm thế nào. Sao bây giờ? Có nên mở cửa không? Trời ơi, con nhóc này là ai đây? Phải làm sao đây? Phải làm sao?? Tôi bắt đầu rối rắm tay chân với hàng loạt câu hỏi lần lượt xuất hiện trong đầu tôi tới nỗi choáng váng. Tôi ôm đầu đập nhẹ nhẹ vào tường. Cái đầu chết tiệt này, lúc khẩn cấp thì chẳng nghĩ ra được cái gì hết.

Cạch! Tôi ôm đầu đứng như trời trồng, nhìn cánh cửa đang từ từ hé ra.

“Linh Lan, Linh Lan, cậu không sao chứ?” Một giọng nói lạnh lạnh và theo đó là một cô nhóc mũm mĩm với mái tóc ngang vai hớt hơi hớt hải chạy vào. Tôi ngỡ ngàng, đây... có phải là Thảo Nghi không? Cô nhóc chạy lại, gương đôi mắt to tròn nhìn tôi từ trên xuống dưới rồi để hai tay lên vai tôi, giọng rầu rầu nói: “Linh Lan, cậu không sao chứ? Không giận bọn tớ chứ?”

Tôi chớp chớp mắt, một giọt mồ hôi chảy dài trên trán tôi.

“Sao cậu không nói gì thế? Giận bọn tớ thật sao? Bọn tớ không cố ý đâu, cứ nghĩ là đùa vui nên mới đẩy cậu xuống vũng bùn ấy thôi! Chỉ có ý đùa thôi... híc híc...” Cô nhóc ấn chặt vai tôi và lắc qua lắc lại, nó nhìn tôi méu và nước mắt chực trào ra. Tôi xua xua tay, lắc đầu nguầy nguậy, lúng túng nói: “Không phải, không phải đâu. Chỉ là... chỉ là...”

“Chỉ là sao? Híc...” Cô nhóc nhỏ gương đôi mắt ngấn lệ nhìn tôi. Tôi run run, cố nặn ra một nụ cười: “Đừng khóc, cậu nhìn tớ xem, quần áo, mặt mũi lấm lem thế này, làm sao mà ra ngoài?”

Quệt đi giọt nước mắt trên má, cô nhóc nhỏ nguệch miệng nhìn tôi rồi gật gù: “Linh Lan nói đúng. Chờ Thảo Nghi ở đây nhé, tớ đi lấy đồ cho cậu thay.”

Cô nhóc nói rồi chạy ra ngoài, còn tôi thì đứng bất động tại chỗ. Trời ơi, nó xưng là Thảo Nghi? Con bé đó đúng là Thảo Nghi rồi, chuyện quái gì đang diễn ra thế này? Tôi điên lên mất thôi, thật là không hiểu chuyện gì đang diễn ra nữa.

Tôi hơi khụy người xuống và cảm thấy rát ở đầu gối. Tôi nhìn đầu gối mình, nơi đang chảy một dòng máu đỏ tươi với bùn cát bám đầy quanh vết thương. Lúc này không đau, bây giờ nhìn thấy lại đau, đời sao quá phũ! Tôi đi cà nhắc lại phía vòi sen, xả nhẹ nước để rửa vết thương. Tôi dùng đầu ngón tay gẩy nhẹ hạt cát nơi vết thương ra, cùng lúc đó Thảo Nghi mở cửa bước vào, trên tay cầm một đồ đồ sạch đi đến phía tôi,

tôi giật mình, sượt tay qua vết thương đến đau điếng người. Thảo Nghi nhìn tôi, nhón chân móc đồ lên giá rồi nói: “Tớ ra ngoài trước, cậu thay đồ xong thì ra ngay nhé.”

Tôi gật đầu nhưng trong lòng lại thầm cầu mong ỉnh ở trong đây lâu lâu một tí.

Vận lên người chiếc áo phông với quần short ống rộng, tôi cảm thấy thoải mái vô cùng. Tôi bước ra ngoài, đi thẳng ra phòng khách và ngó ngang nhìn xung quanh. Cách bố trí, sắp xếp lẩn không gian đều rất giống với căn biệt thự ở vùng ngoại ô mà Thiên Ân đã dẫn tôi tới. Nhưng chuyện đó xảy ra khi nào thì tôi không nhớ được, càng gắng nhớ thì đầu tôi lại càng thêm đau. Một bàn tay đập vào sau lưng tôi và theo đó là một giọng hào sảng: “Yô! Linh Lan, cậu không sao chứ?”

Tôi quay phắt lại đằng sau, là một cậu nhóc cao hơn tôi chừng một lòng tay, cười nhe răng tinh nghịch nhìn tôi. Tôi lắp bắp: “An... Anh... Vũ?”

“Anh Vũ! Cậu đang làm Linh Lan hoảng đó.”

Một giọng nói có vẻ lạnh lùng vang lên. Một cậu nhóc từ phía sau đi lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn tôi rồi nhìn thẳng vào vết thương của tôi. Tôi giật mình lùi một bước. Cậu ta đứng trước mặt tôi rồi lấy một miếng băng cá nhân trong túi ra, khuy một chân xuống và dán miếng băng cá nhân lên đầu gối tôi.

“Cậu bị thương rồi, cẩn thận đấy.” Cậu ta nói rồi quay bước đi. Anh Vũ với Thảo Nghi đứng nhìn rồi cùng nắm tay tôi kéo đi theo sau.

Trời mùa đông lạnh thấu xương, tuyết đã phủ đầy sân. Một cô nhóc tóc vàng xoăn vo tròn một nắm tuyết rồi ném vào tôi rồi phá lên cười.

“Linh Lan, Thảo Nghi, ra đây chơi.”

Cô nhóc ngoắc ngoắc tay, khuôn mặt đỏ lên vì lạnh. Thảo Nghi với Anh Vũ chạy ủa ra, thi nhau ném tuyết vào cô nhóc tóc xoăn vàng, cả ba chạy vòng vòng sân, tiếng cười trong trẻo phá tan bầu không khí lạnh lẽo của mùa đông. Chân tôi đau, chỉ đi được cả nhắc rồi ngồi xuống bậc thềm. Thiên Ân từ đằng sau khoác cho tôi một cái áo khoác lông dày cộm rồi nói bên tai tôi: “Lạnh như thế này, cậu lại mỏng manh thế mà chịu được, hay thật đấy.”

Tôi nhìn Thiên Ân, bây giờ mới nhận ra, cậu ta không đeo kính, trong khuôn mặt trẻ con ấy đáng yêu quá. Cậu ta ngồi xuống bên cạnh tôi, ánh mắt lơ đãng nhìn ra xa.

“Cậu không ra chơi với họ sao?”

Tôi mở lời trước, Thiên Ân lắc lắc đầu. Đúng là Thiên Ân, lúc nào cũng thế. Tôi cuối đầu, khẽ mỉm cười. Rồi một cơn lạnh chạy dọc sống lưng, tôi cảm giác như ai đó đang liếc mình với một cái tâm thiếu thiện cảm. Tôi giật mình ngẩng đầu lên, cô nhóc tóc xoăn vàng đang đi về phía tôi. Thiên Ân đứng bật dậy, rồi bỏ vào trong nhà.

“Tớ vào nhà lấy nước uống.” Thiên Ân nói rồi đi một mạch.

Cô nhóc tóc xoăn vàng bước lại nhìn tôi, cười: “Linh Lan, tớ vừa phát hiện cái này hay lắm, để tớ dắt cậu đi xem. Nhé?”

Tôi nhìn cô nhóc từ phía dưới lên, cảm nhận cái nụ cười của cô nhóc có gì đó lạnh đến run người. Tôi chưa kịp nói gì, tóc xoăn vàng đã bặm môi, nắm tay tôi kéo đi thật nhanh. Chân tôi lại bị đau quá, chạy như thế này thì gần như bị tê liệt luôn.

“Chậm chậm thôi, chân tớ đau quá.”

Mặc dù tôi nói thế nhưng cô nhóc không đi chậm lại mà càng kéo tôi chạy nhanh hơn. Thảo Nghi với Anh Vũ nhìn chúng tôi, gọi với theo: “Linh Lan, Mona, hai người đi đâu đấy?”

Mặc kệ tất cả, cô nhóc tóc xoăn vàng tên Mona ấy cứ kéo tôi chạy thật nhanh, chạy mãi đến một con suối gần như đã đóng băng.

Mona đột nhiên dừng lại và đẩy tôi ngã dúi xuống. Tôi chẳng còn chút sức lực nào, lăn cho đến tận mép bờ. Tôi bất lực chống tay lom còm bò dậy, chưa kịp biết gì hết, Mona đã bước lại gần tôi. Tôi hơi hoảng, ngẩng

đầu nhìn cô nhóc ấy. Mona nở một nụ cười nửa miệng, ánh mắt có phần nguy hiểm rồi cô nhóc ấy vung chân đạp tôi một cái mạnh. Tôi từ mép bờ ngã lặn xuống dòng suối lạnh ngắt. Nước bắn tung tóe, tôi mở to mắt nhìn về phía Mona. Thật không thể tin nổi cảnh tượng vừa mới xảy ra. Chân tay tôi tê cứng, bất lực vùng vẫy dưới làn nước lạnh. Mona đứng trên bờ, cười khẩy, gần giọng nói: “Linh Lan! Tội cậu thật! Thiên Ân đâu rồi? A ha ha ha...”

Tôi không còn chút sức lực nào nữa, buồn xui tất cả và dần chìm vào cơn mê. Trước lúc mê man, tôi nhận thấy một bóng người chạy đến. Là một cậu nhóc với mái tóc màu hạt dẻ, ánh mắt lạnh lùng đầy giận dữ nhìn về phía Mona. Cậu ta đẩy Mona ngã dúi dụi và hét lên: “Cậu làm cái gì thế hả?”

Nói rồi, cậu ta lập tức nhảy xuống dòng suối.

Tất cả lại chìm vào trong bóng tối. Tôi vô thức mò mẫn xung quanh rồi bên tai bỗng vang lên chất giọng trầm ấm, quen thuộc: “Linh Lan! Cậu tỉnh rồi à?”

Tôi mở mắt, lơ mơ nhìn thấy Thiên Ân, nhìn cái gương mặt lạnh lùng quen thuộc ấy, tôi vô thức nhoen miệng cười. Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, ánh sáng đèn mờ mờ làm tôi thấy chói mắt, tôi nheo mắt lại. Phía sau Thiên Ân, Thảo Nghi và Anh Vũ vô cùng lo lắng nhìn tôi.

Tôi vỗ vỗ trán mình, giọng khàn đục, hỏi: “Tại sao tớ lại ở đây thế?”

9. Chương 8. Hình Như Tôi Thích Cậu Ấy Rồi?

Tôi dụi mắt, chống tay ngồi dậy, khắp người ê ẩm không thôi. Thảo Nghi cắn cắn đầu ngón tay, nhìn tôi rồi khẽ hỏi: “Linh Lan, cậu thấy trong người sao rồi?”

Tôi nhìn Thảo Nghi, khẽ mỉm cười, nói: “Tớ không sao cả. Mà, tớ đói bụng quá.”

“À...” Thảo Nghi lên một tiếng, sờ tay lên má, nói: “Cũng phải ha, cậu ngất từ sáng đến giờ có ăn được gì đâu.”

Anh Vũ vỗ tay một cái, cười hì hì, nói: “Hay là để bọn tớ xuống bếp làm gì đó ăn. Bọn tớ cũng chưa ăn gì hết mà.” Nói rồi, Anh Vũ kéo tay Thảo Nghi “rút quân” ra khỏi phòng.

Nhìn cánh cửa khép lại rồi Thiên Ân bước lại ngồi bên mép giường, im lặng, không nói gì. Tôi cuối gầm mặt, suy nghĩ vẩn vơ. Giấc mơ lúc nãy quả là làm tôi sợ thật. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, rốt cuộc cái tấm hình cũ trong cuốn album ấy là sao? Tất cả mọi chuyện ngày hôm nay xảy đến với tôi đã để lại trong tôi một dấu chấm hỏi lớn. Cuối cùng, tôi cũng mở miệng hỏi trước: “Thiên Ân, cái tấm hình cũ trong cuốn album ấy, cậu giải thích cho tôi một chút được không?”

Thiên Ân nhìn tôi với ánh mắt phức tạp rồi rút một tấm ảnh trong túi áo đưa cho tôi, giọng trầm trầm: “Cậu... thật sự không nhớ gì sao?”

Tôi nhìn tấm ảnh trong tay, là tấm ảnh cũ ấy, người đàn ông trung niên với 5 đứa nhóc vây quanh. Tôi khó hiểu nhìn Thiên Ân, cậu ta ngồi xuống kế bên tôi và ngón tay thon dài chỉ lên từng người trong tấm ảnh.

“Cậu nhìn chắc cũng biết, đây là Thảo Nghi và Anh Vũ, đây là tôi, người kế bên tôi... là cậu.”

Tôi bàng hoàng nhìn cô bé tóc đen dài trong tấm ảnh, đây quả thật là tôi sao? Thiên Ân nhìn phản ứng của tôi, rồi nói tiếp: “Chú này... là... ba của cậu. Còn đây là...”

“Mona!”

Chưa đợi Thiên Ân nói hết, tôi đã ngắt lời cậu ấy. Thiên Ân kinh ngạc nhìn tôi, môi mấp máy muốn nói lại thôi. Giấc mơ lúc nãy hiện lên trong đầu tôi, tôi bất giác cảm thấy lạnh run người rồi bắt đầu sợ hãi, cái giọng nói của cô nhóc đó cứ oang oang trong đầu tôi, lập đi lập lại mỗi một câu nói:

“Linh Lan! Tội cậu thật! Thiên Ân đâu rồi? A ha ha ha”

Tôi ôm đầu mình, mồ hôi đầm đìa trên trán và thở dốc. Mà khoan, khoan đã! Tại sao...

Tôi bình tĩnh lại, thắc mắc hỏi Thiên Ân: “Khoan, khoan đã. Tại sao trong tấm ảnh này lại có ba tôi và tôi trong đó?”

“Cậu quả thật không nhớ gì rồi. Từ từ rồi cậu sẽ biết thôi. Ngốc kinh khủng.”

Cậu ta nói rồi bỏ đi ra khỏi phòng, tôi nhảy xuống giường, vứt tấm ảnh đầu đó trong phòng rồi chạy theo sau cậu ta. Lúc đó, tôi quên luôn cô bé tên Mona ấy.

Dùng xong bữa, tôi no nê vỗ vỗ bụng mình. Thảo Nghi và Anh Vũ dọn dẹp chén bát. Tôi cũng định giúp họ một tay nhưng họ lại bảo: “Cậu không được khỏe, thôi thì cậu cứ nghỉ đi. Mấy việc vặt vãnh này cứ để bọn tớ lo.”

Thiên Ân cũng gật đầu cái rụp. Quả thật ngại ghê cơ!! ~

Tôi vô tư ngược nhìn đồng hồ, ngáy thơ cười hi hi: “Ồ, mới có 8h rưỡi thôi sao! Thời gian trôi qua có vẻ chậm nhỉ? Hi hi...”

“Cô nói gì thế?”

Thiên Ân bước tới cửa sổ và kéo rèm cửa ra. 3 giây sau đó, người tôi đông đá. Một cơn gió lạnh luồng qua khe cửa cuốn linh hồn của tôi rời khỏi xác. Kim đồng hồ vẫn nhích từng giây, từng giây...

Tích tắc... Tích tắc...

“AAAAAAAAA!! Trời tối mù rồi mà sao không ai nói với tôi thế!!!”

Tôi đứng bật dậy la lên, méo máo nhìn cái màn đêm ngoài cửa sổ. Như muốn trêu ngươi tôi, một vài điểm sao trên bầu trời đêm lóe sáng.

“Việc gì phải lo. Mai chúng ta cùng về. Dù sao mai cũng là thứ bảy mà.”

Thảo Nghi tháo tạp dề thông dong bước đến, lời nói chẳng có một ý gì gọi là lo lắng.

“Nhưng tớ chưa báo cho gia đình, họ lo lắm đấy.”

“Không sao đâu mà. Bọn tớ gọi cho nhà cậu rồi.”

Hóa ra là có tính toán trước. Tự dưng nhớ ra một chuyện, tôi lo lắng hỏi: “Thế tớ ngủ đâu?”

Anh Vũ không biết từ đâu ra, ghé sát tôi, giọng điệu mờ ám: “Nè nè, phòng Thiên Ân rộng lắm đó.”

Tôi một cước đá bay hắn ra ngoài.

Thảo Nghi đưa cho tôi một bộ đồ rồi đi ra ngoài. Tôi khép cửa lại, ôm bộ đồ trong lòng thở phào. Phòng của tôi nằm giữa phòng của Thiên Ân và Thảo Nghi, tên Anh Vũ kia thì ở phòng đầu tiên.

Tôi vặn vòi sen, một dòng nước lành lạnh xả xuống, mệt mỏi tiêu tan theo dòng nước mát, khắp người tôi như được hồi sinh. Trong lúc này, một câu hỏi bất chợt hiện lên trong đầu tôi: tại sao tôi và ba lại cùng ở trong tấm hình đó với Thiên Ân, Thảo Nghi và Anh Vũ? Thật ra, chúng tôi đã quen biết nhau từ khi nào? Tôi lắc lắc đầu xua tan mọi thắc mắc ấy, thật nhưc đầu quá đi thôi!

Bước chân ra khỏi phòng tắm, tôi nhào ngay lên giường. Cứ băng khuâng nghĩ mãi chuyện ngày hôm nay, đầu tôi nhức nhối kinh khủng. Tôi đứng dậy đi tắt đèn, vùi mình trong chăn và ngủ luôn đến sáng. Tính tôi vô tư, dù chuyện động trời đến đâu đi nữa, tôi chỉ cần ngủ một giấc là sáng hôm sau quên hết ngay. Quả đúng như vậy!

Ánh mặt trời le lói qua rèm cửa sổ chiếu thẳng vào mắt tôi. Tôi dụi dụi mắt ngồi dậy, kéo rèm cửa ra rồi quay người đi xuống dưới nhà. Đứng trên bậc thang đầu tiên, tôi lớn giọng chào hỏi theo thói quen: “Chào mọi người... Oáp ~”

Tôi lười nhác bước xuống dưới nhà, đầu tóc rối bù, mặt ngái ngủ. Tôi vẫn nhắm mắt, tay mò mẫn lan can từng bước từng bước đi xuống.

“A, Linh Lan! Cậu dậy rồi à?” Thảo Nghi mang tạp dề nhìn tôi cười thân thiện.

“Ừ... ừm.” Tôi gật gù rồi mở bừng mắt nhìn xung quanh.

Chết chưa, quên mất đây không phải nhà mình. Nhìn lại bộ dạng của tôi đi, tóc rối, mặt mày đờ đẫn, trông lồi thoi hết mức. Tôi ngượng chín mặt quay người chạy vội lên lầu. Vừa chạy đến trước phòng của Thảo Nghi, tôi đã va sầm vào một người nào đó. Tôi ngẩng đầu lên, trong một phút máu đã dồn hết lên mặt. Là... là... là THIÊN ÂN!!!

Thiên Ân lạnh lùng nhìn tôi từ trên xuống dưới, khóe môi khẽ nhếch lên. Tôi ôm mặt chạy ủa vào phòng rồi đóng sầm cửa lại. Có tiếng gõ cửa và theo đó là giọng của Thiên Ân: “Linh Lan, ra đây tôi ngắm lại một lần nữa coi!”

“Biến!” Tôi mở cửa, đá vào chân cậu ta một cái mạnh rồi đóng sầm cửa lại.

Tôi thay lại bộ đồ đi học, ôm ba lô rồi cúi gập bước xuống dưới nhà. Anh Vũ thấy tôi thì che miệng cười. Thật xấu hổ!

Thảo Nghi đưa tôi một cánh sandwich rồi cả bốn cùng đi ra cổng chuẩn bị đi về.

Tự dưng, Thảo Nghi và Anh Vũ lại bảo: “Hai người cứ về trước đi. Bọn tớ về sau. Đi đi, đi đi.”

“...” Tôi hơi bị nghi à.

Tôi ôm ba lô, mang giày và bước ra ngoài. Kinh ngạc. Thiên Ân đứng kế bên một chiếc xe Lexus L-FA đậu trước cổng. Tôi há hốc không tin nổi vào mắt mình. Thiên Ân ngoắc ngoắc tay gọi tôi: “Nhanh lên!”

Tôi gật gật đầu rồi lon ton chạy lại. Cậu ta lôi tôi lên xe rồi đóng cửa cái rầm. Bác tài trong khoảng ngoài 40, nhìn ông hiền từ, thân thiện. Ông khẽ cười với tôi, tôi cũng cười đáp lại.

“Đi đi, bác Lý.” Cậu ta lạnh lùng nói, chiếc xe từ từ lăn bánh. Tôi bực bội liếc cậu ta rồi quay qua mỉm cười với bác Lý. Bác Lý nhìn tôi qua gương rồi ông nói: “Linh Lan sao? Giờ đã là một thiếu nữ xinh đẹp rồi nhỉ?”

“Dạ? Bác... biết cháu ạ?” Tôi kinh ngạc hỏi bác ấy, bác chỉ lắc đầu bảo “Không có gì!”

Suốt chặn đường, vai tôi ê ẩm. Lí do: tên nào đó dựa vào vai tôi ngủ ngon lành. Tôi đẩy nhẹ đầu hấn sang phía bên kia, hấn đánh vào tay tôi một cái đau chết được. Tên chết bầm! Chiếc xe bắt chợt thắng kít lại, tôi chồm người về phía trước, Thiên Ân nắm tay kéo tôi lại, tôi ngã trọn vào người cậu ta. Trong phút chốc, tôi nghe rõ mồn một nhịp tim của cậu ta, nhịp tim đập nhanh dồn dập. Nhịp tim tôi tự dưng cũng loạn nhịp, tôi ngước đầu mở to mắt nhìn cậu ta, cậu ta cũng cúi xuống nhìn tôi. Hai má tôi ửng đỏ, tôi ngồi bật dậy, lén nhìn Thiên Ân, khe khẽ nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì!” Cậu ta nói, ngoảnh mặt sang chỗ khác. Tôi nhìn cậu ta, mặt cậu ta cũng hơi ửng đỏ.

Không biết từ khi nào tôi và Thiên Ân đã thân thiết đến thế. Tôi để mặc cậu ta nắm tay tôi hay dựa vào người tôi. Tôi vui khi có cậu ta bên cạnh, cảm thấy hụt hẫng khi cậu ta nói câu: “Hôm nay tôi bận, cậu về một mình nhé!” Mặc dù lúc đầu tôi chỉ nghĩ Thiên Ân là người bạn đầu tiên nhưng giờ đây, cơ bản là tôi đã bỏ xa ngưỡng cửa của tình bạn. Hình như tôi thích cậu ấy rồi!

10. Chương 9. Cô Bạn Thích Bạo Lực

Một phút trôi qua trong căng thẳng, không gian yên tĩnh đến đáng sợ.

Bác Lý ho mấy tiếng xua bầu không khí căng thẳng này. Tôi xấu hổ ngồi ngay ngắn lại, mắt liếc trộm Thiên Ân. Ông gõ gõ vô lăng rồi hắng giọng nói: “Cậu Thiên Ân, đã đến nhà của cô Linh Lan rồi.”

Như được mở cờ trong bụng, tôi hớn hở mở cửa xe chui tọt ra ngoài. Tôi đứng ngoài xe phui phui đồ, bước lên trước mấy bước rồi khum người xuống nhìn vào trong xe, giơ tay chào bác Lý, không thềm chào tên Thiên Ân kia, rồi chạy đi. Tên Thiên Ân từ phía bên kia vòng qua, lườn tôi một cái rồi thông dong chấp tay ra sau đầu và bước sau tôi.

“Cậu ta đi theo mình làm gì thế không biết? Phiền phức quá!”

Tôi liếc ra sau, thấy cậu ta vẫn đi theo sau tôi, tôi chề môi chạy nhanh lên trước. Được một lúc, tôi dừng lại thở dốc. Hề hề, tôi chạy nhanh thế chắc là cậu ta theo không kịp rồi. Tôi đắc ý ngoái đầu ra sau nhìn thử

và hai tròng mắt nó muốn rớt ra ngoài. Cậu ta đang đứng sau tôi, ung dung nhìn tôi, đằng sau cặp kính là đôi mắt bình thản không một gợn sóng, nói chung là không có vẻ gì là mệt, không có vẻ gì là chạy, mà chỉ như là đang ung dung tản bộ vậy.

“Cậu là ma à?” Tôi cúi kính hỏi. Cậu ta điềm nhiên trả lời:

“Không...” Dừng lại chút xíu rồi nói tiếp: “Tôi là quỷ!”

Tôi im lặng, cứng miệng không nói được gì.

“Cậu có từng thấy con quỷ nào đẹp trai như tôi chưa?” Thiên Ân đứng chặn trước mặt tôi, nhếch môi nói.

Lần này tôi ôm bụng cười ngặt ngẽo, trời ơi, cậu ta lấy đâu ra tự tin thế nhỉ? Hahahahaha... Tôi nheo mắt, hừ một tiếng, lè lưỡi lêu lêu cậu ta rồi bỏ đi một mạch. Tôi liếc ra sau thì thấy cậu ta vẫn cứ đi theo sau tôi. Dai như đĩa ấy. Đứng trước cửa nhà, tôi vui vẻ ấn chuông. Tiếng mẹ tôi từ trong nhà vọng ra: “Vâng, vâng, đợi tôi một lát.”

Tôi vui vẻ chà chà hai bàn tay rồi áp lên má, vừa quay ra sau mặt tôi đã đánh lại.

“Sao còn chưa đi?” Tôi cúi, cúi ta vẫn thản nhiên mà trả lời:

“Chào hỏi bác gái.”

Tôi nghiêng răng nghiêng lợi muốn đá cho cậu ta một cái nhưng nghĩ rồi lại thôi.

“Ủa? Linh Lan?” Mẹ tôi mở cửa, ngạc nhiên khi nhìn thấy tôi. Bà muốn nói gì lại thôi. Tôi sụt sịt, lí nhí: “Mẹ, con nhớ mẹ quá.”

Tôi nhào lại ôm chầm mẹ mình như đứa con nít 3 tuổi mà quên mất tên Thiên Ân đang nhìn mình. Tôi khựng lại, buông mẹ mình ra và gượng cười hướng tay về phía Thiên Ân giới thiệu: “Mẹ, đây là...”

“Chào bác, cháu tên Thiên Ân.” Cậu ta xen vào giữa tôi, tôi hận là mình đã không một phút đắn đo cho cậu ta một trận. Mẹ tôi quan sát Thiên Ân, rồi bà cười hiền từ, dịu dàng nói: “Cảm ơn cháu đã đưa Linh Lan nhà bác về nhé.”

Thiên Ân cười cười, lễ phép trả lời: “Không có gì đâu ạ.”

“Hay cháu ở lại đây ăn trưa với gia đình bác nhé?” Mẹ tôi thân thiện mời, tôi xui.

“Thôi ạ. Bây giờ cháu phải về rồi. Tạm biệt bác, hôm nào rảnh cháu sẽ lại đến.” Tôi vừa mừng vừa lo. Về luôn đi, đến làm gì nữa?

“Ôi, cháu hứa đấy nhé.” Không! Cậu ta nói dối đấy mẹ ơi!

“Vâng, tạm biệt bác. Linh Lan, Tớ về nhé?” Cuối cùng, hắn quay lại nhìn tôi, luyến tiếc nói. Tôi “luyến tiếc” đến rơi nước mắt, vẫy vẫy tay, rút khăn tay ra chấm chấm nước mắt, nói: “Ừ, cậu về đi.”

Cậu ta đi rồi, tôi gơ nắm đấm về phía cậu ta, trợn mắt phồng má chửi thề trong miệng: “Tên chết tiệt! Tại có mẹ tôi thôi, nếu không tôi đã ăn tươi nuốt sống cậu rồi.”

Ngay lúc đó, mẹ tôi xoay người lại nhìn tôi. Tôi nhìn bà, gượng cười méo mó, gồng cứng bàn tay gơ lên cao giả bộ vẫy vẫy luyến tiếc. Mẹ tôi xoa xoa đầu tôi rồi đi vào nhà. Trước khi vào còn buông một câu: “Nếu có thể làm con về nhà mình thì tốt quá!”

Nghe đâu sau đó, người tôi cứng nhắc như bị đóng băng phải nhờ hai ba người khiên vào nhà.

Sau mấy cái ngày kỳ lạ cuối tuần trước, cuộc sống vốn rất bình thường của tôi trở lại như cũ. Sáng thứ hai đầu tuần, tôi uể oải bước xuống nhà, uể oải mở cửa và uể oải khi chạm mặt với Thiên Ân ngoài cửa. Thứ ba, thứ tư cũng y như vậy. Nay đã là thứ 5, là ngày giữa mùa đông nên khá lạnh. Tôi ngồi trong lớp mà cứ rên hừ hừ như bị cúm.

“Thật tình. Cái áo lông dày cộm thế kia mà còn lạnh được sao?”

Thiên Ân ngồi kế bên, thấy tôi lạnh gần chết bèn lên tiếng, sẵn tiện cởi luôn cái áo khoác ngoài của mình khoác lên người tôi. Ngay lúc đó, hàng chục ánh mắt hướng về tôi, tôi cảm nhận được hàng chục ánh mắt

ấy như hàng vạn mũi tên sẵn sàng phóng về phía tôi bất cứ lúc nào. Mà tôi cũng không quan tâm, tôi quay qua Thiên Ân với vẻ mặt vô cùng cảm kích: “Cảm ơn, tôi chịu lạnh tẻ lắm nhưng cậu không lạnh sao? “

“Tôi chịu lạnh giỏi lắm.”

“Ồ há, cậu là tăng băng di động mà. Tôi quên.”

Đúng vậy, cậu ta là tăng băng di động, tôi là ánh nắng ngày hè. Nếu muốn tăng băng tan thì phải chiếu thẳng ánh nắng vào tăng băng ấy. Mà tôi đang nghĩ cái gì nè trời?

Tôi trả lại cái áo khoác cho Thiên Ân rồi đứng dậy đi ra ngoài.

“Đi đâu đấy?”

“Vệ sinh.”

Tôi ngoái đầu lại, ngượng ngịu trả lời rồi quay mặt chạy ra ngoài thật nhanh. Xấu hổ thật!

Tôi chạy tới phòng vệ sinh, vừa bước tới cửa đã nghe thấy tiếng ồn ào phía trong. Tôi tò mò muốn bước chuyện gì xảy ở bên trong, đang định bước vào thì có hai nữ từ trong ôm đầu chạy ủa ra với vẻ sợ hãi. Tôi bèn kéo tay một cô bạn lại, hỏi: “Trong đây có chuyện gì thế bạn?”

Cô bạn ấy lắc lắc đầu, nói: “Bạn tốt nhất đừng vào đó.”

Nói rồi cô bạn ấy giật tay ra và cầm đầu chạy đi mất. Tôi càng thêm tò mò hơn. Tôi chỉnh lại áo, hít sâu vào và nép vào tường, nhích từng bước, từng bước tới cửa rồi hé mắt nhìn vào trong. Tôi bàng hoàng nhìn người nằm dài dưới sàn trong nhà vệ sinh. Trong tích tắc, tôi chẳng kịp suy nghĩ gì, chạy ào vào ôm người đang nằm dưới sàn.

“Thảo Nghi, Thảo Nghi, cậu không sao chứ? Thảo Nghi...”

Tôi ra sức lay Thảo Nghi, vỗ vỗ lên má cô ấy. Thảo Nghi từ từ mở mắt, giọng yếu ớt, khó nhọc phát ra hai tiếng: “L... Li... Linh... L... Lan...”

Tôi nhìn Thảo Nghi, nước mắt chực tuôn ra. Má cô ấy bầm tím, có vài vết như bị rạch bằng dao lam, trên trán có vết máu chảy xuống, nhìn xuống cánh tay đã đỏ au vì máu của Thảo Nghi, tôi tức giận quắc mắt nhìn nhóm người đang đứng kèn kiệu trước mặt. Thử hỏi xem, ai có thể bình tĩnh được khi đứa bạn thân của mình bị như thế này chứ? Ngọc Thi liếc mắt xuống nhìn tôi, nở nụ cười nửa miệng, giọng điệu ngang tàn, nói: “Ừa? Cô bạn hôm trước đây mà. Sao thế? Gì mà giận dữ vậy?”

Tôi nắm chặt tay lại đến nỗi các khớp xương kêu răng rắc. Tôi nghiến chặt răng, từ từ đứng dậy, trợn mắt nhìn bọn Ngọc Thi: “Tại sao mấy cô lại làm như thế với cậu ấy?”

“Không chỉ với nó đâu, mày cũng sẽ vậy đấy. Chuẩn bị tâm lí đi là vừa.”

Cô ta bước lại gần tôi, nhướn mày nhìn tôi cười đêu rồi lách qua người tôi, tôi chưa kịp phản ứng gì cả Ngọc Thi đã đá một phát mạnh vào bụng Thảo Nghi. Thảo Nghi ôm bụng ho vài tiếng như đứt hơi. Tôi mất tự chủ, nắm vai kéo Ngọc Thi lại rồi tát vào mặt cô ta một cái mạnh như trời giáng. Do bị đánh bất ngờ, Ngọc Thi mất thăng bằng ngã dài dưới sàn. Cô ta ôm gò má, trợn mắt liếc tôi, nghiến răng gằn giọng: “Mày...”

Lần đầu tiên đánh nhau như thế, tôi cảm thấy sợ hãi, tim đập nhanh, người run run, thở dồn dập tưởng chừng như muốn nghẹt thở. Hồng Vân, Tiểu Lê bất ngờ túm chặt hai tay tôi. Tôi bị túm chặt, không thể di chuyển được, cố gắng vùng vẫy nhưng chỉ công cốc. Ngọc Thi đứng dậy, xẵng tay áo nhào về phía tôi như một con hổ dữ. Cô ta vung tay, tát mạnh vào mặt tôi mấy cái liên tiếp đến nỗi có máu rỉ ra từ khóe môi.

“Mày nghĩ mày là ai hả? Đánh tao hả? Mày phải trả giá đắt cho cái tát vừa rồi của mày đấy!” Ngọc Thi giận dữ quát âm lên, khuôn mặt cô ta lúc đó dữ tợn như một nữ chúa quỷ. Tôi trừng mắt nhìn cô ta, cô ta tát tôi một cái nữa rồi nói tiếp: “Tao nói ày biết, Thiên Ân là của tao. Mày là cái gì mà giành của tao? Nợ cũ, nợ mới, hôm nay mày trả đủ.”

Cô ta vỗ vỗ má tôi rồi lấy trong túi áo ra một miếng dao lam đã được bẻ nhỏ ra, kề vào mặt tôi, cười khẩy mấy tiếng. Tiếng cười ấy vang trong đầu tôi, một tiếng cười ghê sợ đến run rẩy cả người.

11. Chương 10. Đổ Lũ

Ngọc Thi kẻ lưỡi dao lam vào bên má tôi, ánh mắt thương tiếc nhìn tôi.

“Chắc, không biết nếu ấn sâu lưỡi dao lam xuống làn da này thì nó sẽ ra sao đây ta?”

Cô ta nói rồi, ấn nhẹ nhẹ lưỡi dao lam. Trong lúc hốt hoảng, tôi giờ chân đá vào bụng cô ta một cái rồi dùng sức đạp cô ta ngã ra sau.

“Mày... Con nhỏ hỗn láo!” Hồng Vân tức giận gần lên, giật mạnh tóc tôi ra sau. Tiểu Lê đứng bên cạnh, thấy Hồng Vân đang giật mái tóc dài của tôi thì rút trong túi ra một cái kéo nhỏ. Tôi ra sức vùng vẫy, vùng chân đá ngược ra sau, Hồng Vân trúng cú đá đó phải lùi về sau mấy bước mới đứng vững lại được. Tôi vùng ra khỏi Tiểu Lê, vuốt lại mái tóc rồi nhào lại nắm lấy cổ áo của Ngọc Thi. Ngay lúc đó, thầy giám thị cùng cô Di - chủ nhiệm lớp tôi với mấy thầy cô khác và bác bảo vệ chạy vào. Tôi trợn mắt nhìn những người vừa bước vào rồi lật đật đứng dậy, cúi đầu chào. Thầy cô nhìn cảnh tượng trước mặt, lắc đầu. Bỗng có tiếng khóc thút thít, tôi liếc mắt qua thì thấy Ngọc Thi đang khóc, nước mắt rơi như mưa. Tôi không còn tin vào mắt mình nữa, bèn liếc mắt nhìn Hồng Vân và Tiểu Lê, hai người họ cũng khóc, nước mắt dàn dụa. Rồi Ngọc Thi lên tiếng, giọng khàn khàn đến đáng thương: “Em xin lỗi. Mọi chuyện không như thầy cô nghĩ đâu... Híc híc...”

Thầy giám thị bước lên trước, chỉ tay vào từng đứa một rồi quát: “Mấy em, lên hết phòng giám thị gấp thôi. Nhanh.”

“Vâng. Nhưng trước đó em xin phép đưa Thảo Nghi lên phòng y tế ạ.” Tôi lễ phép lên tiếng, mắt liếc xéo về phía Ngọc Thi rồi bước lại đỡ Thảo Nghi ngồi dậy và cõng cô ấy ra ngoài. Tôi cõng Thảo Nghi lách người đi qua cửa, vừa ngược đầu lên đã thấy ở bên ngoài đông nghịt như tổ kiến, người người bàn tán, rồi còn quay phim, chụp hình nữa chứ.

“Mấy đứa này khùng, lúc này đánh như trong phim hành động vậy mà sao không quay đi, giờ quay làm gì nữa?” Tôi nghĩ, nhưng cũng không thém quan tâm, cúi đầu đi thẳng. Đi được vài bước thì tôi đâm sầm vào một người. Tôi nhú mồm nhìn người trước mặt, hắn ta đưa điện thoại lên chụp cái “tách”, đèn flash từ điện thoại nhá một cái chói mắt khiến tôi phải nhắm mắt lại. Có một chất giọng đều giả vang lên phía trên đầu tôi: “Cô nhóc mới vào trường mà đánh nhau gì ghê thế?”

Tôi liếc mắt nhìn cái người vừa nói. Một tên đàn anh khối trên, mái tóc nâu, đeo khuyên tai bên trái, khá đẹp trai cùng nụ cười đều giả nhìn tôi. Tôi lách người bước qua anh ta, anh ta lùi ra sau đứng chặn trước mặt tôi.

“Đi đâu mà vội? Chụp thêm mấy tấm nữa đi.”

Anh ta lắc lắc chiếc Iphone trên tay, cười cười. Đám xung quanh cũng hòa theo. Chết tiệt thật, đời tôi ghét nhất hạng người này. Trường cấm mang điện thoại, cầu mong lát thầy giám thị đi ra bắt chọt rồi thu điện thoại cả đám cho biết mặt. Tôi nghiêng răng, gần giọng định phản lại thì hai bóng người từ phía sau đi lên đẩy anh lớp trên kia ra.

“A, Anh Vũ! Thiên Ân!”

Thiên Ân đẩy cánh tay đang cầm điện thoại của anh lớp trên lúc này xuống, lạnh lùng nhìn anh ta. Anh Vũ nhìn Thảo Nghi đang gục đầu trên vai tôi, xót xa: “Thảo Nghi, em sao rồi?”

Tôi đỡ Thảo Nghi xuống giao lại cho Anh Vũ rồi bước lại khều khều Thiên Ân. Thiên Ân nhìn tôi, nhướn mày nói: “Đánh nhau tới nỗi như vậy mà bước đi của cậu sao vững thế?”

Tôi lờ mắt nhìn cậu ta... Cậu ta xoa xoa cằm, gật gù nói tiếp: “Tôi quả là không chọn sai người mà. Sau này có bị chặn đánh nữa cũng không cần lo. Cậu xông pha trận chiến, tôi ném đá phụ họa. Ừm... Ừm...”

Tôi nghe tới đó, cắn môi đá vào chân cậu ta một cái rồi hậm hực đi một mạch tới phòng giám thị.

Tôi ngồi chờ ở phòng giám thị suốt 30 phút. Cái ấm trà giờ chỉ còn lại vài giọt, cái đĩa bánh, kẹo giờ chỉ còn lại vỏ không. Tôi lười nhác dựa người trên ghế, che miệng ngáp liên mấy cái. Có bóng thầy giám thị ngoài cửa, tôi lật đật ngồi chồm chu lại, xếp gọn mấy cái tách trà lại rồi quơ lẹ tay cái đồng hồ bánh, kẹo trên bàn

ném vào thùng rác. Trên bàn sạch bong, thầy giám thị mở cửa bước vào, theo sau thầy là Ngọc Thi với đôi mắt ươn ướt, đỏ ngầu, chiếc mũi đỏ như con tuần lộc mũi đỏ. Tôi đứng dậy, cúi đầu chào lễ phép. Thầy giám thị liếc mắt nhìn tôi rồi đi thẳng tới bàn làm việc, ngồi xuống. Tôi bước lại, đứng trước bàn làm việc của thầy, hai bàn tay không yên được, xoắn xoắn vào tà váy.

“Ngọc Thi, em nói trước đi.”

Người Ngọc Thi run lên, mấy giọt nước mắt lăn dài trên gò má. Cô ta bắt đầu khóc, khẽ quệt giọt nước mắt trên gò má, cô ta nói: “Khi em vừa bước vào phòng vệ sinh thì em thấy Thảo Nghi ngã dưới sàn, bọn em liền chạy lại hỏi xem bạn ấy có sao không, ngay lúc ấy thì bạn Linh Lan bước vào, tưởng rằng Thảo Nghi bị như thế là do tụi em làm nên... nên bạn ấy... hức hức...”

Cô ta nói đứt quãng, tiếng khóc một lớn hơn. Ôi, nghe cảm động chưa kìa, cảm động tới nỗi tôi muốn rớt nước mắt luôn!

Cái quái gì thế này? Cô ta định làm diễn viên hay sao? Tôi nghe mà chẳng lọt chữ nào, trợn mắt há mồm nhìn cô ta.

“Thầy... thầy... em...” Tôi quay sang thầy giám thị cố gắng giải thích. Nhưng thầy ấy chỉ lắc đầu, nói:

“Trò Linh Lan, nhà trường có quy định là nghiêm cấm đánh nhau. Lần này lại là do trò chủ động đánh bạn. Mạnh mẽ chỉ là vật ngoài thân, ngoài cái mạnh mẽ ra chúng ta cần phải nghĩ trước nghĩ sau nữa chứ.”

“Thầy ơi, nhưng mà em...”

Tôi bất lực, cố gắng giải thích nhưng Ngọc Thi lại xen vào giữa lời tôi: “Không sao đâu, thầy ơi. Cũng tại bọn em không chịu giải thích rõ ràng cho Linh Lan nên chuyện này mới xảy ra, thầy đừng trách bạn ấy.”

Tôi cắn môi, nhúu mày nhìn Ngọc Thi, thật là cô ta nói dối không chớp mắt. Ngọc Thi lau nước mắt rồi nói tiếp: “Thầy đừng trách Linh Lan, bọn em cũng có lỗi trong chuyện này nên thầy cứ phạt bọn em đi ạ.”

Cô ta nói, giọng đã khàn khàn. Tôi nhìn thầy giám thị với ánh mắt uất ức đến tột, thầy lắc đầu, nói: “Thôi, em về lớp trước đi. Mai các em nộp cho tôi bản kiểm điểm là được...”

“Vâng ạ! Híc...” Ngọc Thi lau nước mắt, gật gật đầu.

Tôi nghe được chữ “các em” thì mừng quỳnh lên, trong lòng thầm rít rít cảm ơn thầy và toan bước đi, câu tiếp theo của thầy giám thị làm tôi đứng hình, tim đập thành thịch, cả người run lên.

“... Còn Linh Lan, em bị cấm học một tuần, làm kiểm điểm và hạ một bậc hạnh kiểm của tháng này. Chúng tôi sẽ liên lạc với gia đình của em sau.”

Tôi đứng đơ ra như tượng đá, tiếng bước chân của Ngọc Thi xa dần và tiếng cười khẩy của cô ả theo gió vang đến bên tai tôi. Cuộc đời tôi chưa bao giờ tức giận như thế này cũng chưa bao giờ ghét một người như thế này. Tôi uất ức nhìn thầy giám thị, tức đến nỗi chẳng nói được một chữ.

“Em về lớp đi. Từ ngày mai sẽ bắt đầu hình phạt này.”

Tôi không tin vào tai mình nữa, vô thức xoay người, vô thức bước đi, cử động cứng đơ như một con rô-bốt. Tôi cúi gằm mặt, ánh mắt lạnh lẽo nhìn theo từng bước chân. Tôi đứng lạnh, nhìn mông lung ra ngoài, lạnh lùng nói:

“Thầy giám thị, thầy có thể hỏi Thảo Nghi xem xem sự việc có như này giờ Ngọc Thi nói không, được mà, phải không thầy?”

Quả thật là tôi chưa bao giờ tức giận thế này cả, dù có giận thế nào chẳng nữa, tôi cũng sẽ ngửa mặt lên cười trong một vài phút sau. Tính tôi vô tư, không lo nghĩ gì nhiều, nhưng bây giờ, tôi tức tới nỗi không thể mở miệng ra nói một chữ, nửa chữ cũng không. Đứng trước cửa lớp, tôi ngửa mặt hít một hơi thật sâu, chớp chớp mắt, mím môi rồi mở “xoạch” cửa bước vào. Hàng loạt ánh mắt hướng về tôi, rồi tiếng xì xào bàn tán lại nổi lên. Cô Di nhìn tôi và lại lắc đầu. Tôi cúi gằm mặt, nhúu mày, uất ức, đi thẳng lại bàn mình, ngồi xuống và úp mặt xuống bàn.

“Mọi người yên lặng nào, chúng ta tiếp tục bài học.”

Mọi tiếng động cứ lướt bên tai, một giọt nước mắt chực trào ra khóe mi.

Giờ ra về, tôi ghé vào phòng y tế thì nghe nói là Thảo Nghi đã về nhà trước rồi. Tôi gật đầu, hờ hững ra về, vô hồn bước đi mặc cho gió mùa đông lạnh lẽo. Bỗng ai đó khoác áo cho tôi, vòng tay ôm cổ tôi, bên tai tôi vang lên chất giọng ấm áp:

“Khóc thì cứ khóc đi.”

Tôi quay lại, ngẩng đầu nhìn Thiên Ân. Không kiềm được run lên, miệng meo meo, chưa gì mắt đã ươn ướt. Tôi giơ tay lên che mắt, mím chặt môi và... dậm lên chân cậu ta một cái mạnh, nghiêng rằng nghiêng lợi nói:

“Khóc cái gì mà khóc. Cái này người ta gọi là tiến thoái lưỡng nan thôi. Tức quá thì phải vậy chứ sao! Khóc gì mà khóc! Tôi hầm hầm như thế, chỉ là... chỉ là...”

“Chỉ là sao?”

Thiên Ân nhướn mày hỏi, tôi cúi gầm mặt, không biết nên nói gì.

“À.... Ờ... chỉ là... chỉ là... Là tôi đói bụng.”

“...”

“Tôi đói bụng với lại hôm nay có chuyện không vui. Nhân danh đang hẹn hò, cậu phải khao tôi một bữa ở nhà hàng 5 sao.”

Quờn quá nói đại một câu, nghĩ rằng chắc cậu ta sẽ từ chối ai dè cậu ta gật đầu cái rụp rồi nắm tay lôi tôi đi xềnh xệch như kéo bao cát.

Lúc ấy, tôi đâu biết được, đằng sau cây cổ thụ lớn ở cách chúng tôi chừng 50m có một người đứng ở đó. Người đó xoắn xoắn lọn tóc vàng của mình, vỗ vỗ cái điện thoại trên tay, nở nụ cười nửa miệng đầy ẩn ý.

12. Chương 11. Đức Duy - Tên Đầu Gấu

Bếp nhà Linh Lan.

Tôi khoan tay để lên bàn, gục đầu xuống mặt bàn lạnh băng.

Cạch!

Mẹ tôi để một đĩa bánh gato caramel trước mặt tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn mẹ, ngạc nhiên hỏi: “Gì vậy, mẹ?”

“Quà tặng con gái. Chúc mừng con lần đầu tiên trong đời bị đuổi học.” Mẹ tôi vỗ tay bộp bộp, cười híp mắt. Thằng em Uy Vũ của tôi từ trên lầu chạy ủa xuống, ôm chầm lấy mẹ, nũng nịu nói rằng: “Chị hai được cái đánh nhau là giỏi. Như em đây này, hiền lành, dễ thương ai cũng mến.”

“Phải rồi, thằng nhóc ẻo lả.” Tôi một tay chống má, một tay cầm chiếc thìa gõ gõ lên đĩa bánh, nhướn mày nhìn Uy Vũ nói chêm chọc. Nó phồng má, tức run người giờ nắm tay về phía tôi. Tôi nghênh nghênh mặt thách thức.

“Thôi nào...” Mẹ tôi xoa xoa đầu Uy Vũ, cười cười đi lại bếp. Thằng nhóc Uy Vũ lè lưỡi làm mặt xấu với tôi rồi lon ton chạy theo mẹ. Ba tôi để tờ báo xuống, cười hà hà vỗ vỗ vai tôi: “Con gái của ba là phải mạnh mẽ, cường tráng. Dám làm, dám nhận, không kêu ca.”

“Nhưng mà ba ơi, con không có thật mà.” Tôi uất ức nhìn ba, cả ba tôi cũng nghĩ tôi đánh Ngọc Thi thật sao? Ờ thì đánh thật, nhưng mà...

“Ba biết mà. Nhà trường điện thoại về nhà nói thế thôi chứ ai mà tin chứ. Toàn bịa đặt, con gái của ba hiền lành như thế này mà. Nếu đình chỉ học một tuần mà không truy rõ lí do như thế, chỉ bằng con ở nhà luôn một tuần này đi cho khỏe, khỏi cần đến trường.”

Ba tôi tựa người vào ghế, ánh mắt ôn hòa nhìn tôi. Tôi mím môi, chọc chọc thìa vào miếng bánh trước mặt. Ba không nói thì con cũng đâu có ý định đến trường. Dù sao cũng có người chép bài giúp mà. Hí hí...

Sáng hôm sau, tôi đang cuộn mình trong chăn thì nghe tiếng chuông dưới nhà vang lên. Như có gì đó hồi thúc, tôi tung chăn chạy một mạch xuống nhà rồi ngoái đầu vào bếp nói: “Mẹ, mẹ, để con mở cửa cho.”

Quả đúng như tôi đoán, kẻ bấm chuông chính là Thiên Ân. Tôi kéo cậu ta đứng sang một bên, nhỏ giọng nói: “Tôi bị đình chỉ học một tuần rồi, cậu đến đây làm gì?”

“VẬY À...”

Cậu ta chỉ nói có thế, vỗ vỗ đầu tôi rồi bỏ đi. Tôi thở dài nhìn cậu ta một hồi rồi bước vào nhà. Được nửa bước, tôi đứng sững lại, nhìn lại mình từng trên xuống dưới: áo thun dài tay hình chuột Mickey với quần short, xộc xệch, tóc rối bù, mắt lơ đãng do mới ngủ dậy. Tôi vỗ trán mình một cái, vuốt mặt từ trên xuống dưới rồi đập cửa đi vào nhà. Đúng là vô ý vô tứ mà.

Tôi ở nhà cũng không được yên lành. Mẹ bảo tôi đi siêu thị mua đồ ẹ, tôi gật gật đầu đồng ý. Cùng đường tới trường với thằng nhóc em tôi, tôi nghĩ ý đưa nó đi học nhưng nó khăng khăng từ chối. Tính tò mò nổi lên, tôi nhất quyết đòi đưa nó đi cho bằng được. Đi được một quãng thì tới hiệu sách, một cô nhóc từ trong hiệu sách chạy ra, cười tươi hơn hoa, chạy lại Uy Vũ, hôn hờ: “Uy Vũ, hôm nay cậu đến sớm quá.”

Thằng nhóc Uy Vũ cúi cúi mặt, gật đầu. Tôi đứng kế bên quan sát, cắn cắn móng tay, cố gắng nín cười. Cô nhóc kia giờ mới chú ý đến người đang đứng bên cạnh Uy Vũ, tức là tôi đây, cô bé e dè, hỏi: “Chị là ai ạ?”

“Chị tên Linh Lan, chị gái của Uy Vũ.”

Tôi cúi người xuống bẹo vào má cô nhóc nhỏ. Cô nhóc nhe răng cười tinh nghịch: “Chào chị hai, em tên Hải Yến.”

Nghe lời ngây thơ của em ấy xong, hàm răng của tôi như muốn rớt ra ngoài. Uy Vũ trợn mắt nhìn tôi, tôi chỉ cười trừ chứ biết làm sao.

Tôi để tay lên đầu hai đứa nhóc, nhìn chúng cười cười: “Chào hai nhóc nhé.”

Nói rồi tôi chạy vụt đi. Trong lòng nhốn nháo vô cùng. Có lẽ là... thằng nhóc em tôi nó để ý người ta cũng nên. Thật là...

Hôm nay là thứ bảy, tôi ngáp ngáp ngáp dài đi xuống dưới nhà. Vừa xuống tới đầu cầu thang, mẹ đã chìa một tờ giấy và ví tiền trước mặt tôi. Tôi gãi gãi đầu rồi cũng nhận lấy. Con gái là thế, đi chợ, làm bếp núc, nhưng tôi không phải là đứa con gái đảm đang. Ôi trời ơi...

Tôi mua xong những thứ mẹ cần cũng tới khoảng gần trưa. Hôm nay mẹ bảo tôi mua nhiều ghê! Thịt gà này, khoai lang, khoai tây, bột cà ri...? A, hôm nay mẹ sẽ nấu cà ri sao? Có cà ri ăn, cực khổ thế này cũng chịu, hí hí.

“Ê!”

Đi ngang công viên, bỗng có tiếng gọi giật lại. Tôi đứng lại ngó xung quanh, ở đây yên ắng lắm, bây giờ lại ít người qua lại, tên khùng nào la làng giữa ban trưa thế này?

“Tôi gọi cô đó.”

Tôi quay đầu nhìn vào bên trong công viên, chỗ cây cổ thụ gần bờ hồ nơi có một người ngồi trên chiếc xe phân khối lớn. Người đó vẫy vẫy tay ý bảo tôi lại. Tôi nhìn ra sau mình, không có ai cả, vậy là chắc chắn gọi tôi rồi. Tôi nheo mắt lạ nhìn, ôi ma ơi, tôi muốn té ngựa. Người ngoắc tôi lại là tên đầu gấu hôm nọ. Tôi méo miệng cố nặn ra một nụ cười, giơ tay cao rồi lắc lắc cổ tay, rồi lại hướng tay chỉ chỉ về phía trước. Ý của tôi là: “Đại ca, mẹ em đang chờ em ở nhà nên không tiện nói chuyện với anh. Em đi trước nha!”

Tôi bước đi thật nhanh, tên đầu gấu kia gọi giật tôi lại: “Này, rượu mời không uống muốn uống rượu phạt à?”

Tôi miễn cưỡng dừng chân lại, hậm hực đi nhanh về phía tên đầu gấu, khó chịu hỏi: “Gọi đây có việc gì không?”

Tên đầu gấu đang nhúu mày tự dừng giãn mày ra, cười cười nhìn tôi: “Hihi, dạo này cô thế nào rồi?”

Tôi há hốc miệng nhìn hắn, mấp máy: “Ổn... vẫn ổn.”

Tên đầu gấu lại cười cười, giới thiệu mình: “Tôi là Đức Duy, trường Hoàng Nam.”

Tôi gật gật đầu. Hắn lại ra vẻ thân thiện hơn, hỏi: “Còn cô?”

“Linh Lan...”

“Linh Lan? Ôi, cái tên thật hay. Đóa hoa nở rộ vào tháng 5 sao? Nhưng buồn thật, nay mới là tháng 11 thôi.” Hắn nói, tay vỗ vỗ lên yên xe. Tôi lừ mắt nhìn hắn ta. Hắn ta bị gì thế nhỉ? Gọi tôi lại rồi bla bla một hồi, tôi thiếu kiên nhẫn, nghiêng răng hỏi: “Tóm lại, Đức Duy đại ca gọi tôi tới đây có việc gì không?”

“À... Ờ... Chuyện là...” Hắn ta ấp úng, xoắn xoắn ngón tay vào nhau.

“Tôi về đây!”

“Cô có biết Ngọc Thi học cùng khối với cô không?” Đoạn tôi quay chân bước đi, hắn nói liền một mạch không nghỉ hơi.

Tôi trở mắt nhìn hắn. Gật gật đầu. Hắn thở phào nhẹ nhõm, cười hì hì. Tôi nghĩ, hắn ta đột nhiên hỏi tôi như thế là có ý gì? Mà nhìn vẻ mặt hắn kìa, nhắc tới Ngọc Thi tự dừng mặt đỏ lựng, tay chân lúng túng, có khi nào... Hê hê hê, vụ tôi và Ngọc Thi đánh nhau nhìn hắn như thế chắc là chưa biết, một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu tôi. Tôi nhướn mày nhìn hắn ta, nhướn miệng cười: “Có chứ, đương nhiên là tôi biết Ngọc Thi rồi. Tôi và nó chơi rất thân với nhau, tôi là chị họ của nó mà.”

Tên đầu gấu như được mở cờ trong bụng, hớn hở mặt mày nhìn tôi: “Oa! Đại tỷ, mời ngồi.”

Hắn ta bước xuống xe, cười nịnh nọt mời tôi ngồi. Tôi không khách sáo, hùng hổ ngồi lên xe, rồi xoa xoa cằm hỏi: “Sao? Có chuyện gì?”

“Chuyện là...”

Hắn móc trong túi ra một hộp quà nhỏ, đưa cho tôi rồi nói tiếp: “Nhờ đại tỷ gửi hộp quà này cho Ngọc Thi giúp.”

Tôi nhìn hộp quà, trong lòng nảy ra một ý tưởng hay ho, tôi cười hì hì rồi nhận lấy hộp quà. Tôi lại ngênh mặt, nói trống không: “Nhưng mà tôi không bao giờ làm không công cả!”

“Hôm nào rảnh, tôi mời đại tỷ đi ăn.” Hắn nói chắc nịch không cần suy nghĩ.

“Quân tử nhất ngôn, hứa là phải làm.”

Cậu ta gật đầu, giơ ngón tay út lên, tôi vui vẻ gật đầu lại, cũng giơ ngón út lên

Nãy giờ nói chuyện với cậu ta cũng lâu, nhìn đồng hồ thì đã 9h30. Tôi lật đặt gói đồ về nhà, trước khi về con vẫy tay lại với hắn.

Tung hứng hộp quà trên tay, trong lòng vui, rộn rã như kèn trống. Hơ hơ hơ hơ ~

16h30, cái giờ mà bụng tôi bắt đầu reo réo và thằng em tôi vác bộ mặt hầm hầm về nhà. Tôi đoán thế.

Tôi nằm dài trên ghế sofa, tay cầm cái remote bấm bấm.

“Chán quá đi!” Tôi lười nhác che miệng ngáp liền mấy cái, vừa lúc đó nhóc Uy Vũ đi bình bịch vào nhà, rồi hầm hầm đi lên phòng nó, đóng cửa một cái rầm. Nhìn cái thái độ âm bình ấy, tôi híp mắt, xoa xoa cằm: “Đoán trúng phóc! Trò hay tới rồi!”

Tôi chạy về phòng mình, lấy cái hộp quà để trên bàn ngắm qua ngắm lại, không kiềm được vui sướng mà ngửa đầu lên trời cười ha ha. Tôi cầm hộp quà rón rén đi qua phòng Uy Vũ và nhẹ nhàng gõ cửa...

Không trả lời.

“Thằng nhóc này!”

Tôi hừ lạnh một tiếng rồi khê vạy cửa thử một cái...

Cạch! Cửa không khóa? Tôi bước vào trong. Uy Vũ nằm dài trên giường, mặt mày mếu máo. Tôi trèo lên giường nó, ngồi xếp bằng lại, khẽ vỗ tay lên trán nó, ân cần hỏi: “Chuyện gì thế nhóc?”

“...”

Nó nín thinh, không nói gì, mắt rơm rộ.

“Thất tình à?” Tôi thật thà hỏi thẳng. Nó òa khóc nức nở. Tôi hoảng hốt, ôm nó vào lòng.

“Thôi nào nhóc, chuyện gì kể chị nghe.”

“Híc híc, Hải Yến...”

... bla bla bla bla...

Nó nói một mạch, dài dòng lê thê, tôi gật gật đầu, ra vẻ nghiêm trọng.

“Ừm, ừm. Thì ra là vậy.” Tôi xoa xoa cằm, ánh mắt phức tạp.

Nó dứt lời, ánh mắt phẫn nộ. Chuyện là, hôm nay nó định mời cô bé Hải Yến đi ăn kem, giữa đường bị mấy thằng nhóc con chặn đường để... mượn tiền. Thân Uy Vũ liễu yếu đào tơ, bọn nhóc kia thân hình cường tráng, một phát một lấy hết tiền vật của Uy Vũ rồi phủi quần bỏ đi. Hải Yến chờ Uy Vũ cả buổi chiều nhưng Uy Vũ lại không thực hiện được lời hứa, chưa kịp giải thích thì cô nàng đã giận dỗi bỏ về trước.

“Tội nghiệp em trai tôi.” Tôi xoa xoa đầu nó, cảm động đến rớt nước mắt.

Hề hề hề, chiến dịch bắt đầu.

Tôi lôi trong túi ra một hộp quà nhỏ rồi dúi vào tay Uy Vũ: “Nhóc yêu dấu, Hải Yến đúng là một cô bé dễ thương, chị hai có một món quà nhỏ tặng em ấy. Thôi thì mai nhóc hãy dùng ”món quà nhỏ” để chuộc lỗi với Hải Yến đi.”

Nhóc Uy Vũ nhìn tôi với ánh mắt long lanh, cảm kích. Tôi mỉm cười dịu dàng xoa đầu đứa em trai nhỏ rồi nhẹ nhàng đi ra ngoài, khép nhẹ cửa lại.

“He he he...”

Tối hôm ấy, tôi không tài nào ngủ được. Cứ trằn trọc qua lại, rồi lại khúc khích cười một mình.

Ngày chủ nhật trôi qua yên ắng. Uy Vũ vừa ăn vừa cười tùm tùm, tôi vừa ăn vừa híp mắt cười khúc khích.

Sáng thứ hai, tôi dậy rất sớm. Tôi quyết định, hôm nay mình sẽ “tiễn” uy Vũ đến trường. Tôi đứng trước nhà chờ Uy Vũ đi ra rồi giơ tay làm dấu với nó: “Cố lên, nhóc con.”

Nó gật đầu cái rụp, hiên ngang ưỡn ngực bước đi.

Chiều.

Tôi đứng trước cổng trường của Uy Vũ, trong lòng háo hức không chịu nổi. Không biết là cái phi vụ hộp quà đó nó như thế nào rồi? Hí hí hí, hồi hộp quá!

Tiếng chuông vừa reo, tất cả học sinh thi nhau ùa ra như bầy thú trong sở thú xổng chuồng. Tôi ôm gốc cây đứng nép qua một bên, nhìn cái cảnh tượng trước mắt mà hãi hùng. A, kia rồi! Thằng em trai tôi hiên ngang bước ra, trợn mắt bặm môi trong rất khó coi. Nó nắm chặt hai bàn tay, nó nhìn thấy tôi, nó bắt chớn và phóng về tôi như một con thú dữ. Tôi méo miệng, giơ tay chào, cười cười: “Nhóc... Sao rồi?”

“Sao gì mà sao?! Sao đây đầu rồi còn sao gì nữa!”

Tôi kinh ngạc nhìn nó, nó lôi trong túi ra một tờ giấy, dán lên trán tôi rồi phồng má bỏ đi. Tôi lừ mắt nhìn nó rồi lấy tờ giấy trên trán xuống. Nhìn dòng chữ trong thư, tôi mới ngộ ra.

“Ngọc Thi yêu dấu, đã lâu rồi không được gặp em anh nhớ em vô cùng...”

“... ==!” Đọc được câu đầu tiên, tôi vò tờ giấy lại vứt ra đằng sau và đi thẳng, không thèm liếc lại lấy một cái. Tặng quà cho Hải Yến mà viết thư cho Ngọc Thi, chưa bị xử trảm, thằng em tôi cũng coi như là gặp may rồi.

Đi ngang công viên, tôi ghé vào ghế đá nghỉ chân một tí. Tôi đoán cái hộp quà đó có thể đã nằm chễm chệ trong thùng rác rồi cũng nên. Tôi thở dài, thầm xin lỗi tên đầu gấu. Thù Ngọc Thi mà trả thù tên đầu gấu, nghĩ đi nghĩ lại không biết mình có đê tiện quá không ta? Nghĩ tới đó, nước mắt tôi chảy dài. Từ khi nào mà mình đã là nhân vật phản diện thế này?

“Nhìn mặt dễ thương mà đê tiện thấy ón!”

Một giọng nói đầy giận dữ xen ngang dòng suy nghĩ của tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn chủ nhân của giọng nói ấy...

!!! Á, đầu gấu! Tên đầu gấu đó ở ngay trước mặt tôi, ánh mắt giận dữ, nghiêng răng kèn kẹt. Tôi giơ hai tay trước mặt, nhovn miệng cố nặn ra một nụ cười:

“Gi... gì chứ? Có chuyện gì sao?”

“Gì gì gì! Thân con khỉ, chị em họ con khỉ! Cô với Ngọc Thi của tôi như nước với lửa ấy! Phải gan góc lắm cô mới dám lừa tôi đấy!” Hắn chỉ thẳng tay vào mặt tôi, quát lên.

“Thì ra là vậy! Nhưng... sao cậu biết?” Tôi nhìn hắn thắc mắc, hắn xắn tay áo, đấm một cái lên yên xe, nghiêng răng nói: “Thằng bạn của tôi học chung trường với tôi kể. Tôi thật ngu ngốc mới nhờ cô đưa hộp quà đó cho Ngọc Thi! Nó đầu rồi!”

Hắn gằn giọng. Mà Ngọc Thi của hắn hồi nào? Ồ, bởi ngu ngốc nên mới tin lời tôi á. Tôi liếc mắt sang chỗ khác, gượng cười, nói: “N... nó... nó nào cơ? Cậu nói gì thế?”

“Cô giống mặt với tôi đó à?” Hắn ta nắm cổ áo tôi, ghé sát mặt tôi nghiêng răng nói. Tôi xua xua tay, đứng bật dậy: “Xin lỗi! Nhà tôi có việc gấp! Tạm biệt nhé!”

Nói rồi tôi ba chân bốn cẳng vắt giò lên cổ mà chạy. Tên đầu gấu vướng áo vào cái xe phân khối lớn của hắn, loay hoay mãi mới đuổi theo tôi được. Tôi chạy một mạch vào siêu thị, nơi mà tôi có thể dễ dàng ẩn nấp và trốn ra về.

“Đùa à? Muốn bắt được tôi, 100 năm kinh nghiệm nữa đi.”

Tôi vừa chạy vừa cười lớn ngoái đầu lại lè lưỡi với hắn rồi chui tọt vào siêu thị.

13. Chương 12. Hải Đăng - Tên Quấy Rối

Tên đầu gấu dai như đĩa ấy! Hắn rượt đuổi tôi tới 2 giờ liền, mãi mới đánh lạc hướng hắn được.

Phù!! Tôi thở phào, dón ngay cơ hội này mà chạy một mạch về nhà. Đứng trước cửa nhà mình, tôi vịn nắm cửa, khum người xuống và thở lấy, thở để, quả là một muốn dứt hơi luôn. Vừa ngẩng đầu lên, vịn nhẹ nắm cửa, một bàn tay ai đó bất chợt đặt lên vai tôi.

“Á!!” Tôi giật mình hét lên một tiếng, quay phắt ra sau. Tôi trở mắt nhìn người trước mặt, cậu ta nhìn tôi với ánh mắt giận dữ rồi ép người tôi dựa sát vào cửa. Tôi đẩy cậu ta ra, lắp bắp: “Thiên Ân? Sa... sao... cậu... sao cậu ở... đây?”

Thiên Ân đứng thẳng người dậy, lùi ra sau vài bước rồi thở dài. Giờ này mà cậu ấy vẫn vận trên người bộ đồng phục Hồng Đăng, vác trên vai cái ba lô màu đen nặng trĩu. Cậu ta đợi tôi nãy giờ sao? Nay là mùa đông, trời lạnh thấu xương vậy mà cậu ta đứng trước cửa đợi tôi nãy giờ? Tôi cup mi mắt xuống, nhỏ giọng hỏi: “Cậu đợi tôi lâu không?”

Trời nhá nhem tối, đèn đường vừa được bật lên nối tiếp nhau thành một hàng dài sáng rực ánh đèn. Dưới ánh đèn đường chập chùng, mờ ảo, Thiên Ân nhìn tôi, hơi thở nhẹ nhàng phả ra như một làn khói mỏng, trắng xóa. Đột nhiên cậu ta nắm chặt hai tay tôi rồi áp chúng lên mặt mình. Tôi bối rối rút tay lại, chớp mắt cố gắng nhìn sang hướng khác, một giọng nói trầm lắng vang lên phía trên đầu tôi: “Mai nhớ đến trường, nhé?”

Tôi vô thức gật đầu.

Một cơn gió lạnh thoảng qua cuốn đi mọi mộng寐, tôi giật mình một cái. Thiên Ân đã đi được một đoạn khá xa, tôi nhìn theo sau, bất giác nở nụ cười rồi bước vào nhà.

“Con về rồi đây!”

Tối hôm đó, tôi ngủ không được ngon giấc. Nhớ lại lúc Thiên Ân áp tay tôi lên mặt cậu ta, đôi tay cậu ta lúc ấy lạnh cóng, mặt cậu ta cũng tái nhợt đi vì lạnh. Lúc ấy, tim tôi đập loạn xạ chẳng theo một trình tự nào. Vùi mặt vào chiếc chăn bông mềm mại với mong muốn nó có thể dằn lại trái tim đang loạn nhịp của tôi, nhưng nào ngờ hiệu quả còn tốt hơn thế nữa! Tôi thiếp đi luôn từ lúc nào cũng không hay.

Sáng hôm sau, khi mấy tia nắng yếu ớt ngày đông len lỏi vào phòng, chiếu thẳng lên mắt tôi, tôi mới một mình ngồi dậy. Nhìn lại cái đồng hồ trên đầu giường, tôi nhũn mày liếc nó một cái sắc lẹm: “Đồng hồ quái quỷ! Ngày quan trọng mà hết pin!”

AAAAAAAAAAAA! Tôi chỉnh chuông đồng hồ reo lúc 6h, mà kim đồng hồ dừng ngay lúc 5h55 rồi đứng luôn không chạy nữa! Tôi phồng má, đập đập cái đồng hồ lên thành giường, động lực quá mạnh khiến chiếc kim dài nhích qua một chút xíu, chuông đồng hồ ngay thơ lập tức vang lên, tiếng “ring ring” tràn ngập khắp phòng. Tôi lơ mắt nhìn nó: “Mì đang đùa với ác quỷ đây...”

Tôi tháo pin đằng sau đồng hồ ra rồi ném chúng lên giường, vậy cho nhanh!

Đúng là lâu rồi không đi học bây giờ đi học lại lười biếng vô cùng, tâm hồn tôi nó cứ lơ lửng trên mây. Tâm hồn đang lơ lửng là thế phút chốc đã rớt ngay xuống đất, tức chết được!

Vừa tới cổng trường, tôi đụng ngay Ngọc Thi. Cô ta bước xuống chiếc BMW M3, vừa ngẩng đầu lên đã thấy tôi. Cô ta nghênh nghênh mặt bước lại chỗ tôi, hất mặt nói: “Sao thế? Nhớ trường, nhớ lớp quá hả? Hay... nhớ tôi?”

Tôi ho khụ khụ mấy cái rồi nhìn thẳng vào mắt cô ta, nhếch môi, nhướn mày nói: “Nhớ Thiên Ân!”

Lời vừa nói ra tôi ngượng chín mặt, ngay lập tức xoay người bước đi thật nhanh. Ngọc Thi nắm chặt tay, đứng yên bất động tại chỗ, có lẽ là tức tối nổi chẳng nhích được nửa bước chân.

Bị đình chỉ học một tuần, đâu có được vào lớp học, ngồi ở phòng giám thị thì chán chết, tôi bèn chạy vòng ra sau trường - nơi mà tôi và Thảo Nghi vẫn thường hay ăn cơm trưa. Vừa ló đầu nhìn khoảng sau trường, người tôi bất động, hai trong mắt muốn lọt ra ngoài. Một nam sinh dáng người cao to đang ôm chầm lấy một nữ sinh nhỏ nhắn... À, không! Không phải vậy! Chính xác là nữ sinh ấy ôm chầm lấy tên nam sinh kia thì đúng hơn. Tôi nuốt nước bọt cái ực, lùi về sau vài bước định bụng chạy đi, ai ngờ giẫm phải đám lá khô dưới chân tạo ra tiếng động xào xạc vang vọng khắp không gian yên tĩnh, khuấy động đến không gian riêng tư hai người kia. Tên nam sinh giật mình đẩy cô nữ sinh ấy ra, cả hai người họ cùng nhũn mày nhìn kẻ phá đám. Tôi khề cần môi, bắt lực nhìn đám lá khô vô tư dưới chân đoạn vô cùng hối lỗi nhìn hai người kia: “Tớ xin lỗi... Tớ... à, ờ... tớ lạc đường!”

“Linh Lan?”

Nữ sinh kia lên tiếng, giọng điệu có phần kinh ngạc. Tôi nhũn mày nhìn kỹ lại và ngỡ ngàng... Đó... đó chẳng phải là Hồng Vân hay sao? Tôi nghi hoặc liếc nam sinh kế bên, là tên đàn anh lớp trên hôm nọ chụp hình tôi cùng với mấy câu gàn dở của hắn. Hắn ta nhìn tôi bằng ánh mắt đều giả và gõ gõ cái điện thoại trên tay.

“Xin lỗi. Tôi phải đi rồi.” Tôi nhũn mày, lạnh lùng buông ra một câu rồi bỏ đi.

Tiếng chuông vào tiết vang lên, tôi chạy tới phòng giám thị ngay lập tức. Tôi lôi cuốn Lịch sử ra đọc vài trang, đọc được mấy chữ tôi lật qua lật lại mấy trang sách rồi lười nhác ném lên bàn.

“Làm biếng quá ~”

“Nói ra câu đó em không thấy xấu hổ sao?” Một giọng nói bất thành linh vang lên, tôi mắt nhắm mắt mở trả lời gọn lỏn theo bản năng: “Không!”

“Hửm?”

Chủ nhân của giọng nói vừa rồi đi lại cốc đầu tôi một cái, tôi nhú mày, trừng mắt nhìn người đó và chỉ trong tích tắc, người tôi đông đá hoàn toàn.

“Cô... cô Di?”

Cô khẽ mỉm cười, vỗ nhẹ đầu tôi một cái rồi để lên bàn một xấp giấy A4 kín chữ.

“Đình chỉ học một tuần nhưng vẫn phải đến trường, em lại ở nhà ăn, ngủ, nghỉ. Gan quá ha? Tôi phạt em, trong ngày hôm nay phải hoàn thành hết đồng bài tập này nếu chưa xong thì không được về. Tổng cộng là 50 bài đấy, không được thiếu nhé!”

Cô Di nói rồi đi ra ngoài để lại tôi với đồng bài tập cùng nhìn nhau ngán ngấm. 50 bài tập toán, số đẹp không cần chỉnh... Á, chỉnh chữ, phải chỉnh! 50 bài chắc đi ăn cảm luôn quá! AAAAAAA...

Cạch!

Tôi ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn ra cửa, chẳng lẽ cô Di đem thêm bài tập vào cho tôi nữa sao? Đừng thế chứ! Cánh cửa dần mở ra, tôi chề môi nhìn người vừa bước vào. Nhưng... người bước vào không phải cô Di!!! Đằng sau cánh cửa ấy là tên đàn anh lớp trên khi này. Hắn ta nhướn mày nhìn tôi rồi nhếch môi một cái, một nụ cười đều. Từ lần gặp đầu tiên tôi đã biết anh ta không phải loại người đáng hoàng rồi, bây giờ lại thêm chuyện này nữa. Tôi đứng bật dậy, nhú mày nhìn anh ta, gần giọng nói: “Thầy giám thị không có ở đây.”

“Dĩ nhiên là thầy không có ở đây, hôm nay thầy đâu có đến trường. Cô nhóc không biết sao? À, quên giới thiệu, tôi tên Hải Đăng.”

Tên Hải Đăng ấy nói rồi đi thẳng lại chỗ tôi, hắn bất ngờ đẩy tôi một cái ngã xuống ghế sofa, hắn ta cúi người xuống sờ sờ người tôi, nở nụ cười đều, chất giọng giễu cợt vang bên tai tôi: “Tôi tới đây là tìm em mà...”

Nghe hắn nói vậy không biết sao mà da gà, da vịt thi nhau nổi lên. Tôi nắm chặt tay lại, các khớp xương kêu răng rắc. Tôi giơ chân đá mạnh một cái trúng vào sau đầu hắn ta. Hắn ta lảo đảo đứng dậy, trừng mắt nhìn tôi: “Cô...”

Bốp!

Tôi đấm một cái vào ngay mắt trái của hắn, hắn ngã người ra sau và va trúng vào bàn đằng sau. Mấy cái tách trà trên bàn rơi xuống vỡ choang. Tôi giơ nắm tay về phía hắn, hét lên: “Giỡn mặt đấy à? Đồ bệnh bại!”

Tên Hải Đăng che lấy bên mắt trái, chống tay ngồi gượng dậy. Hắn ta vịn mạnh tay lên bàn, nghiến răng nghiến lợi nói với tôi: “Rồi cô sẽ hối hận.”

Tôi lè lưỡi lêu lêu hắn, hắn hậm hực bỏ ra ngoài. Vừa tới cửa, cánh cửa đột nhiên bị đẩy mạnh vào khiến hắn ta hứng trọn mặt kính mát lạnh. Há há há. Chú bảo vệ từ ngoài bước vào trở mắt nhìn tên đó đang nằm vật ra đất.

“Cháu không sao chứ?” Bác bảo vệ đỡ hắn dậy, hắn ta không biết lễ độ là gì, gạt phăng tay bác bảo vệ ra rồi hừ lạnh bỏ đi thật nhanh. Trước khi đi còn rửa mặt tiếng: “Chết tiệt!”

Trưa.

Tôi nằm dài trên sofa, liếc mắt về đồng bài tập trên bàn. Đã làm xong 30 bài tập, mấy cái công thức toán nó cứ ngoằn qua ngoằn lại trong đầu tôi. Tôi vuốt mặt mình một cái, đứng bật dậy và đi về lớp tìm Thiên Ân, sáng giờ chưa gặp cậu ta nữa.

Lớp của tôi nằm bên dãy A đối diện phòng giám thị. Tôi chạy xuống cầu thang rồi băng qua sân trường, chạy thẳng lên cầu thang tầng 1 của dãy A. Vừa đặt chân lên đầu hành lang tầng 1 của dãy A, tôi va vào ngay tên Hải Đăng lúc này. Tôi ngã bật ra sau, hắn ta nhanh tay kéo giật tôi lại. Tôi ngã vào người hắn, hắn ta nhìn xuống, cười nửa miệng: “Cẩn thận chứ, em ye...”

“Linh Lan? Cậu làm gì vậy?”

Một giọng lạnh băng chen ngang lời nói của tên Hải Đăng ấy. Thiên Ân từ phía sau bước lên, neho mắt nhìn tôi. Tôi đẩy Hải Đăng ra nhưng hắn không có ý định buông tay. Tôi tức tối dậm lên chân hắn một phát, hắn ta lập tức buông ra ngay. Tôi chạy lại Thiên Ân, cười hớn hở. Mấy người khác từ trong lớp kéo nhau ra hành lan nhìn cảnh tượng này, chỉ trỏ, xì xào bàn tán.

“Gi thế chứ? Một lần hai anh sao?” Một giọng nữ vang lên khá rõ trong những tiếng xì xào. Tôi nhú mào định phản bác lại nhưng Thiên Ân nắm chặt lấy tay tôi, nhẹ giọng bảo: “Chúng ta đi.”

Thiên Ân nhìn Hải Đăng một cái sắc lẹm, ánh nhìn lạnh lẽo đến vô cảm rồi kéo tôi đi thật nhanh, bỏ lại sau những lời hiếu kỳ đến độ khiếm nhã.

14. Chương 13. Tổ Thích Cậu

Thiên Ân kéo tay tôi đi thẳng xuống căn tin. Bước tới bàn trong góc khuất, Thiên Ân đẩy tôi ngồi xuống ghế. Cậu ta đập bàn, gằn giọng hỏi: “Tên lúc nãy với cậu có quan hệ gì với nhau thế?”

Hàng loạt ánh mắt soi mói hướng về phía chúng tôi. Tôi bỏ qua những ánh mắt ấy, khẽ nhú mào, giọng khó chịu: “Cậu bị sao thế? Sao giận dữ vậy?” Thiên Ân khẽ cụp mắt xuống, giọng lạnh tanh: “Nếu như không có gì với nhau sao hắn ta lại nói thế? Với lại còn... đứng sát nhau nữa chứ?”

Tôi chống cằm, nhú mào nhìn cậu ta trả lời: “Cậu cũng vậy đấy thôi...”

“Tôi thì khác!”

Thiên Ân đột nhiên lớn tiếng quát. Khắp căn tin đã dấy lên những tiếng xì xào. Tôi từ từ đứng dậy, liếc nhìn Thiên Ân, lời tuôn ra nhẹ tênh: “Tôi với hắn ta có quan hệ gì với nhau thì can hệ gì đến cậu? Có cần lớn tiếng như vậy không?”

Thiên Ân nhìn tôi, không nói gì. Tôi bỏ đi, mặc kệ cậu ta, không thèm liếc lấy một cái.

Tôi giận cậu ta rồi. Tự dưng lôi tôi đi ra căn tin rồi quát ầm lên mà cũng chẳng thèm đuổi theo xin lỗi. Chết tiệt! Sao mà muốn khóc quá vậy nè? Lòng khó chịu, nặng trĩu như mang vác ngàn cân. AAAAAAAA!! Tức quá! Muốn khóc quá mà nước mắt nó không chịu rơi xuống! Cái cục tức này chừng nào mới chịu trôi đây?

Tôi cắn đầu bút, lôi mấy bài tập còn lại ra làm tiếp. Tâm trạng cực kỳ tồi tệ, ngoáy bút tới giờ ra về mới làm xong đồng bài còn lại. Tôi thu dọn tập sách, ôm xấp bài tập vừa làm xong đi ra ngoài và nhẹ nhàng khép cửa lại.

Giao bài tập cho cô Di xong, tôi thông thả... cuộc bộ đi về.

Rảo bước trên con đường ngập tràn đầy lá vàng rơi, tôi cảm thấy trong lòng bức bối vô cùng. Dừng chân lại một lát, tôi cố gắng bình tâm trở lại. Một cơn gió lạnh thoảng qua cuốn theo những chiếc lá vàng úa vương vào chân tôi. Tôi trừng mắt nhìn mấy chiếc lá dưới chân, giận cá chém thớt, sự bức tức trong lòng tôi dâng lên dữ dội, tôi giơ chân đá đồng lá khô dưới chân, gằn giọng: “Chết tiệt! Phiền phức chết được! Đi hết đi!!”

Tôi dậm chân lên một chiếc lá dưới đất, nghiêng mạnh nó xuống mặt đường. Một giọng ngây thơ vang lên trong gió rét: “Ác quỷ kia!”

Tôi nhìn theo hướng phát ra tiếng nói. Một cô nhóc nhỏ đang co người lại, nhìn tôi với vẻ sợ sệt, mắt ướt ướt. Tôi vỗ mặt mình một cái rồi nhích chân và bước đi thật nhanh.

Tôi không muốn về nhà. Vác bộ mặt như cái bánh bao chiều này về nhà thể nào cũng có chuyện cho thằng em tôi nó nói. Dẫn đo suy nghĩ một lát, tôi quyết định rẽ vào công viên, ngồi đó cho đến khi bình tâm lại. Tôi ngồi phịch xuống ghế đá, hà hơi vào lòng bàn tay đã lạnh gần như không còn cảm giác gì nữa. Tôi cứ ngồi yên ở đấy, trong lòng cứ bứt rứt mãi không thôi. Mặc kệ những dòng người qua lại chỉ trỏ này nọ, tôi vẫn như chiếc lá mong manh sắp bị cuốn đi bởi gió. Trời nhá nhem tối, ngồi dưới ánh sáng đèn nhợt nhạt, lòng tôi cũng đã dịu bớt vài phần nhưng bây giờ lại nảy sinh chuyện khác...

“Lạnh quá!!”

Tôi lạnh đến phát run, cả người co rúm lại, khuôn mặt tái xanh, răng va vào nhau lập cập.

“Ấy dà, trời lạnh thế này mà chỉ khoác trên mình cái áo mỏng tanh thế này thì đúng là điên nặng rồi!” Tôi tự than vãn một mình, đột nhiên, từ phía sau, hai bàn tay chìa ra rồi ôm lấy hai bên má tôi. Tôi giật mình, ngồi thẳng lưng dậy. Đôi bàn tay ấy dù lạnh lạnh nhưng lại cho tôi cảm giác vô cùng ấm áp, quen thuộc.

“Xin lỗi, lúc đó tôi không thể kiềm chế bản thân.”

Thiên Ân ư? Nghe thấy giọng nói ấy, tôi như bị thôi miên, vô thức gật đầu. Thiên Ân khẽ choàng tay, ôm lấy tôi từ phía sau. Khẽ khẽ cầm mình lên vai tôi, nhẹ nhàng nói: “Lần sau cậu đừng gần gũi với hân ta nữa. Tôi không thích!”

Tôi nắm lấy tay cậu ta, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao cậu lại nói với tôi những lời này?”

Thiên Ân khẽ khép mắt lại, hàng mi dày khẽ run lên. Cậu ta nhẹ nhàng nói như thì thầm bên tai tôi: “Tôi thích cậu. Cậu không nhận ra sao, Linh Lan?”

Tôi tròn mắt kinh ngạc. Trong vòng tay Thiên Ân, tôi kinh ngạc đến nỗi không dám thở mạnh. Không gian yên tĩnh bao trùm hai chúng tôi. Nhịp tim mỗi người rõ mồn một theo từng giây. Lúc này đây, thời gian như ngưng đọng lại thành một khối, chiếc lá cuối cùng trên cây đang nhẹ nhàng rơi xuống bỗng dừng ngừng lại.

“Tôi thích cậu! Tôi thích cậu! Tôi thích cậu!”

Lời nói ấy cứ vang vang trong đầu tôi. Tôi khẽ chớp mắt, ngoảnh đầu định nhìn Thiên Ân. Nhưng tôi quên mất, cậu ta đang khẽ cầm lên vai tôi, khuôn mặt gần trong gang tấc. Vừa ngoảnh đầu qua, môi tôi đã chạm phải vật gì lạnh lạnh, mềm mại. Chúng tôi tròn mắt kinh ngạc nhìn nhau, cả hai dường như bất động. Tôi cup mắt nhìn xuống, cánh môi hồng ươn ướt lạnh lạnh của Thiên Ân hiện ra ngay trước mắt, nụ hôn đầu tiên của tôi tan đi trong phút chốc như giọt nước hòa vào biển mênh mông. Môi tôi chạm phải môi Thiên Ân. Tôi nhìn cánh môi hồng hào ấy bỗng lại muốn cắn một cái. Tôi khẽ hé môi và cắn một cái lên môi cậu ta.

“Á!” Thiên Ân khẽ ré lên một tiếng, đứng thẳng người dậy. Đã khuấy động được không gian yên tĩnh, tất cả đã trở lại bình thường. Chiếc lá kia vừa nhẹ nhàng đáp xuống đất.

“Cậu làm gì thế?” Tôi tròn mắt lắc đầu, tôi cũng không biết là mình đang làm gì nữa. Tôi giương tròn đôi mắt nhìn Thiên Ân, khẽ chớp mấy cái. Môi dưới cậu ta lộ rõ một hàng dấu răng. Mặt tôi biến sắc, đỏ ửng lên. Thiên Ân vòng qua, ngồi xuống bên cạnh tôi. Cậu ta khẽ nghiêng người, nướn mày nhìn tôi, nửa cười nửa không, nói: “Cậu nghĩ mình vừa làm gì đó?”

Tôi bị hỏi dồn như thế, lúng túng không biết nói thế nào. Tôi đứng dậy, ôm ba lô trước ngực bỏ đi. Thiên Ân đi theo tôi ở phía sau, cười tủm tỉm. Cậu ta cười kìa! Tôi ngoái đầu lại nhìn thử. Thiên Ân nướn mày hỏi: “Có chuyện gì sao?”

Tôi lắc đầu lia lịa rồi bước đi thật nhanh.

Tôi thả mình trên giường, vui tới nỗi lăn qua lăn lại cười khúc khích như điên. Đây có được xem là tỏ tình không nhỉ?

“Tôi thích cậu.”

Hi hi, vui quá! Tôi áp tay lên xoa xoa hai má, tưởng tượng vu vơ. Tôi và Thiên Ân đang đứng dưới cây hoa đào nở rộ ngày xuân, khắp không gian tràn ngập màu hồng bao trùm lấy chúng tôi. Rồi Thiên Ân dịu dàng nói: “Linh Lan, có tin nhắn kìa.”

Đang lơ lửng giữa một giấc mộng đẹp, chuông điện thoại reo ầm lên phá tan khung cảnh lãng mạn tôi vừa nghĩ ra. AAAAA! Tôi vò đầu bứt tóc, tức tối mò tay lấy cái điện thoại trên đầu giường.

Là tin nhắn à? Từ một số lạ hoắc...

Tôi mở tin nhắn ra xem. Là tin nhắn đa phương tiện? Một tấm hình? Tôi phóng lớn tấm hình lên và shock toàn tập. Trong hình này là... tôi và Thiên Ân... lúc này... chạm môi? AAAAA, tên biến thái nào chụp lại bức này thế? Tôi mà biết được tôi cho hắn đi đào mộ luôn!! Mặt tôi nóng hổi, vội vàng kéo xuống dưới. Một dòng nội dung hiện ra...

“Chào! Lâu rồi không gặp, hai người đã tiến đến đây rồi sao? Có lẽ kế hoạch của tôi sai một số bước rồi nhỉ? Nhưng không sao cả, tôi cũng mơ hồ đoán trước chuyện này rồi. Tôi đã trở về, hãy chào đón tôi bằng cái thứ gọi là ”tình yêu” giữa hai bạn nhé.

Tái bút:

Đừng vội hỏi tôi là ai nhé! Sẽ sớm thôi! Chắc chắn vậy!”

Tôi đọc từ trên xuống dưới mà chẳng hiểu cái gì cả. Gì chứ? Một trò đùa sao? Trở về? Ai cơ? Kế hoạch gì chứ? Tất cả là sao? Ai là người đã gửi tin nhắn này cho tôi đây?

Một loạt câu hỏi xuất hiện trong đầu tôi, từng câu từng câu một nhưng chẳng có lấy một câu trả lời. Tôi nhúu mày nhìn cái tin nhắn trước mắt và tự hỏi:

“Rốt cuộc, chuyện này là sao?”

15. Chương 14. Quấy Rối Nhỏ

Những ngày sau cái lời tỏ tình ấy, tôi trốn biệt. Tôi tránh mặt Thiên Ân như chuột tránh mèo. Suốt hai ngày sau đó, tôi ngoan ngoãn ngồi trong phòng giám thị, không dám bước ra ngoài một bước. Thầy giám thị trở mặt nhìn tôi, tôi chỉ cười trừ. Hôm nay, ngày thứ sáu, tôi chính thức “ra tù”. Người ta “ra tù” thì tung hô ăn mừng, tôi “ra tù” thì mặt dày viết đơn xin bị đình chỉ thêm một tuần nữa.

Nghĩ tới lúc phải giáp mặt với Thiên Ân, tôi cứ thấy rối bời. Sáng hôm nay trời trở lạnh, tôi khoác một chiếc áo lông thật dày, mang theo một cuốn sách dày và earphone. Tôi cắn cắn đầu ngón tay, he hé mắt nhìn vào trong lớp.

“Phù... Thiên Ân chưa tới.”

Tôi thở phào một hơi rồi mở cửa ung dung bước vào. Tôi kéo ghế ngồi xuống, lấy quyển sách dày trong ba lô ra, tôi giở tới trang giữa. Rút earphone trong túi áo khoác ra và đeo vào tai. Tôi hài lòng gật gật đầu, vừa ngẩng đầu lên đã chạm phải hàng chục ánh mắt soi mói. Tôi nhìn quanh, ai ai cũng nhìn tôi, lớp kẻ bên cũng đứng ngoài cửa nhìn vào. Tôi nhúu mày, giọng khó chịu: “Nhìn gì chứ? Lạ lắm sau?”

Mấy người đó gật mình một cái xong ngoảnh mặt sang chỗ khác. Đúng là vô duyên...

Xoạch!

Cửa lớp mở ra, Thiên Ân bước vào. Tôi luống cuống cầm quyển sách lên, lật lật vài trang và chăm chú đọc. Thiên Ân ngồi xuống kế bên tôi, chống cằm nhìn tôi và khẽ nói gì đó. Tôi “vô ý” đưa tay lên chỉnh lại earphone rồi lại cầm cúi vào cuốn sách. Hơ hơ hơ, đúng là chặn đứng mọi hướng đi! Tôi thầm đắc ý trong lòng: “Ta đang đọc sách đó, đang nghe nhạc đó, không có biết người đang nói gì hay đang làm gì đâu.”

Một lúc lâu sau, cả người tôi nóng ran lên. Không được, không được rồi. Tên Thiên Ân đó, cậu ta cứ nhìn tôi miết, hình như là chẳng có ý định di dời ánh mắt. Tôi khẽ cắn môi, liếc trộm cậu ta một cái. Như chớp được ngay ánh nhìn ấy, Thiên Ân đưa tay về phía tôi, tôi giật mình nhắm mắt lại. Nhưng... Thiên Ân chỉ nhẹ nhàng lấy một bên earphone của tôi và đeo vào tai mình. Tôi hốt hoảng định giật nhưng nhưng không kịp rồi.

“Cậu nghe nhạc gì thế? Ủa? Sao chẳng nghe thấy gì vậy nè?”

Thiên Ân có vẻ chăm chú nghe rồi buông ra một câu châm chọc. Dĩ nhiên là không nghe được rồi, đây chỉ là trò che mắt thiên hạ thôi mà! Tôi giật lại cái earphone, chế môi với cậu ta: “Cậu thì biết gì? Cái này gọi là “tâm nhạc”, nó được viết nên từ những cuốn sách đấy.”

Tôi giờ giờ quyển sách trước mặt cậu ta, giảng giải cho cậu ta nghe cái lý sự “cùn” của tôi. Thiên Ân nhìn earphone trong tay tôi rồi lại nhìn quyển sách trên bàn, có vẻ trầm tư: “Thế à?”

Rồi vỗ tay một cái, vẻ tán thưởng: “Cậu nói rất có lý... Ừm...”

Tôi nghênh nghênh mặt, cậu ta nói tiếp, lời tuôn ra nhẹ tênh: “Vậy cho tôi đọc chung sách với cậu.”

Tôi đơ người toàn tập. Tôi chưa kịp phản ứng gì, Thiên Ân đã lấy một earphone đeo lên tai mình, nhẹ nhàng nhích ghế lại ngồi sát vào tôi, rồi lại tự nhiên cầm lấy quyển sách của tôi, lật vài trang và chăm chú đọc. Người tôi giờ đây hóa đá, nhìn từng dòng chữ trên trang sách mà đầu tôi nó xoay vòng vòng. Thật là thảm thương! Người ta nói, núi này cao có núi khác cao hơn. Tôi là muốn trốn Thiên Ân nào ngờ lại tạo cơ hội cho Thiên Ân tiến sát lại tôi hơn. Thất bại trần trụi, tôi rơi vào vòng xoáy của vực thẳm. AAAAAA! Kéo tôi lên!

Rầm!

Tôi giật mình nhìn về phía cửa lớp, cánh cửa chính của lớp bị đập mạnh đến nỗi muốn bung ra. Mọi người trong lớp bàng hoàng, nhốn nháo cả lên. Tôi nhú mày nhìn đám người vừa bước vào trong lớp. Bọn đàn anh lớp trên? Trong đó, tên Hải Đăng dẫn đầu nhóm! Hắn ta nhếch môi nhìn cánh cửa rồi lại đảo mắt về phía tôi, tôi run lên một cái. Hắn ta hiên ngang bước vào, xô mạnh một cậu bạn trong lớp ngã dúi xuống sàn rồi bước lại bàn tôi. Hắn ta cúi người xuống, chống tay lên bàn, nhìn tôi rồi khẽ nhếch môi: “Chào mừng quay trở về lớp!”

Tôi né người về phía sau, trừng mắt nhìn hắn ta. Hắn ta còn không biết điều nhích về phía tôi một tí nữa, giọng điệu quan tâm: “Sao thế, em?”

Ôi mẹ ơi, da gà da vịt tôi thì nhau nổi lên đây này. Tôi khẽ dịch người qua bên Thiên Ân, thận trọng đẩy Hải Đăng ra. Hắn ta mặt dày không tránh ra, trái lại còn bước lại ngồi vào ghế của tôi. Mấy người chứng kiến này giờ không giấu được kinh ngạc, miệng há to đến nỗi có thể nhét được một quả táo. Hải Đăng móc trong túi ra một hộp quà nhỏ, lắc lắc trước mặt tôi: “Tặng em.”

Hắn ta nói rồi dúi hộp quà vào tay tôi. Thiên Ân khẽ cựa người, cậu ta đặt quyển sách lên bàn, tháo earphone ra và bắt đầu lên tiếng: “Anh là a...i?”

Bốp!

Xoạch!

Rầm!

Thiên Ân chưa dứt lời, một loạt tiếng động lớn vang lên. Tốn mất vài giây để hiểu được mọi chuyện đang diễn ra. Người chứng kiến cảnh vừa rồi ai nấy cũng đều run rẩy lo sợ.

Mọi người bàng hoàng nhìn người đang ngã dài dưới đất rồi hàng loạt ánh mắt lập tức hướng về người vừa mở cánh cửa sau... Là Ngọc Thi, Hồng Vân và Tiểu Lê, họ nghe được chuyện Hải Đăng đến lớp tìm tôi đã lập tức chạy đến. Vừa bước vào lớp, ba cô nàng đã phải trợn tròn mắt vì Hải Đăng bắt ngờ ngã từ trên ghế, nằm dài dưới sàn. Tất cả ánh mắt lần nữa lại hướng về tôi, người vừa hạ thủ với đại ca số một của trường. Ai cũng không dám thở mạnh, không dám nghĩ đến tiếp theo sẽ diễn ra như thế nào. Tôi thu chân về, nghiêng rắng nghiêng lợi đứng bật dậy, trợn mắt liếc nhìn Hải Đăng, gằn giọng nói: “Anh tưởng anh là ai hả? Muốn động vào tôi là được sao?”

Tôi nhìn hộp quà trong tay, hộp quà màu hồng, hắn xui rồi, tôi ghét nhất màu hồng đấy. Tôi ném hộp quà về phía hắn ta rồi quăng ột câu: “Đồ bệnh bại!!”

Hồng Vân đứng trơ người ra một lúc rồi chạy lại, quỳ xuống bên cạnh Hải Đăng, lo lắng hỏi: “Anh có sao không?”

Hải Đăng vùng ra khỏi tay Hồng Vân, ôm một bên hông đứng dậy, quắc mắt nhìn tôi: “Đợi đấy, con nhỏ lếu láo!”

Tôi nhướn mày thách thức. Đám người đi theo Hải Đăng hùng hổ xông lại, Hải Đăng giơ tay ngăn cản. Ngay lúc đó, chuông đầu giờ reo lên. Hải Đăng khẽ gằn giọng: “Chúng ta về lớp.”

Đám người đi theo Hải Đăng liếc tôi, tôi lè lưỡi trêu chúng.

“Mày nhớ đấy...” Một tên liếc về phía tôi, nghiêng răng nói. Đám đàn anh lớp trên đã đi hết, bây giờ tôi mới để ý nhóm Ngọc Thi đang nhìn mình với ánh mắt tóe lửa. Tôi giả giọng ngây thơ, tròn mắt nhìn: “Gì thế?”

Hồng Vân chỉ tay thẳng vào mặt tôi, mắt hằn đỏ, nghiêng răng nói: “Mày đợi đó.”

“Ừm.” Tôi khẽ gật đầu. Hồng Vân tức điên người hét lên, vò vò tóc mình rồi ôm đầu chạy đi. Tôi ngồi phịch xuống ghế, đập mạnh tay lên bàn, lớn giọng mắng: “Tên chết tiệt! Chưa tấn cho hấn một trận là may rồi!”

Thiên Ân nghiêng người, vén một sợi tóc vướng trên chóp mũi tôi. Tôi lúng túng vuốt vuốt lại mái tóc, lại cảm thấy ớn lạnh chạy dọc sống lưng, tôi nhìn ra cửa rồi lắc đầu cười khổ. Ngọc Thi vẫn đứng trước cửa lớp, nhìn thấy được cảnh Thiên Ân vén tóc cho tôi thì tức sôi máu, tay gồng cứng lại, gân xanh trên trán nổi lên, nghiêng răng ken két. Cô ta dậm chân mấy cái rồi bỏ đi. Tiểu Lê chớp chớp mắt nhìn tôi rồi chạy theo Ngọc Thi. Tôi nhìn theo họ mà mồ hôi chảy dài trên trán. Ôi, thật là...

16. Chương 15. Tôi Thật Ra Là Ai?...

Tôi ngồi trên xích đu ở công viên, tai đeo headphone, chân đung đưa theo từng nhịp nhạc.

Tôi ngẩng đầu nhìn bầu trời đông, im lìm, lạnh ngắt. Tôi từng ước mơ, ước mơ rằng 3 năm cấp 3 của mình thật nhẹ nhàng, thật thảnh thơi. Nhẹ nhàng, thảnh thơi hay không thì tôi chưa biết, chỉ biết rằng tôi đang vướng phải mấy vụ lùm xùm này đây. Ngọc Thi và rồi giờ là Hải Đăng, hai người đó chắc phải tâm ý tương thông lắm nhỉ? Dương đông kích tây, hết người này đến người kia đem rắc rối tới ném vào tôi. Giờ thì hay rồi, cuộc sống êm đềm của tôi tan biến rồi, đi đâu cũng có người nhìn, ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy, nếu cô bạn nào đó tiện thì quảng luôn cho tôi một câu gì đó thật cay độc! Thử hỏi, đứa con gái như tôi thì có tội và gì chứ?

Tôi thầm than vãn, thở dài sườn sượt. Một bàn tay đặt nhẹ lên mái tóc tôi, rồi một giọng trầm ấm vang lên phía trên đầu tôi: “Có chuyện gì sao?”

Người tôi như có lại sức sống, cảm giác lâng lâng. Hai chân mày giãn ra, tôi nhe răng cười hì hì: “Không có gì đâu. Chúng ta ra kia chơi đi!”

Nói rồi, tôi kéo tay Thiên Ân về phía chiếc đu quay khổng lồ, xua hết đi mấy cái dòng suy nghĩ vớ vẩn lúc này. Giọng Thiên Ân khe khẽ: “Thật thế không?... À mà thôi...”

Sáng ngày hôm sau, tôi trợn mắt nhìn cái cảnh tượng kinh khủng ngay khi vừa bước chân vào lớp. 7 bông hoa hồng đỏ tươi rồi được để ngay ngắn trong một cái giỏ đan bằng dây mây, kèm theo một tấm thiệp màu hồng nhỏ: “Tặng Linh Lan yêu dấu! Hải Đăng.”

Tôi lẩn tránh tại chỗ, 7 bông hoa hồng đỏ, chẳng phải ý hấn muốn thông điệp đến tôi rằng: “Tôi luôn thắm yêu trộm nhớ em!”

Hắn ta hết chuyện làm rồi sao? Sến đến thế là cùng! Tôi cau mày, cắn chặt môi, không biết nên xử lý thế nào với đồng hoa hồng này. Tôi gần như chẳng còn cách nào khác ngoài việc để nó ở đấy và trả lại tên Hải Đăng sau giờ học, ngay lúc ấy, Thiên Ân từ đằng sau tôi lạnh lùng bước tới cái giỏ hoa trước con mắt kinh ngạc của mọi người trong lớp, kể cả tôi.

“Thiên... Ân...?” Tôi khẽ gọi. Chẳng ai có thể hiểu nổi Thiên Ân sẽ làm gì với nó. Thiên Ân nắm trên tay một nụ hoa và vò nát nó. Tôi ngỡ ngàng, ánh mắt Thiên Ân giờ đây hơi bị xao động, tôi nghĩ cậu ta tức

giận. Tức giận vì tôi? Tim tôi nảy “thịch” một cái. Phải rồi, tôi và cậu ta đang “hẹn hò” mà. Tổ tình với bạn gái mình trước mặt mình, quả là quá sỗ sàng. Thiên Ân lạnh lùng quét mắt khắp lớp, tất cả dường như giật mình một cái, có vẻ run rẩy ai nấy trở về chỗ ngồi của mình, làm lơ tất cả như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Một tia nghi hoặc thoáng qua nhưng biến mất ngay lập tức. Tôi lắc nhẹ đầu, kéo tay Thiên Ân ngồi xuống ghế, để giỏ hoa dưới chân bàn rồi quay đầu cười dịu dàng với cậu ta.

“Không sao đâu! Toàn chuyện dở hơi ấy mà!” Tôi nhẹ giọng. Cậu ta gật đầu, rồi cúi xuống bàn gục cho tới khi hết giờ. Trời ạ!

Hết tiết tư, tôi uể oải lết xác vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo một tí. Tiếng nước xả, rồi làn nước lạnh lạnh như thấm vào da thịt làm tôi tỉnh táo mấy phần. Khẽ vỗ vỗ mặt, tôi vui vẻ nhìn mình trong gương. Đột nhiên một bàn tay đập mạnh vào lưng tôi rồi đẩy tôi ngã vào tường. Đầu tôi va vào tường nên hơi choáng váng, tôi mò mẫm những bức tường xung quanh cố gắng gượng dậy. Một giọng chanh chua vang trên phía đầu tôi: “Chào! Lâu rồi không trò chuyện với nhau nhỉ?”

Tôi mở to mắt, kinh ngạc vô cùng. Ngọc Thi? Cô ta định làm gì với tôi nữa đây?

Tôi cố gắng gượng dậy, cố đứng vững trước mặt cô ta. Tôi chau mày, cẩn trọng hỏi: “Cô muốn gì ở tôi?”

“Từ bỏ Thiên Ân và rời xa mái trường này đi, nơi đây không hợp với một người như cô đâu!” Cô ta hừ lạnh, giễu cợt nói.

“Thế nó hợp với cô chắc?” Tôi nghĩ vậy, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng, hỏi: “Tại sao chứ? Tại sao tôi lại phải từ bỏ? Cô đang đùa với tôi chắc?”

Cô ta cười khẩy một cái, nhếch khóe môi, nói: “Cô đúng là kém cỏi chẳng biết gì! Người như cô làm sao mà xứng với người quý tộc như Thiên Ân được chứ! Ha ha, định làm trò cười cho người ta à?”

Tôi hơi bàng hoàng: “Cô... nói gì cơ? Quý tộc?”

“Nàng Lọ Lem ạ, ai chẳng biết Thiên Ân là con trai của một đại gia tộc lớn, quyền quý. Lọ Lem mãi là Lọ Lem thôi, cổ tích sẽ chẳng bao giờ thành hiện thực đâu. Chỉ có tôi mới xứng đáng với Thiên Ân thôi.”

Tôi mím môi, nghe không sót một lời nào của Ngọc Thi. Cô ta nói đại gia tộc? Gì chứ? Sao tôi chẳng nghe Thiên Ân nhắc gì vậy? Ngọc Thi nhìn về mặt thất thần ấy của tôi, cảm thấy như nực cười, cô ta nói tiếp: “Ừa? Những việc cơ bản như thế mà cô cũng không biết sao? Haizz, cô thật tầm thường... Từ bỏ sớm đi là vừa, trở về nơi cô vốn thuộc về đi.”

Ngay lúc này, một hình ảnh mờ ảo lướt qua tâm trí tôi. Một cô nhóc nhỏ với mái tóc đen dài chạy vào vòng tay của một người trung niên cao lớn, kế bên ông là một người phụ nữ tóc nâu xoăn lộn. Vòng tay ấy thật ấm áp... Và có một điều cô chắc chắn rằng, họ không phải ba mẹ cô.

“Cô im đi!” Tôi cắn chặt môi, lạnh lùng lên tiếng. Lời thoát ra như làn gió lạnh đến run người. Ngọc Thi lùi ra sau một bước, chau mày: “Cô nói gì?”

“Cô thì biết cái quái gì chứ? Một nười như cô mà dám nói tôi tầm thường sao? Thật nực cười...” Tôi đẩy Ngọc Thi sang một bên rồi bước nhanh ra ngoài. Thiên Ân rốt cuộc là đang giấu tôi chuyện gì vậy? Người trung niên ấy... lại là ai nữa đây? Bước chân tôi ngày càng nhanh như có gì đó thúc giục. Tôi cứ cúi đầu đi thẳng, đi thật nhanh, không chú ý đến va sầm vào một người nào đó.

“Tôi xin lỗi!”

Tôi rớt rít, giọng nói quen thuộc reo lên: “A! Linh Lan! Sao hôm nay cậu không đến thăm...?”

“Xin lỗi Thảo Nghi! Tôi đang vội lắm, gặp cậu sau nhé!”

Tôi đi lướt qua Thảo Nghi rồi chạy thật nhanh. Tôi cũng không biết mình nên chạy đi đâu nữa! Chỉ biết hiện giờ tâm trạng tôi vô cùng khó chịu, vô cùng bức bối và vô cùng... Đột nhiên lúc này tôi nhớ ra một chuyện, cái hôm xảy ra sự việc ở trong nhà vệ sinh ấy, và cả mấy ngày hôm sau nữa, Thảo Nghi biệt tăm, tôi đã rất hi vọng rằng cô ấy sẽ giải thích và làm chứng cho tôi. Nhưng, tôi chẳng nghe thấy gì cả. A, đúng

rồi, có thể do cô ấy bận quá chăng? Đúng rồi, có thể cô ấy vẫn còn hoảng sợ nên không dám nhắc tới chuyện này, chắc chắn là vậy rồi!

Tôi cảm đầu chạy một mạch, trong đầu suy diễn hết cái này đến cái kia, không cố định, đến khi dừng lại, tôi ngược mắt nhìn lên thì đã thấy mình đứng trước cây bạch quả sau trường. Tôi ngẩng đầu nhìn những tán cây được phủ trắng bởi tuyết, rồi mơ hồ tự hỏi mình: “Tôi thật ra là ai?...”

17. Chương 16.0 Nơi Bắt Đầu Tất Cả

Phần truyện đặc biệt về Linh Lan

Mùa hè 10 năm trước, tại một vùng quê yên bình...

Ráng chiều tà đỏ rực một vòm trời. Thân hình nhỏ nhắn thoát ẩn thoát hiện dưới hàng cây phượng đỏ. Cô nhóc nhỏ đứng đưa mái tóc dài mượt như suối của mình, chạy sang chỗ này, nấp sang chỗ nọ mặc cho bà ngoại tìm kiếm cô này giờ. Cô núp sau một thân cây to, nghiêng đầu qua bên phải nhìn ra sau nhưng không thấy thấy ai, cô che miệng cười khúc khích. Một bàn tay khẽ chạm vào má cô, lần đến tai cô rồi véo thật mạnh một cái. Cô nhóc giật bắn mình nắm lấy hai tai mình, đồng thời lùi ra sau, trừng mắt nhìn người vừa véo mình.

“Linh Lan! Đã trốn miệt này giờ mà còn trừng mắt nhìn ta là sao?”

Linh Lan bé con, năm nay 6 tuổi, há hốc miệng nhìn bà mình nghiêm nghị chống hông đứng trước mặt, rồi lại đưa mắt nhìn cô em họ tóc vàng kẻ bên - Mona, nhỏ đang nhếch miệng cười khinh khỉnh. Linh Lan méo mặt, cố gắng nhe răng cười nịnh nọt, cầu cứu Mona. Mona vờ như chẳng nhìn thấy cô, nhìn sang chỗ khác. Bà hừ lạnh cổ đầu cô một cái rõ đau, cô nhóc ôm đầu, nguyệt miệng ra, lí nhí nói: “Cháu xin lỗi...”

Linh Lan leo đẹo theo sau bà của mình, như chợt nhớ ra điều gì, cô nhóc cười híp mắt, giọng lạnh lạnh hỏi bà: “Ngoại ơi, tối nay ba mẹ cháu sẽ về ạ?”

Bà nhìn đôi mắt đầy hi vọng của cháu, khẽ thở dài nói: “Có lẽ thế...”

Linh Lan nhìn Mona, cười nói: “Tối nay ba mẹ cậu chắc cũng đến nhỉ?”

Mona hừ một tiếng, lắc nhẹ mấy lọn tóc vàng óng của mình, không đáp lại Linh Lan.

Lại nói về Linh Lan, từ nhỏ đã sống cùng bà ngoại tại một biệt thự lớn ở một vùng quê yên bình. Ba mẹ cô làm việc suốt, những lần Linh Lan được gặp ba mẹ chỉ đếm trên đầu ngón tay. Hay có thể nói rằng, cô nhóc nhỏ bé này còn chẳng biết được ba mẹ mình ra sao, chỉ thấy hình ảnh họ trong tâm trí cô rất, rất mờ nhạt. Chỉ nghe bà kể rằng, ba mẹ cô là một nhà doanh nhân lớn, hiện cô còn quá nhỏ để họ có thể cho cô theo cùng. Cô ghen tị với Mona, Mona hạnh phúc hơn cô gấp vạn lần. Ba của Mona là em trai của mẹ cô, còn mẹ của Mona là một diễn viên nổi tiếng người Anh. Hàng ngày thì nhỏ luôn được ở bên cạnh ba mẹ mặc dù họ rất bận, hè thì được đưa về quê ở với bà. Cô rất quý trọng Mona, nhưng nhỏ luôn có vẻ gì đó khinh thường cô. Linh Lan thấy nhói nhói tí, cô đã làm gì sai mà Mona lại ghét cô đến thế chứ?

Tối hôm ấy, ba mẹ của Linh Lan không về. Linh Lan nằm dài trên sofa, đợi mòn mỏi từ chiều giờ, cứ hễ có ai ấn chuông là hớn hở chạy ra rồi khi chạy vào mặt lại bí xị ra. Linh Lan xụ mặt nhìn cái tivi trước mặt nói không ngừng, khe khịt khe khịt mùi thức ăn bà đang làm trong bếp.

“Lúc 16h30 chiều nay, một tai nạn giông thông lớn xảy ra ở trung tâm thành phố...”

Linh Lan chề môi, tắt tivi rồi chui tuột xuống bếp, thừa lúc bà không để ý bốc vụn một cái đùi gà chiên rồi chạy tót lên phòng. Bà ngoại nhìn lại đĩa, đếm đi đếm lại thấy thiếu một cái, bà quát ầm lên: “Linh Lan, phá phách thế là đủ rồi!!!”

Sáng hôm sau, khi Linh Lan thức dậy, nhà đã trống trơn không còn ai. Cô khẽ tiếng gọi bà nhưng mãi chẳng có tiếng trả lời. Cô chạy lên lầu, gõ cửa phòng của Mona, nhưng không thấy trả lời, cô đoán một hồi rồi he hé cửa nhìn vào bên trong.

“Mona ơi?”

Không có ai ở đây cả. Linh Lan cảm thấy sợ. Cô mở cửa chạy qua nhà hàng xóm, cô nhón chân, với tay nhấn chuông. Một người phụ nữ trung niên bước ra, nhìn thấy cô thì cười hiền hậu, xoa đầu cô, hỏi: “Linh Lan sáng sớm qua nhà bác có việc gì nào?”

Linh Lan nhe răng cười, hỏi bác: “Bác Liên có biết bà con đâu không?”

Bác Liên xoa đầu cô nhóc, dịu dàng bảo: “Không thấy, chắc bà đi chợ. Lát nữa bà về liền ấy mà.”

Linh Lan khẽ cảm ơn rồi đi về nhà. Cô chạy ra xích đu phía sau vườn, khẽ động người để đẩy xích đu lên cao. Cô nằm ở đó, rút trong túi áo khoác ra một tấm ảnh, cô nhìn, nhìn không chớp mắt vì cô nghĩ, nếu chớp mắt, mình sẽ quên họ mất! Có gì đó long lanh ở đuôi mắt, cô quệt nó đi, hai mắt dần khép lại. Chờ tới trưa trời trưa trập. Bụng cô trống rỗng, đói meo. Linh Lan xoa xoa bụng mình, bất mãn ngủ thiếp đi.

“Bà kì quá, ít ra cũng để cho cháu ít bánh chứ...”

Linh Lan co người lại như con mèo con ngủ ngày, tấm hình trên tay cô rơi xuống đất. Ánh nắng rọi xuống qua tán cây rậm rạp. Tia nắng nhàn nhạt chiếu lên tấm hình, rọi sáng hai gương mặt đang cười phúc hậu, một người phụ nữ tóc nâu xoăn lộn, kế bên bà là một người đàn ông trung niên cao lớn, mặc vest lịch thiệp. Họ cười tươi, tay họ đặt lên vai đứa con nhỏ của họ, nhưng, tia nắng nhàn nhạt ấy lại không thể chiếu đến Linh Lan, tia nắng ấy không thể chiếu đến nụ cười rức rở của cô bé.

Tại một bệnh viện ở trung tâm thành phố Hồng Đăng

Mọi người vừa nhận được tin dữ, ba mẹ Linh Lan cùng với ba của Mona đã mất trong một vụ tai nạn xe chiều qua.

Bà ngoại Linh Lan khóc ngất lên ngất xuống khi nghe tin này. Mẹ của Mona - dì Anna đã ngất lịm đi từ suốt này giờ. Mona cắn chặt môi, sứt sứt. Bác Diệp - quản gia của căn biệt thự nhà Linh Lan, cũng có mặt ở đó. Ông nghiêm nghị, nhắm nghiền mắt kiềm chế sự đau đớn tột cùng này. Ba mẹ của Linh Lan như một đại ân nhân của ông. Lúc này, ba mẹ của Thiên Ân cũng có ở đó. Mẹ Thiên Ân ôm mặt vùi vào lòng chồng mình khóc đến sưng mắt, đây quả thật là mất mát quá lớn đối với họ. Mọi người ai cũng đau lòng, nhưng đau lòng hơn cả là Linh Lan. Linh Lan còn quá nhỏ để mất cùng lúc cả ba lần mẹ. Từ nhỏ cô đã chẳng được sống trong tình yêu thương của cha mẹ như bao đứa trẻ khác, bây giờ lại gặp phải chuyện này, tội nghiệp cho Linh Lan. Trong lúc mọi người còn đang đau lòng vì sự mất mát quá lớn này, bác Diệp đề ra ý kiến: “Nếu được, tôi xin được nhận trách nhiệm chăm sóc Linh Lan như đứa con ruột thịt của mình. Chuyện đau lòng như thế này, đừng để cô bé biết thì hơn. Nó còn quá nhỏ để chịu được nỗi đau này.”

Mọi người ai cũng trầm ngâm, mắt ngấn lệ suy ngẫm. Mona bặm môi, tay nắm chặt, lòng oán trách: “Thế còn mình thì sao? Tại sao ai cũng quan tâm đến Linh Lan hết vậy?”

Mona quệt nước mắt, ánh mắt phẫn nộ, nội tâm rạo rức. Tại Linh Lan, tại Linh Lan nên ba cô mới gặp tai nạn. Tại Linh Lan nên mọi người mới bỏ mắt cô, chỉ quan tâm đến mỗi Linh Lan. Tại Linh Lan... Linh Lan là ai? Tại sao ai cũng quan tâm cô ta? Ngay khi Mona vượt trội hơn Linh Lan rất nhiều?

Hôm diễn ra đám tang, Linh Lan không có mặt. Tối hôm trước, bà về nhà mang rất nhiều quà bánh cho cô, dặn rằng: “Mai bà có việc nên không thể ở nhà được. Linh Lan ngoan, tự chăm sóc bản thân, có gì cứ qua nhờ bác Liên nhé.”

Nói rồi, bà ôm Linh Lan vào lòng, cố kiềm nước mắt. Linh Lan vỗ lên hai vai bà, nghiêm mặt: “Bà ngoại yên tâm! Linh Lan rất giỏi, cháu sẽ tự chăm sóc cho bản thân mình. Khi về bà mua quà cho cháu nhé, Mua cho cháu một cái áo mới để khi nào ba mẹ về, cháu sẽ mặc nó khoe. Hi hi...”

Bà ngoại Linh Lan ôm chặt cháu mình vào lòng khóc nghẹn ngào. Linh Lan vỗ vỗ lưng bà, cười thầm nghĩ bà lo xa quá rồi!

Ngày mà gia đình Linh Lan đau buồn nhất, cô nhóc nhỏ lại chẳng hề biết gì, miệng cười, hát ngân nga, ngoan ngoãn quanh quẩn quanh vườn nhà như con mèo đợi chủ.

Ngày hôm sau bà về, quả nhiên là có mua cho Linh Lan một cái áo mới thật đẹp. Bà ướm thử nó lên người Linh Lan, tấm tắc khen: “Đẹp, tuần nữa là hết hè rồi, chủ nhật bà dẫn cháu đi chơi.”

“Thế ba mẹ cháu có đi cùng không ạ?”

Cô nhóc ngây thơ hỏi, bà cup mắt xuống, rồi nhìn cô cười hiền từ: “Dĩ nhiên là có rồi!”

Linh Lan hạnh phúc ôm chiếc áo chạy nhảy khắp nhà, nhìn cô nhóc hạnh phúc thế, lòng bà quặn thắt lại.

“Ôi, Linh Lan, cháu tôi...”

Chủ nhật tuần sau, một ngày bóng râm. Một ngày bắt đầu của tất cả.

“Yêu bà nhất, ha ha ha!” Linh Lan đưa tay ra đưa gió qua ô cửa sổ ô tô. Cô nhóc hí hửng ngắm những dãy núi lần lượt bị bỏ lại phía sau, ôm bụng cười khoái chí khi gió mạnh liên tiếp phả lên mặt.

“Linh Lan, đừng nghịch nữa!!”

“Ha ha ha ha”. Linh Lan vẫn cứ tiếp tục đùa, giọng cười trong trẻo ấy khiến bà cũng yên lòng một phần nào.

Linh Lan thiếp đi một lúc, bà nhìn nét mặt hồn nhiên của cô bé mà thấy đau lòng biết bao. Xe chạy được một đoạn nữa thì đến một vùng ngoại ô khá vắng người, dọc đường là những cây hoa hoa phượng nở đỏ rực. Xe dừng lại tại một căn biệt thự lớn, có vẻ gì đó cổ kính. Bà khẽ lay Linh Lan dậy. Cô nhóc dụi dụi mắt nhìn bà rồi liếc mắt ra bên ngoài. Cơn ngái ngủ lập tức biến mất, cô nhóc nhảy xuống xe, chạy ủa ra ngoài. Một cơn gió thoảng qua, mấy cánh hoa phượng trên cây lần lượt rơi xuống. Linh Lan thích thú xoay vòng, dang rộng hai tay đón lấy những cánh hoa. Bà ngoại của Linh Lan bước lại, cốc cho cô nhóc một cái: “Đi thôi!”

“Vâng ạ...” Linh Lan vừa ầm ức vừa xấu hổ ngượng miệng nói.

Để giày lên kệ, Linh Lan lấy đôi dép đi trong nhà để sẵn ở đó mang vào rồi lon ton đi theo bà. Bà dẫn Linh Lan đi đến đại sảnh, cô nhóc há hốc kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt. Một cái đèn chùm pha lê to đùng, rực rỡ. Bốn bên có mấy cái đèn pha lê tím nhỏ, có hai dãy cầu thang vòng đối nhau dẫn lên phía tầng trên của đại sảnh. Linh Lan hớn hờ định chạy đến nhưng cô vừa kịp nhận ra, đại sảnh... rất đông người. Nhìn họ rất quý phái và sang trọng nhưng cô lại chẳng biết ai. Đảo mắt vòng quanh, cô thấy Mona đang khép nép đứng bên dì Anna. Linh Lan định chạy đến chỗ Mona, đột nhiên cô quay phắt nhìn về sau. Cô cảm nhận được hình như có ai nhìn cô từ nãy giờ. Linh Lan chạm mắt ngay với một cậu nhóc trạc tuổi cô đứng ở đầu cầu thang. Cậu ta có cái nhìn sắc bén, lạnh lùng, nhìn chằm chằm vào cô, không hề xấu hổ khi bị cô nhìn lại. Linh Lan cảm thấy xấu hổ, cô lè lưỡi làm mặt xấu với cậu ta. Một người đàn ông trung niên vỗ đầu cậu nhóc một cái, chỉ về hướng cô nói: “Thiên Ân, đó là Linh Lan, con gái bác.”

Linh Lan nghe thế, trong lòng vỡ òa. Cuối cùng cô cũng được gặp ba rồi. Linh Lan cười thật tươi, chạy ủa lại ôm lấy cổ ba mình, hạnh phúc.

“BA!!!”

Bà của Linh Lan cùng mọi người trong đại sảnh đưa mắt nhìn nhau, đáy mắt của họ có gì đó vừa vui vừa buồn, cảm thấy nhói nhói trong lòng. Riêng Linh Lan, cô vẫn chẳng hề biết gì, đắm chìm trong vui sướng.

Nhưng Linh Lan cảm thấy, có chút gì đó không đúng, không phải hơi ấm của ba. A! Có thể là lâu rồi không gặp ba, cô đã quên mất ba rồi chẳng? Thật không đúng, lát về nhà, cô phải xin lỗi ba mới được!

18. Chương 16. Gặp Cô Gái Tóc Vàng - Mona Trở Về

Trời đã trở lạnh, tôi như con mèo lười nằm cuộn tròn trong chiếc chăn bông.

Bầu trời âm u, sương mù dày đặc, gió bên ngoài cửa sổ rít từng cơn.

Tôi uể oải gượng dậy, ánh mắt lơ đãng nhìn ra cửa sổ. Rồi bất giác rung mình một cái, tôi nhớ về những việc xảy ra vào ngày hôm qua. Sau khi nói chuyện với Ngọc Thi, tôi chạy một mạch đến cây bạch quả sau trường, đứng yên ở đấy như một pho tượng đá, trong đầu tôi lúc này chỉ có một câu hỏi: “Tôi là ai?”

Một lát sau thì Thiên Ân chạy đến, vẻ mặt vô cùng lo lắng. Tôi không biết tôi đã đứng ở đó bao lâu, chỉ biết khi Thiên Ân đến, vai tôi đầy tuyết trắng, người lạnh cóng. Thiên Ân ân cần cởi áo khoác của mình khoác lên người tôi rồi đưa tôi trở về lớp. Suốt đường đi, tôi chẳng hé môi nói một chữ nào mặc dù Thiên Ân hỏi không biết bao nhiêu là câu hỏi. Hết giờ học, tôi khẽ bảo cậu ta: “Lát nữa ra công viên với tôi nhé.”

Thiên Ân đồng ý mặc dù chỉ có diên mới ra công viên khi trời lạnh thế này.

Tôi thả người trên xích đu, chân đung đưa đầy xích đu lên cao. Thiên Ân nắm hai dây của xích đu lại, nhìn thẳng vào mắt tôi, hỏi: “Thật ra là có chuyện gì?”

Nó né ánh mắt của cậu ta, cụp mắt, giọng lí nhí nói: “Cậu đang giấu tôi một việc gì đúng không?”

Thiên Ân nhú mày khó hiểu, hỏi: “Cậu đang nói gì thế? Thiếu gia gì chứ?”

“Tôi... chẳng biết gì về cậu cả. Thật là chẳng đúng chút nào.” Tôi nghiêng rằng, vung chân đập mạnh về trước nhưng quên mất, Thiên Ân đang chắn trước mặt tôi. Cậu ta thả 2 dây của xích đu ra, ôm đầu gối mình nhăn mặt, trông đau lắm. Tôi cắn môi, rồi rít xin lỗi: “Cậu có sao không? Tôi xin lỗi.”

Tôi đưa tay định chạm vào đầu gối Thiên Ân, nhanh như cắt, cậu ta nắm lấy bàn tay tôi kéo tôi đứng bật dậy. Tôi bị mất thăng bằng ngã vào người Thiên Ân, cậu ta ôm lấy tôi, khẽ cầm lên vai tôi, khẽ thì thầm.

“Cậu bị hâm đấy à?”

Tôi đỏ mặt, ấp úng:

“Hâm gì chứ? Nhảm nhí! Tôi chỉ... chỉ...” Tôi ngừng một lát rồi nói tiếp: “Đơn giản là tôi chỉ muốn biết nhiều thêm về cậu thôi.”

Thiên Ân buông tôi ra, khẽ xoa đầu tôi, nửa cười nửa không nói: “Cậu biết nhiều hơn là mình tưởng đấy, ngốc!”

Nghĩ tới đây, tôi vô thức đưa tay lên đầu mình, vô thức nói: “Ừ, tớ ngốc. Ngốc nên mới thích cậu...”

Và cuối cùng, tôi vẫn chẳng biết gì nhiều về Thiên Ân... AAAAAAAAAA!!! Tôi bị cậu ta lừa rồi! Gì mà biết nhiều hơn tôi tưởng chứ? Đang lừa con nít đấy à?

Rừ! Rừ!

Tôi đang diên máu lên thì điện thoại rung lên, tôi chớp lấy cái điện thoại, mở lên xem thì chữ Thiên Ân hiện lên to đùng trước mặt, tôi định ấn tắt nhưng mắt nhắm mắt mở làm sao mà ấn phải nút nghe. Tôi đắn đo một hồi rồi cũng nghe máy. Tôi ra vẻ giận dữ, gằn giọng nói: “Chuyện gì?”

“Tôi đang đứng trước cửa nhà cậu. Cậu xuống nhanh lên, tôi chờ...”

Nghe tới đây cái điện thoại trên tay tuột xuống, trong đầu lóe lên một tia sáng, tôi luống cuống bắt lấy cái điện thoại, nói như hét vào đó: “Chờ... chờ 10, à, 15, không, 20 phút, tôi xuống... xuống... liền. Nhớ chờ, nhanh lắm. Chờ nhé!!!”

Tôi cúp máy cái rụp, lập tức nhảy khỏi giường, quỳnh quáng đánh răng, rửa mặt, thay đồ, chải tóc, cố làm sao cho nhanh nhất có thể, tôi sẽ chạy xuống mở cửa và tổng khứ cậu ta. Tôi mà không nhanh lên, nhờ cậu ta mặt dày vào nhà tôi rồi sao? Rồi mẹ tôi sẽ nhìn tôi với ánh mắt không thể gọi là gian xảo hơn và nói: “Con gái, bí mật gì cũng phải bật mí với mẹ nhé con.”

Nghĩ tới đây, tôi không chịu được, nước mắt chảy ròng ròng. Hu hu, cầm cậu vào nhà tôi đấy!? Tôi quơ tay lấy cái khăn choàng cổ rồi chạy một mạch xuống dưới nhà, chạy thật nhanh xuống cầu thang, hai chân tôi như muốn vướng vào nhau, tôi nắm lấy lan can, quăng mình theo quán tính, nói vọng vào nhà bếp: “Mẹ, con ra ngoài một lát.”

Tôi chạy ngang qua bếp, theo thói quen thì tôi liếc vào nhìn thử rồi chạy vụt đi. Nhưng trong giây phút ngắn ngủi đó, tôi thấy một dáng người vô cùng quen thuộc ngồi tựa người vào xô pha, nhấp từng ngụm trà nóng hổi. Tôi sững người, chạy lùi lại hé mắt vào nhìn. Tôi trợn trừng mắt nhìn cái người đang vô cùng ung dung đó.

“THIÊN ÂN?” Tôi kinh ngạc tới nỗi hai tròng mắt muốn rớt ra ngoài, miệng lắp bắp: “Thiên... Thiên... Ân? Tại sao cậu ở đây... chứ?”

Thiên Ân điềm nhiên nhấp một ngụm trà, rồi ngoắc tay ý bảo tôi lại. Tôi nghi hoặc không làm theo. Mẹ tôi từ đằng sau đi lên, đưa cho tôi một đĩa kẹo Tyrkisk Peber mà ba tôi vừa đem về từ tối qua rồi trách móc tôi: “Con bé này! Để thằng bé Thiên Ân chờ này giờ. Tuyệt bám đầy người nó đấy. Thôi, hai đứa nói chuyện nhé, mẹ ra ngoài có chút chuyện.”

Tôi gật đầu, nhận lấy đĩa kẹo rồi bước đến, đặt đĩa kẹo lên bàn rồi ngồi xuống cạnh Thiên Ân.

“Sao? Có chuyện gì?” Tôi cúi mặt, hỏi, không thèm nhìn cậu ta. Thiên Ân Vò tóc tôi, vẻ buồn buồn, hỏi: “Còn giận sao?”

Tôi lắc đầu rồi lại gật đầu. Thiên Ân thở dài rồi đứng dậy đi ra. Tôi hơi hụt hẫng, gọi vói theo: “Đi đâu vậy?”

Thiên Ân ngoảnh đầu lại, cười, nói: “Không phải hôm qua có bảo là hôm nay sẽ dẫn cậu đi chơi sao?”

Tim tôi nảy lên một cái, vô cùng hồi hộp, tôi nhớ rồi, Thiên Ân bảo hôm nay sẽ dẫn tôi đi chơi mà, sao tôi lại quên được chứ? Tôi lấy một viên kẹo ra ngậm như đang cố gắng che giấu trái tim đang bồi hồi của mình, tôi “Ừ” một tiếng, thái độ quay ngoắt 180 độ, cười thật tươi đuổi theo Thiên Ân.

Và rồi...

“Tại sao cậu không lấy con ngựa sắt, à nhầm, cái xe hơi hạng sang ấy đi, sao lại đi xe buýt? Lạnh chết được hà...”

Tôi bất mãn ca thán kéo cái áo len lên trùm kín mít, thế mà vẫn còn lạnh, răng va vào nhau lập cập, nói chuyện thì cứ như người sắp chết á. Thiên Ân nhìn tôi, phì cười.

“Cấm cười.”

Tôi méo máo nhìn cậu ta. Thiên Ân choàng tay qua ôm tôi vào lòng. Mặc dù hơi xấu hổ nhưng ấm áp vô cùng. Tôi không có ý định đẩy cậu ta ra, hai mắt nhắm lại, tim đập thành thịch. Tôi thiếp đi. Mặc dù thiếp đi không nhiều nhưng vẫn cảm thấy ấm. Ấm lòng, ấm người.

Thiu thiu ngủ chẳng biết gì, một bàn tay lành lạnh khẽ vỗ vỗ má tôi. Tôi dụi dụi mắt, ngái ngủ hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Tối nơi rồi.”

Tôi gật gật đầu, lười nhác ngồi dậy, ngáp một hơi dài. Tôi thật sự muốn biết Thiên Ân sẽ dẫn tôi đi đâu đây. Chúng tôi xuống ở trạm xe buýt, nhìn chiếc xe xa dần, tôi ngán ngẩm thở dài. Vừa quay đầu lại. Thiên Ân đã bỏ đi từ khi nào.

“Ê này!” Tôi hốt hoảng gọi, chạy theo thật nhanh.

Chúng tôi đi bộ khoảng 10 phút, dọc hai bên đường đi là những cây hoa đào trụi trơ, tuyết bám trắng xóa trên cành. Tôi theo sát Thiên Ân, trầm trồ ngược nhìn khung cảnh xung quanh. Tôi neho neho mắt nhìn về phía trước thì thôi, ôi trời ạ!! Một ngôi biệt thự to đùng. Khi mà tôi vẫn còn đang lơ lửng trên mây, Thiên Ân ầm ầm gì đó, cánh cổng tự động mở ra, thấy tôi đứng bất động, cậu ta khẽ gọi: “Linh Lan, đi nào.”

Tôi giật mình “À, ừ...” rồi chạy theo.

Phải nói nơi đây như một tòa lâu đài vậy. Khuôn viên rộng lớn vô cùng, dọc theo cánh cổng lớn là hai hàng cây kiểng, trung tâm là một đài phun nước lớn bằng đá cẩm thạch, nhưng mặt nước gần như đã đóng băng. Tôi hết kinh ngạc này đến kinh ngạc nọ, khẽ thì thầm với Thiên Ân: “Đây là khu vui chơi nào vậy? Sao tôi chưa từng nghe qua?”

Thiên Ân khó hiểu, hỏi ngược lại: “Cậu bị ngốc hả? Đây là nhà tôi.”

Này, hồn tôi vừa lìa khỏi xác. Tôi không dám thở mạnh, há hốc miệng kinh ngạc vô cùng. Thiên Ân nắm tay tôi kéo đi, tôi như cái xác không hồn mặc cho cậu ta kéo. Ồi, tôi đang nằm mơ đây mà.

Đứng trên bậc thang thứ nhất của lối dẫn lên nhà chính, tôi như sắp khóc đến nơi. Nhà gì lớn vậy? Chỉ lên nhà chính thôi mà gần mười mấy bậc thang. Tôi lết cái thân xác mệt mỏi theo Thiên Ân, lên tới nơi mà muốn đứt hơi. Cho kịp lấy lại hơi, một bóng người chạy vụt đến ôm nhào lấy tôi, bù lu bù loa cả lên: “Linh Lan! Linh Lan!! Cậu giận tớ sao? Hôm nay không đến thăm tớ? Hu hu, Linh Lan ghét tớ rồi sao?”

Tôi mệt mỏi, tựa hẳn vào người Thảo Nghi, vỗ vỗ lưng cô ấy, an ủi: “Không phải thế. Tớ... bị bệnh ấy mà, bị bệnh ha ha ha. Giờ hết rồi nên mới đến thăm cậu nè.”

Thảo Nghi buông tôi ra, nghi hoặc nhìn tôi, mếu. Tôi cười trừ. Từ đằng sau vang lên tiếng của Anh Vũ: “Quên tôi luôn rồi sao? Ồi trời, số tôi thật khổ mà...”

Cậu ta làm ra vẻ đau khổ rồi thay đổi thái độ 180 độ, tiến nhanh lại Thiên Ân, giọng hào sảng: “Bạn tốt, cậu là sao mà nở lòng nào để Linh Lan quên tớ thế?”

Thiên Ân hừ lạnh một tiếng, nắm tay tôi kéo đi vào bên trong. Tôi leo đèo theo sau. Nhưng chưa kịp vào nhà, một giọng nói có phần rất Tây của con gái vang lên: “Ủa? Thiên Ân về rồi sao? Tớ đợi nãy giờ.”

Giọng nói ấy vừa cất lên, tất cả mọi thứ xung quanh như chìm vào tĩnh lặng. Anh Vũ, Thảo Nghi lúc này còn ồn ào giờ lại nhủu mảy, cắn chặt môi. Thiên Ân nắm tay tôi lại, kéo tôi đứng sát vào cậu ta.

Tôi khó hiểu nhìn họ đồng thời ngẩng đầu tìm kiếm chủ nhân của giọng nói vừa rồi. Có tiếng giầy cao gót “cộp cộp” vang vọng từ trong nhà, một cô gái tóc vàng xoăn từ trong nhà đi ra. Cô ta rất đẹp, mái tóc vàng bông bông lượn sóng, đôi môi đỏ mọng, đôi mắt xanh long lánh sóng nước, người vận một chiếc váy suôn đỏ kiêu sa với khăn choàng trắng kín đáo. Trông chẳng khác nào thiếu nữ bước ra từ truyện tranh. Nụ cười vừa nở trên môi đã tắt ngúm đi khi nhìn thấy tôi. Cô ta chau mày, môi mấp máy gì đó không rõ, chỉ thấy vẻ mặt của cô ta hình như kinh ngạc lắm, kinh ngạc lại có phần sợ sệt, người cô ta run rẩy, ngón tay chỉ chỉ về phía tôi:

“Li... Linh... La... Lan...?”

Một loạt hình ảnh kỳ lạ lại ủa đến, đầu tôi choáng váng vô cùng. Nhưng tôi không thể biết rõ đó là gì, những hình ảnh mờ nhạt vô cùng lại vụt qua vụt lại nhanh như chớp. Tôi ôm đầu, bám lấy Thiên Ân. Thiên Ân đỡ tôi, giọng lạnh lùng hỏi cô gái trước mặt: “Tại sao cô lại ở đây?”

Hôm nay Thiên Ân có vẻ rất tức giận. Ánh mắt cậu ta lạnh đến đáng sợ. Tôi day day thái dương, nhắm chặt mắt để xua đi cơn choáng lúcn này. Thảo Nghi sờ trán tôi rồi thì thầm: “Linh Lan, trán cậu nóng quá.”

Tôi xua xua tay, cười hì hì ý bảo “Tớ không sao cả”. Cô gái tóc vàng vẫn còn kinh hãi nhìn tôi. Tôi nhủu mày, bộ tôi là ma hay sao mà cô ta mới nhìn thấy tôi lần đầu mà đã kinh hãi thế kia? Cảm thấy như bị xúc phạm, tôi thì thầm hỏi Thảo Nghi: “Cô ấy là ai thế?”

Thảo Nghi kinh ngạc hỏi lại: “Cậu không biết sao?”

Tôi lắc lắc đầu, nếu tôi biết, tôi đã không hỏi rồi!

Thảo Nghi với Anh Vũ nói có việc bận nên đã đi ra ngoài. Còn lại tôi, Thiên Ân và cô bạn tóc vàng. Thiên Ân lạnh lùng kéo tôi đi vào trong, lạnh lùng đi lướt qua cô bạn kia mà chẳng nói một lời nào.

Tôi ngồi thẳng lưng trên ghế sofa, mồ hôi chảy dài trên trán. Tôi mím chặt môi, cụp mắt nhìn xuống chân mình: Tôi đang né tránh ánh nhìn của cô gái tóc vàng đối diện. Thiên Ân ngồi kế bên tôi, vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng như thường ngày, cậu ta ung dung rót trà, ung dung thưởng trà. Thảo Nghi và Anh Vũ vừa đi ra ngoài mua đồ, căn nhà rộng chỉ còn lại 3 người: tôi, Thiên Ân và cô gái tóc vàng. À không, còn có mấy người giúp việc nữa.

Chúng tôi không nói gì, chỉ im lặng quan sát nhau. Bầu không khí trở nên rất căng thẳng và sâu trong tôi tự mách bảo mình: Đừng quá tin tưởng cô gái kia!

Tôi lắc lắc đầu xua cái ý nghĩ đó. Sao vậy chứ? Cô ấy trông thật đáng yêu, thiện lương và đáng tin cậy mà. Đột nhiên cô gái tóc vàng lên tiếng, giọng êm như nước chảy: “Tớ tên Tuyết Vũ. Chào cậu. Tớ thường nghe Thảo Nghi nhắc về cậu.”

“Tuyết Vũ ư?” Tôi cảm thấy là lạ, lúc này gặp cô gái tóc vàng này ở cửa, trong đầu tôi chỉ hiện lên mỗi cái tên “Mona” cùng gương mặt cười hả hê của cô nhóc tóc vàng lúc tôi rơi xuống dòng suối lạnh. Tôi nuốt nước bọt, suy nghĩ xem nên đáp lời thế nào bởi tôi cảm thấy chẳng thể nào tự nhiên được với người trước mặt.

Tôi gắng nặn ra một nụ cười, giả vờ nói lắp: “Rất vui được gặp... À, ừm... Tớ là...”

“Linh Lan.” Thiên Ân xen vào lời nói của tôi và nhấn mạnh tên tôi. Cô gái tóc vàng dường như giật mình một cái. Mồ hôi chảy trên trán cô ta nhiều hơn, mày nhíu lại, đôi môi khẽ run lên. Cô ta cười, nói với Thiên Ân: “Tớ biết mà. Linh Lan với Thiên Ân có vẻ thân thiết quá.”

Cô ta nói thế nhưng có vẻ như đang đánh trống lảng. Thiên Ân nhếch môi, ánh mắt nhìn cô ta đầy hàm ý: “Dĩ nhiên rồi. Chúng tôi hiện đang hẹn hò.”

Tim tôi “thịch” một cái khi cậu ta nhắc tới cái chữ “hẹn hò”, tôi cười trừ với Tuyết Vũ. Nhưng khi tôi nhìn cô ấy, tôi đã rất ngạc nhiên. Tuyết Vũ tròn mắt nhìn tôi, cắn chặt môi đến muốn bật máu, hai chân mày nhíu chặt hơn, mái tóc ướt đầm mồ hôi dính bết vào mặt, hai tay cô ta nắm chặt lại để trên sô pha, móng tay bấm chặt vào lòng bàn tay tới nỗi muốn rỉ máu. Cô ta chỉ cố cười “ha ha” vài tiếng, giọng run run: “Hóa ra là vậy. Tớ có chút việc, phải đi trước. Chúng ta sẽ gặp sau nhé!”

Nói rồi, Tuyết Vũ chạy thẳng lên lầu, tôi nhìn Tuyết Vũ rồi lại nhìn Thiên Ân. Thiên Ân nhướn mày hỏi tôi như chẳng có việc gì: “Sao lại nhìn tôi? Mặt tôi có dính gì sao?”

Vừa nói, Thiên Ân vừa dí sát người vào tôi. Tôi đẩy cậu ta ra, lạnh lùng nói: “Đi thôi. Tôi muốn về nhà. Chắc mẹ đang lo cho tôi lắm.”

Sáng thứ hai, lớp tôi sôi sục như cái chợ vỡ. Việc là, thằng lớp trưởng lớp tôi mới sáng sớm đã hót ha hót hải ôm chồng tài liệu học tập chạy ủa vào lớp, mặc kệ chúng rơi lộp bộp xuống sàn, hần ta hít một hơi thật sâu để lấy hơi nói, ra vẻ phấn khích vô cùng khiến cho chúng tôi, trừ Thiên Ân, vô cùng tò mò. Mấy đứa trong lớp vô cùng tò mò hồi thúc, tên lớp trưởng cười hi hi, đập tay lên bàn, nói lớn: “Lớp chúng ta có một nữ sinh mới chuyển đến. Nghe nói xinh cực kì – Hần ta dừng một lát, như nhớ thêm gì, hần tiếp – À, cô bạn ấy là người ngoại quốc đấy. Ha ha ha ha ha...”

Mấy tên con trai nháo nhào lên, mấy đứa con gái xì xào bàn tán. Tôi lười nhác ngáp một cái, liếc mắt sang Thiên Ân, cậu ta đã gục đầu ngủ từ nãy giờ.

Chuông vào học vừa ngân lên. Cả bọn lớp tôi ngồi ngay ngắn hẳn, ánh mắt ánh lên vẻ tò mò vô cùng. Chúng nó đang chờ “nàng tiên” mới của lớp. Cánh cửa lớp mở ra, cô giáo bước vào, một nữ sinh bước theo sau cô. Cô nữ sinh da trắng như sứ, mái tóc vàng óng uốn lọn, đôi mắt xanh khiến người đối diện cứ nhìn chăm chăm vào nó như bị thôi miên. Tôi kinh ngạc tròn mắt, không thể tin vào mắt mình nữa, là Tuyết Vũ?! Cô ấy nhìn thấy tôi, khẽ nhướn miệng cười. Cả lớp nhốn nháo cả lên. Cô giáo đập bàn, lớn tiếng: “Lớp im lặng nào.”

Cả lớp ngay lập tức im bật. Cô giáo thở dài một tiếng, bảo Tuyết Vũ giới thiệu mình đi. Tuyết Vũ híp mắt cười, giọng nói ngọt ngào ngân lên như khúc ca mùa xuân: “Tớ là Tuyết Vũ, lúc trước tớ sống ở Pari, mong các bạn giúp đỡ nhiều.”

Cả lớp vỗ tay, tôi cũng vỗ tay theo, Thiên Ân vẫn thản nhiên ngủ. Theo tôi nghĩ thì không cần nói nơi mình sống trước kia ra đâu. Tôi chống cằm nhìn Thiên Ân, ánh mắt khẽ khép, mái tóc mềm rũ trước trán, hai má tôi khẽ ửng đỏ. Tôi ngược mắt nhìn Tuyết Vũ, cô ta và cô Di đang nói gì đó. Lát sau, mấy đứa nam sinh khiến một cái bàn để ngay bên bàn tôi, Tuyết Vũ từ từ bước xuống. Nghe tiếng giày cao gót nện xuống sàn, lòng tôi chợt nhói lên, cảm thấy có gì đó không hay sắp đến. Tuyết Vũ đứng trước mặt tôi, cười “thân thiết”. Tôi nhìn Tuyết Vũ rồi nhìn cô. Cô bảo tôi: “Linh Lan, Tuyết Vũ là họ hàng của Thiên Ân, nên cô nghĩ nên cho em ấy ngồi kế Thiên Ân để có thể dễ dàng giúp đỡ nhau.”

Tôi rùng mình một cái. Liếc nhìn Thiên Ân, tôi chẳng hề muốn đi chút nào. Nhìn Tuyết Vũ, cô ta vẫn cười.

Tôi cảm thấy có gì đó không đúng ở đây. Cứ như là mình bị “chia rẽ” không bằng. Tôi khó chịu vô cùng, thậm chí: “Mình có quyền từ chối mà. Linh Lan, cứ đứng dậy và nói “Không!” nào, mình cũng “quen” Tuyết Vũ mà, mình có thể “thân thiết” giúp cô ta mà”.

Nghĩ sao làm vậy, tôi anh dũng đứng dậy, vỗ ngực mà nói rằng: “Không sao đâu cô. Tuyết Vũ cứ ngồi ở bàn kế bên, em sẽ giúp đỡ cậu ấy mà.” Không hiểu sao, tôi nghĩ ngợi gì đó rồi bổ sung thêm: “Nếu không thì Thiên Ân ra ngồi đầu bàn, em ngồi chỗ Thiên Ân cũng được.”

Và tất nhiên, thua keo này ta bày keo khác, cách thứ hai của tôi cũng không tồi, Tuyết Vũ đồng ý cái rụp. Khóe môi tôi giật giật, chết tiệt, đây không phải những gì tôi muốn, cái tôi muốn là không thể để Tuyết Vũ ngồi kế Thiên Ân được. Cái gì cũng vậy, có hồi hạn cũng đã muộn. Thiên Ân khẽ mở mắt, lí nhí trong miệng: “Ngốc hết chỗ nói.”

Suốt ngày hôm đó, Tuyết Vũ cứ bám lấy Thiên Ân. Tôi tức tôi, chống cằm nhìn Thiên Ân hăng học. Tôi lơ đãng liếc mắt ra cửa nhìn, Ngọc Thi vừa đi ngang qua lớp tôi, cô ta liếc mắt nhìn vào, hai mày nhíu chặt trừng mắt nhìn Tuyết Vũ, không biết sao, nhưng tôi chắc chắn là cô ta nhìn Tuyết Vũ, y như là họ đã có thù oán gì với nhau từ trước. Tôi hất tóc ra sau, nằm ườn trên bàn. Hai mắt từ từ khép lại. Mặc kệ tất, chuyện gì đến cũng sẽ đến thôi. Tuần này chắc có nhiều chuyện đáng nhớ đây...

19. Chương 17. Ngày Nhẹ Nhàng! Khởi Đầu Thất Bại

Tôi lơ đãng nhìn tuyết đang rơi ngoài cửa sổ, trong lòng cứ bồn chồn không thôi. Nhíu mày liếc nhìn hai người bên cạnh, tôi thấy khó chịu vô cùng. Tuyết Vũ cười cười, nói nói với Thiên Ân không thôi. Mặc dù Thiên Ân vẫn lạnh lùng nằm xuống bàn giả vờ ngủ, để cho Tuyết Vũ một mình độc thoại, nhưng tôi vẫn thấy không vui. Tuyết Vũ đột nhiên liếc mắt sang tôi, ánh mắt như thách thức. Tôi giật mình khi đụng phải ánh mắt dường như “thiếu thiện cảm” ấy, tôi gượng cười hì hì rồi lại xoay người ra cửa sổ, thở dài một hơi, thái độ của Tuyết Vũ, không hiểu sao trong lòng tôi cứ đinh ninh: Đây chắc chắn là Mona.

Tiếng chuông vừa reo lên. Tất cả học sinh trong lớp đều yên vị vào chỗ của mình. Tôi chống cằm mỉm cười nhìn Thiên Ân đang ngủ gục kế bên, chiếc khăn quàng cổ dày che kín nửa khuôn mặt, mái tóc màu hạt dẻ lòa xòa trước trán, nhìn thế nào cũng có thể tưởng tượng ra được đây là một chàng hoàng tử nào đó bước ra từ thế giới truyện tranh. Tôi phì cười, khẽ giơ tay chạm vào mái tóc trước trán.

Rầm!

Tiếng đập bàn mạnh như để “giải phóng” cho sự kiềm chế nào đó đã vượt ngưỡng cực đại làm tôi giật mình, rụt tay về. Không gian yên tĩnh trong lớp đột nhiên bị khuấy động. Cả lớp kinh ngạc quay lại nhìn cô nữ sinh xinh đẹp mới chuyển đến. Ai cũng thắc mắc: Có chuyện gì mà làm ột cô bạn dịu dàng như thế phản ứng mạnh như thế?! Tôi chớp mắt, mồm há to đến nỗi có thể nhét vừa cả một quả táo, cũng kinh ngạc không kém, nhìn Tuyết Vũ. Cô ta đứng bật dậy, nhíu chặt mày, mắt đảo qua đảo lại, hơi thở gấp gáp, mặt đỏ ửng lên. Mồ hôi chảy dài trên trán, mái tóc dài dính bết vào mặt. Tôi nhíu mày, lấp bắp hỏi:

“Tuyết Vũ, cậu có sao không?”

Tuyết Vũ giật mình một cái, cô ta nhìn tôi rồi đảo sang Thiên Ân, ánh mắt vô cùng phức tạp. Tuyết Vũ hít một hơi sâu, vuốt mái tóc ướt mồ hôi, rồi nhướn miệng cười, ánh mắt vô cùng biết lỗi, nói với lớp:

“Tớ xin lỗi. Tại tớ đang suy nghĩ một số chuyện không vui, nhất thời bị kích động. Xin lỗi vì đã làm các cậu lo lắng.” Cô ta đảo mắt khắp lớp, nhanh như chớp liền thấy chỗ của lớp trưởng đang trống, cô ta lảng sang chuyện khác: “Mà lớp trưởng đâu rồi? Bây giờ cũng 10 phút rồi nhỉ?”

Cả lớp chú ý tới lời Tuyết Vũ, họ nhìn chỗ của lớp trưởng rồi xì xào. Tuyết Vũ ngồi xuống, vuốt ngực thở phào nhẹ nhõm. Cô ta kín đáo liếc mắt sang tôi, tôi miễn cưỡng thân thiện cười đáp lại. Có gì đó! Một chút gì đó, tôi cảm thấy chẳng có chút thiện cảm nào mà cô bạn mới dành ình. Cái nhìn của Tuyết Vũ như cái nhìn thách thức, rồi ghen ghét chứ không phải là cái “thân thiện”.

Cửa lớp bị kéo “xoạch” ra. Lớp trưởng lớp tôi ôm một chồng sách khó khăn bước vào lớp. Cô bạn lớp phó chạy lại đỡ phụ chồng sách, không chần chừ hỏi ngay:

“Sao cậu vào lớp trễ thế?”

Lớp trưởng để chồng sách lên bàn giáo viên. Cậu ta đẩy gọng kính tròn, nói - hay yêu cầu thì đúng hơn:

“Cô Di bị ngã cầu thang. Hiện môn Toán của cô không ai phụ trách được nên chúng ta tự học. Đây là tài liệu ôn thi, các cậu nhận sách theo danh sách nhé. Tổ đọc tên đây!”

“1. Cẩm An...”

2. ...”

Lớp trưởng dừng một lát, âm ừ khó xử, haizz, chắc là tới tên Thiên Ân, chắc chắn vậy, nhưng lớp trưởng không dám đọc tên cậu ta! Tất cả cũng do lớp trưởng cả thôi, hồi đầu năm có 1 vụ âm ỉ tới mấy tháng.

Chả là hôm thứ sáu ấy, cậu bạn lớp trưởng này điểm danh lớp, đang rất gấp vì bị giám thị thúc giục, nhưng tới tên Thiên Ân, cậu ta không thém mở miệng dù chỉ một từ, cậu lớp trưởng nóng nảy, không nể nang gì, xuống nắm cổ áo Thiên Ân và mắng cho Thiên Ân một trận. Thiên Ân không nói gì, chỉ hất tay lớp trưởng ra khỏi người mình rồi đi ra ngoài. Chiều hôm ấy, chẳng hiểu sao, cặp sách của lớp trưởng biến mất. Cậu ta hoang mang kiếm khắp trường nhưng chẳng thấy. Sáng thứ hai, có ồn ào trước cổng trường, lúc ấy tôi đi chung với Thiên Ân, tôi và cậu ta đi lướt qua đám đông, tiện mắt liếc nhìn vào bên trong. Cậu bạn lớp trưởng quần áo tèm nhem, tập vở của cô ta ướt hết và đen thui như vớt từ trên cống lên. Tôi nhú mày nhìn lên cây đèn ở trước cổng, một cái cặp sách rách thê thảm treo lơ lửng ở đấy. Tôi nuốt một ngụm nước bọt, kinh hãi nhìn Thiên Ân, cậu bạn nhếch môi, ánh mắt bình thản vô cùng.

Cậu bạn lớp trưởng vẫn cầm tờ danh sách, môi run run, tôi lẻ lười, nhanh nhẹn đi đến bàn giáo viên, vô cùng tự nhiên lấy hai cuốn sách, rồi cầm lấy cây viết ký vào phần tên “Thiên Ân” và “Linh Lan”. Tôi nhe răng cười, giơ hai ngón tay lên chào lớp trưởng:

“Tổ nhận sách dùm cậu ta luôn.” Liếc mắt nhìn Thiên Ân, tôi nhú mày tiếp: “Cậu ta vậy thôi chứ mau quên lắm, với lại lớp trưởng đã xin lỗi cậu ta rồi mà!”

Lớp trưởng nhìn tôi, lí nhí:

“Cảm ơn.” Tôi lắc đầu, vui vẻ đi xuống chỗ ngồi. Cả lớp há mồm nhìn tôi với ánh mắt ngưỡng mộ. Tôi để hai quyển sách xuống bàn, nhìn qua Tuyết Vũ này giờ nhìn mình, tôi nhe răng cười tinh nghịch. Tuyết Vũ giật giật khóe môi, cười đáp lại rồi quay sang chỗ khác. Tôi lờ mắt nhìn Thiên Ân, không tự chủ được, tôi lấy tay bóp chóp mũi của cậu ta một cái thật mạnh. Thiên Ân khẽ động, chân mày cậu ta nhú lại. Hàng lông mi rung rung, mắt he hé nhìn tôi. Thiên Ân đưa tay lên, chộp lấy tay tôi rồi khẽ một cái. Tôi rút tay lại, xoa xoa tay mình. Nhìn đốm đỏ trên tay, tôi cắn môi, đập chân lên ghế cậu ta một cái, nghiêng răng nói:

“Chết tiệt! Dậy đi! Đến giờ về rồi đấy!”

Thiên Ân ngồi dậy, lười nhác chống cằm nhìn tôi. Mái tóc hơi rối, mắt đỏ đỏ, bộ dạng vô cùng ngái ngủ. Tôi mím môi, cụp mắt xuống chân, lắp bắp nói:

“Gần về... rồi!”

Thiên Ân cúp mắt nhìn chân tôi đang đặt trên ghế của cậu ta. Thiên Ân ho một tiếng, liếc mắt ra cửa sổ, mặt hơi đỏ:

“Váy của cậu...”

Tôi nhìn xuống váy, hai má nóng ran, tôi ầm ỨC, miệng lí nhí: “Đồ biến thái!” Rồi rút chân về, xếp lại nếp váy. Thiên Ân nhìn hai cuốn sách trên bàn, đằng hắng giọng, lấy lại nét lạnh lùng, hỏi:

“Gì đây?”

Tôi run run, nói đứt quãng:

“À, ừ, cô Di... bị tai nạn... mình tự học... sách... ôn thi!”

Thiên Ân nhếch môi, chẳng buồn quan tâm đến cuốn sách.

Tiếng lớp trưởng nói lớn xen ngang:

“Có bạn nào chưa có sách không?”

Tuyết Vũ e dè đứng dậy, giọng nói dịu dàng:

“Tớ... chưa có sách.”

Lớp trưởng à ừ, nhìn xuống bàn giáo viên, cậu ta thốt lên:

“Ừa? Hết sách rồi à?”

“Ừm, lúc này là cuốn cuối cùng rồi!” Lớp phó ở bên cạnh nhắc nhở, đoạn ghi thêm tên của Tuyết Vũ vào danh sách.

Tuyết Vũ lúng túng ngồi xuống, cô ta chẳng biết làm sao, kéo tay áo Thiên Ân, nhỏ giọng nói:

“Thiên Ân, em phải làm gì?”

Thiên Ân uể oải vươn vai một cái, tay của Tuyết Vũ bị hất ra khỏi áo của Thiên Ân. Tuyết Vũ ngơ người nhìn Thiên Ân, cô ta mím môi, ánh mắt tội nghiệp nhìn tôi. Tôi nhướn mày, không nghĩ không rằng cầm quyển sách của mình lên, đưa cho Tuyết Vũ nói:

“Khỏi lo. Tớ ôn đủ rồi. Cậu dùng trước đi. Tớ... không cần cũng được. Nhé, lớp trưởng?”

Lớp trưởng à, ừ. Tuyết Vũ định nói gì rồi thôi, miễn cưỡng nhận quyển sách của tôi. Tôi trừng mắt nhìn Thiên Ân, bỏ cuốn sách vào ba lô của cậu ta, nghiêng răng nói:

“Của cậu này. Liệu mà giữ cho cẩn thận!”

Thiên Ân nhếch môi, ánh mắt nhìn tôi đầy hàm ý.

Tôi nhìn Tuyết Vũ, cô ta dùng dằng cuốn sách tôi vừa đưa cô ta, miễn cưỡng bỏ vào ba lô, môi cô ta mấp mấp gì đó, tôi không rõ. Cô ta lôi một cuốn note có vẽ cũ trong cặp ra, viết gì đó rồi lấy bút nguệch ngoạc như muốn giấu đi dòng chữ ấy, trang giấy bị gấp xuống rách đôi, một nửa bị rơi xuống đất. Nửa tờ giấy ấy lượn mấy vòng rồi đáp ngay dưới chân tôi. Tuyết Vũ nhúu mày nhìn tôi, tôi nghĩ cô ta nhờ tôi nhặt giúp nên liền gặt đầu lại. Tôi cúi người xuống, cẩn thận nhặt tờ giấy lên. Tờ giấy vàng ố, cũ kĩ bị nguệch đến đáng thương, nhưng vẫn thấy rõ dòng chữ:

“Kế hoạch t...”

Tôi chưa kịp nhìn chữ tiếp theo, Tuyết Vũ đã giật lại tờ giấy ấy, cô ta nhìn tôi, ra vẻ cảm kích:

“Thank you very much.”

“Ừ... Ừm...”

Tuyết Vũ về chỗ, cô ta cẩn thận xếp lại cuốn note rồi cho vào trong ba lô. Tôi nhúu mày khó hiểu, nhưng có 1 điều, tôi nhận ra, cứ mỗi lần Tuyết Vũ gọi “Thiên Ân” này, “Thiên Ân” nọ tôi lại thấy ngứa tai vô cùng, trong lòng cũng khó chịu nữa. Thiên Ân chống cằm nhìn tôi thích thú, tôi khó chịu, gằn giọng hỏi:

“Nhìn gì thế?”

Thiên Ân không nói không rằng, đưa tay lên trước mắt tôi. Tôi nhắm chặt mắt lại theo phản xạ. Thiên Ân vỗ đầu tôi một cái, tôi hé mắt ra nhìn, ánh mắt Thiên Ân vô cùng ằm ắp nhìn tôi, tim tôi loạn đi một nhịp. Tôi hé môi, định nói gì đó. Thiên Ân đột nhiên xoa mạnh đầu của tôi, giọng chán chường:

“Tóc rối quá đó!”

Tôi lừ mắt, đứng bật dậy, hừ một tiếng. Thiên Ân nhướn mày nhìn tôi, tôi mím môi, đá vào chân cậu ta một cái mạnh, nghiêng răng nói:

“Đi chết đi!”

Thiên Ân phì cười, tôi tức tối. Mở xoạch cửa đi ra ngoài.

Thiên Ân chết tiệt! Không còn câu nào dễ nghe hơn sao?

20. Chương 18. Cry

Tôi chạy ra sau trường, nhìn trước sau rồi bước lại ngồi xuống ghế đá. Thiên Ân chết tiệt, cậu ta không tìm tôi! Tôi nhặt tuyết dưới đất, vo tròn lại rồi ném đi, tuyết bay vèo vào thân cây đối diện vỡ vụn, rơi lộp bộp xuống đất. Tôi phồng má, dậm dậm đóng tuyết dưới chân.

“Ôi, lạnh quá!”

Tôi rùng mình, đặt hai tay ra sau gáy cho ấm. Đông năm nay lạnh quá! Không biết Thiên Ân đang làm gì nhỉ? Tôi ngả người ra sau, ngẩng mặt nhìn lên trời. Bầu trời trong, không một áng mây. Tôi nhắm mắt lại, thiếp đi.

Reng!

“Á...”

Tôi giật mình ngồi bật dậy, thở hổn hển nhìn xung quanh. Là tiếng chuông! Tôi giật mình nhìn đồng hồ, 4 giờ rưỡi rồi, a a a a, đã ra về rồi! Thế nào Thiên Ân cũng cần nhả cho coi. Tôi gãi gãi đầu, đứng bật dậy, phúi lại vấy, chỉnh lại khăn quàng cổ, tôi vương vai, vui vẻ thâm nghĩ:

“Để Thiên Ân đợi lâu cũng không tốt, mình nên về lớp thôi!”

Vừa bước đầu tiên, có tiết sột soạt ở phía trên. Tôi nhú mào ngẩng đầu lên, trợn mắt nhìn cái thứ trắng xóa đang rơi xuống. Tôi ngồi thụp xuống, giơ tay lên che đầu.

“Ouch... Đau!!”

Tuyết trên cành cây nặng trĩu rơi bộp xuống ngay đầu tôi. Tôi vung dậy, căn môi, chỉ thẳng tay lên cành cây đó, mắng:

“Chết tiệt! Biết lạnh lắm không?”

Tôi tức tới đá lớp tuyết dưới chân rồi chạy nhanh về lớp. Thiên Ân chắc vẫn đang đợi tôi. Tôi chạy dọc hành lang, các lớp kế bên đã về hết rồi. Trường vắng hoe, yên ắng đến lạ thường, tôi đi rón rén, tiếng giày nện dưới sàn vẫn còn nghe rõ mồn một, tôi nghĩ thế. Cửa lớp không đóng, tôi lẻ lười, cười cười bước vào. Nhưng, tôi đứng sững người lại, hai mắt giãn ra. Tay tôi run run nắm chặt lồng ngực mình như thể đang bóp nát trái tim không cho nó đập nữa. Môi tôi run lên, mấp máy, chân run run không biết nên tiến hay lùi.

“Thiên Ân đang làm gì thế?”

Tôi tự hỏi mình, cũng chỉ mình tôi nghe, hai người trước mặt tôi dường như chẳng biết đến sự có mặt của tôi. Tuyết Vũ nhắm chặt mắt, môi vẫn áp lên môi của Thiên Ân. Hai má cô ta ửng đỏ, mái tóc vàng đến chói mắt. Thiên Ân đặt tên lên vai cô ta, mắt nhắm hờ. Khoảnh khắc ý, tôi như đang đứng trong một căn phòng rộng, xung quanh là những mảng gương lớn, đột nhiên, chúng vỡ choang, rơi xuống loảng xoảng và tôi bị xoáy và đóng hồn độn ấy. Mắt tôi cay cay, tôi mím môi, lười một bước. Tiếng giày nện xuống sàn như tiếng ly thủy tinh vỡ. Thiên Ân hốt hoảng đẩy người Tuyết Vũ ra, tròn mắt nhìn tôi, giọng run run gọi tôi:

“Linh Lan, chờ đã!”

Thiên Ân chạy lại nắm chặt tay tôi, tâm trí rối loạn, ánh mắt đỏ ngầu nhìn tôi. Tôi cười mỉm, ngược mặt nhìn cậu ta, một giọt lệ nóng hổi rơi xuống mũi giày:

“Tớ hiểu mà!”

Tôi quay lưng lại với Thiên Ân, nước mắt rơi lã chã. Tôi toan bước đi, Thiên Ân kéo tôi lại.

“Thiên... Ân...”

Tuyết Vũ lên tiếng, giọng ngọt đến khó tin. Cô ta kéo áo Thiên Ân lại, gương đôi mắt vô tội nhìn Thiên Ân. Tôi lạnh lùng nhìn tay Tuyết Vũ, cười khan mấy tiếng. Tôi loạng choạng bước đi. Thiên Ân vẫn nắm tay tôi giật lại. Tôi vùng tay ra, trừng mắt nhìn cậu ta rồi chạy đi thật nhanh. Tất cả trước mắt đều nhòa đi. Loáng thoáng nghe tiếng Thiên Ân tức giận quát lên, chắc là tôi nhớ lại lúc tôi làm cậu ấy nổi đóa. Có tiếng Thiên Ân gọi tôi lại, có lẽ tôi đang nhớ lại hôm nào đó đi chơi mà tôi đi quá nhanh đến nỗi Thiên Ân theo không kịp. Tiếng bước chân gấp gấp của ai đó? Chắc là tiếng bước chân của tôi thôi!

Tôi cứ chạy đi, chẳng buồn quan tâm đến xung quanh. Tim tôi đập nhanh hơn, tôi cảm thấy khó thở vô cùng. Tôi dừng lại, thở lấy thở để như người vừa bị đứt hơi. Tôi quệt nước mắt, khung cảnh trước mặt mờ nhạt rồi rõ dần. Công viên, nơi tôi thường đến. Tôi thấy mơ hồ, tại sao mình lại chạy đến công viên? Tôi bước lại thành chắn bên hồ, tựa người vào đó. Tôi cup mắt, nhìn lớp tuyết lạnh dưới chân mình. Tôi cứ đứng đấy, yên lặng. Tâm trí tôi trống rỗng, người tôi như vô hồn. Thế giờ sao nào? Tôi tự hỏi mình. Tôi sợ hãi cái sự yên lặng này. Chẳng lẽ giờ mình nói rằng “Cậu chỉ bị hoa mắt thôi!” để che đi cái việc mình thấy lúc này à? Tôi nghĩ vậy, thì phì cười, nước mắt lại trào ra, mặt dù trời đông, nhưng chẳng lạnh chút nào, hai má tôi nóng hổi. Tôi nói, tôi nói lớn suy nghĩ của tôi lúc này, hét thật to:

“LINH LAN CHỈ BỊ HOA MẮT THÔI!”

Âm thanh vang vọng vàng khoảng không tĩnh lặng, chẳng ai nghe thấy cả, chẳng ai trả lời cả. Lạnh như thế này, ai lại ra công viên chứ?

“Ha ha...” Tôi nhếch môi, cười nhạo mình.

Trời chập choạng tối, đèn đường bật lên nối thành một hàng dài. Tôi thở dài, nhìn cái ánh sáng chói mắt ấy mà trong lòng quặn thắt. Tôi lắc đầu, phẩy tay cho tất cả suy nghĩ của mình bay đi. Tôi nhích chân, tôi để quên ba lô trong lớp rồi, phải về lấy thôi!

“Con nhỏ chết tiệt! Đứng lại không thì bảo?”

Tôi nhú mào, liếc mắt tìm chủ nhân của tiếng nói khi nãy. Một tên lạ, hần đội mũ len, quần khăn choàng che tới nửa khuôn mặt, khoác tới 4 5 lớp áo là ít. Hần ta co rúm người lại, hai tay đưa lên miệng thổi, cả người run lập cập. Nếu nhìn thoáng qua, người ta có thể nhầm tưởng hẳn là con gấu đen xổng chuồng cũng không chừng!

“Này, quên tôi rồi à?”

Tên đó tiếp tục lên tiếng khi thấy tôi cứ đứng bất động nhìn hẳn. Tôi vẫn cứ nhìn hẳn chăm chăm. Ai vậy ta? Hần bước lại hươ hươ tay trước mặt tôi, ánh mắt hồng hách nhìn tôi, nói:

“Này...”

Tôi đẩy tay hẳn ra, khó chịu hỏi:

“Ai vậy?”

Tên đó đứng bất động, người cứng đờ. Hình như hẳn sock lắm, nhưng mà, hẳn là ai chứ?

Hắn ta tức giận vụng vào đầu tôi một cái thật mạnh. Tôi “Ouch” một tiếng, nhếch môi. Hần kéo khăn che mặt xuống, chỉ vào mặt mình nói:

“Tôi đây. Đức Duy đây. Tôi cũng đâu thua kem gì Thiên Ân, sao cô quên tôi nhanh thế?”

Đức Duy hắt hơi liền mấy cái, tôi tránh né đưa tay kéo khăn choàng của hẳn lên che khuất mặt hẳn. Con trai gì mà chịu lạnh tẻ thế? Tôi à, ừ. Hẳn là tên đầu gấu, tôi phải cẩn thận. Đức Duy kéo kéo khăn choàng xuống, tức giận nhìn tôi:

“Hôm nay tôi sẽ bắt cô... hắc... hắc... xì...”

Tôi lấy trong túi ra đưa cho hẳn cái túi chườm nóng. Hần run rẩy nhận lấy, ánh mắt vô cùng cảm kích. Tôi phẩy tay, nói:

“Không cần nhìn tôi như thế! Hôm nay tôi không vui, để hôm khác đi nhé!”

Tôi bỏ đi, hắn kéo tay áo của tôi lại. Tôi ngạc nhiên nhìn hắn, hắn chỉ nhẹ nhàng nói:

“Có chuyện gì à?”

Nghe thế, tôi run lên, chực khóc. Nhưng, tôi không muốn khóc trước mặt hắn. Tôi nhú mày nhìn thẳng vào mắt hắn, hắn cũng kiên định nhìn tôi. Tôi run rẩy, nguệch miệng, nước mắt ứa ra. Tôi òa lên như một đứa trẻ. Hắn kéo tôi vào lòng, thủ thỉ:

“Cứ coi tôi như anh trai của cô! Khóc thoải mái đi!”

Tôi òa lên, nước mắt tèm lem, ướt cả một góc áo của hắn. Tôi lấy tay lau nước mắt, cố không khóc nữa. Hắn buông tôi ra, vỗ lên đầu tôi một cái, cười hiền, nói:

“Đừng khóc nữa. Hắn làm gì cô à? Nói đi, có gì cứ nói với người anh này đây!”

Tôi hít một hơi, mím chặt môi lại. Như nhớ ra cái gì đó, tôi nhào tới, bắt ngờ nắm cổ áo Đức Duy, nói với giọng hăm dọa:

“Cậu còn thiếu của tôi một bữa ăn nhé. Khao đi! Mì ramen Nhật Bản, tiệm mì bên kia kia!”

Tôi chỉ tiệm mì Ramen đối diện công viên, hắn nhìn theo, nhú mày khó hiểu:

“Tôi nợ cô hồi nào?”

“Chết tiệt, tôi nói thiếu là thiếu! Đi nhanh!”

Tôi đá vào chân hắn một cái, nắm khăn choàng của hắn kéo đi xềnh xệch. Hắn ta nắm lấy khăn choàng, bắt mãi đi theo tôi, không ngừng chửi rủa đằng sau:

“Con nhỏ hách dịch... Ặc... Dịp khác... Cô... sẽ... Oái!”

Tôi giật mạnh cái khăn choàng, hắn túm vội lại, quán nhanh vào cổ.

“Biết lạnh không vậy?”

Đức Duy không ngừng ca thán. Nhớ lúc trước, Linh Lan hiền dịu lắm mà, sao hôm nay lại như ác ma thế?

“Tên chết tiệt, đi nhanh lên. Đồ con rùa!”

Tôi ngoắc ngoắc tay, chề môi làm xấu với hắn. Đức Duy đá đồng tuyết dưới chân vào chân tôi. Nghiến răng bất mãn.

Tôi cười hì hì. Áp hai tay lên má, lắc đầu xua đi chuyện không vui. Lại nhớ tới chuyện đó! Lòng tôi thất lại, tôi ước mình chỉ nhìn nhầm thôi.

Hóa ra, đây là cảm giác khi bị phản bội sao?

21. Chương 19. Bản Chất Thật

Tôi bước chậm chậm lên từng bậc thang, miệng lẩm bẩm đếm “1... 2... 3...”, tôi tự cho đây là một cách để mọi người thấy rằng “Tôi chẳng quan tâm đến xung quanh!” Tôi cứ cúi đầu đi thẳng, mặc cho tiếng xì xào bàn tán dọc khắp hành lan không hề dứt.

Tôi đứng trước cửa lớp, tay nắm tay vịn cửa, cắn chặt môi. Hai cô bạn cùng lớp, hai cô nào đó trong lớp rất ghét tôi, cao giọng nói như thể “Mình nói thì họ làm gì được mình”:

- Này, cậu thấy lạ không? Mấy hôm nay Linh Lan và Thiên Ân không đi chung với nhau. Haha, chắc bị Thiên Ân bỏ rơi rồi, nhìn xem, nhìn xem, Tuyết Vũ so với cô ta thì...

- Ừm, ừm, Tuyết Vũ giờ cứ kè kè theo Thiên Ân ấy...

Mặc dù chuyện giữa tôi và Thiên Ân được đem ra bàn tán cả tuần nay, nhưng khi chính tai mình nghe cũng thấy “nhột nhột”. Tôi “chặc” lưỡi, vịn nắm cửa rồi đẩy thật mạnh.

- Chào buổi sáng.

Tôi nói thật lớn, rồi kín đáo liếc cái nhìn lạnh băng về hai cô bạn ấy. Hai cô bạn xanh mặt, lúng túng kéo tay nhau ra khỏi lớp, còn quăng lại một câu:

- Hôm... hôm nay lạnh quá, mình đi kiếm gì đó nóng uống đi.

Rồi kéo tay nhau đi mất.

Tôi chép miệng, để ba lô dưới chân rồi nằm ườn lên bàn, ánh mắt mơ hồ nhìn tuyết trắng ngoài cửa sổ. Tôi áp bàn tay lên mặt mình, bàn tay lạnh cóng chạm vào da mặt tôi như một dòng tiền bất ngờ chạy dọc khắp cơ thể. Tôi rùng mình, ngồi bật dậy, cảm giác lúc này làm tôi nhớ tới Thiên Ân, cái lúc mà cậu ta áp hai tay vào má tôi vào lúc trời bắt đầu se lạnh. Tôi đột nhiên thấy buồn, người nóng ran giữa cái lạnh ngày đông, tim nhói lên bất chợt đập nhanh. Tôi nhú mày nhìn ra cửa lớp, Thiên Ân khoác ba lô đi xuống. Bộ dạng cậu ta không gấp gáp nhưng bước chân cậu ta lại có vẻ gấp, như một con báo vừa tìm thấy một con mồi. Mắt tôi nóng nóng, tôi cứ nhìn thẳng vào Thiên Ân, Thiên Ân cũng nhìn tôi, miệng mấp máy gì đó. Có gì đó rưng rưng trong mắt tôi, hình ảnh trước mắt nhòa đi, tôi chớp mắt thật nhanh, đứng dậy thật nhanh, chạy tới cửa sau thật nhanh, tôi chẳng muốn chạm mặt cậu ta tí nào. Tôi vừa ngoài đầu lại nhìn Thiên Ân, vừa kéo cửa. Thiên Ân ném cặp lên bàn, rồi bước nhanh lại chỗ tôi. Tôi kéo xoạch cửa, bước thật nhanh ra ngoài.

- Ối!

Tôi vừa nhào ra khỏi lớp, chân vướng phải cái gì đó, tôi ngã về phía trước, “vồ ếch” ngay trước cửa lớp. Đầu gối tôi va mạnh xuống sàn gạch lạnh, hình như tay tôi bị sượt mấy hạt cát trên sàn bị sượt mấy đường. Tôi ngẩng đầu nhìn cái người đứng trước cửa làm tôi ngã, Mona, à không, Tuyết Vũ trợn mắt kinh ngạc há hốc mồm nhìn tôi, chân cô ta run run, môi mấp máy nói “Xin lỗi!”

Mấy người trong lớp, ngoài hành lang tưởng như chuyện lạ ngàn năm có một, kéo nhau ra nhìn, chỉ tay nói không ngừng.

- Linh Lan...

Thiên Ân chạy lại, nhú mày nhìn Tuyết Vũ, đoạn đưa tay đỡ tôi. Tôi kín đáo vùng tay ra, lồm cồm bò dậy rồi xoa cằm, giả vờ như chẳng có gì, tự nói với mình:

- A, đói bụng quá. Đi ăn thôi.

Tôi đi lướt qua Thiên Ân, rồi chạy thật nhanh. Mặc kệ tay mình đang chảy máu, mặc cho đầu gối đang nhức nhối, tôi cứ chạy đi như bay.

Tôi đi đến căn tin, mua vài cái sandwich, một ly cam ép với mấy cái mochi của Nhật rồi ôm chúng lại bàn trong góc khuất, nơi cách biệt với mọi người nhất và cũng là nơi tôi với Thiên Ân hay ngồi. Người ta thường nói: “Dù có thay đổi thế nào đi nữa thì thói quen vẫn là cái khó thay đổi nhất.” Tôi đã quen với việc có Thiên Ân bên cạnh, bây giờ đi đâu cũng chỉ có một mình, tự dưng cảm thấy quanh mình trống vắng.

- Tôi có thể ngồi đây không?

Nếu là một người con trai tôi sẽ không hề ngạc nhiên và thảng thừng từ chối. Nếu là một đứa con gái xa lạ thì tôi cũng sẽ không ngạc nhiên và miễn cưỡng đồng ý. Nhưng khi tôi ngẩng đầu lên, tôi đứng hình, nhìn chủ nhân của giọng nói đó không chớp mắt. Không, phải chứ. Tôi chẳng biết nên xử sự sao nữa, đầu óc tôi lúc này trống rỗng rồi.

- Cô thật bất lịch sự quá đấy.

Chủ nhân của giọng nói ấy tiếp tục lên tiếng, rồi ngồi phịch xuống đối diện tôi không kiên nhẫn. Giọng nói ấy lọt qua tai tôi, tôi rùng mình, kinh ngạc hỏi:

- Ngọc... Ngọc Thi...? Cô... cô...

- Cô ồn ào quá.

Ngọc Thi cau có nhìn tôi, cô ta mở lon coca ra uống một hơi. Tôi nhìn theo cử động tay của Ngọc Thi, cô ta đeo một chiếc vòng ngọc trai đỏ, từng hạt tròn ánh lên màu dịu nhẹ của buổi sớm. Tôi mím môi, nghiêm mặt hỏi:

- Cô định làm gì nữa đây?

- Chỉ muốn yên tĩnh thôi. Cô thấy đấy, tôi quá nổi tiếng nên nếu mà tôi chọn bàn ở ngoài đó thì sẽ rất ồn ào.

Ngọc Thi kiêu ngạo nói, đôi môi đỏ như một bông hoa hồng vào buổi sớm. Tôi vẫn còn nghi ngờ, định hỏi “Thật không?” nhưng chưa kịp hỏi, Ngọc Thi nhào người về phía tôi, giật một cái mochi trong tay tôi, nhứ mảy nói:

- Cái gì đây? Sao tôi chưa bao giờ thấy nhỉ?

- A, cái này là...

Tôi chưa kịp nói, cô ta đưa lên miệng cắn nhẹ một cái, đôi lông mày kiêu ngạo giãn ra, mắt mở to ngạc nhiên:

- Ngon quá, món này là gì sao tôi chưa thấy nhỉ?

Ngọc Thi? Tôi tự hỏi, đây có phải là Ngọc Thi mà tôi đã gặp trước đây? Tôi cắn môi, nhào người về trước, đặt tay lên vai cô ta cái “bộp”, tròn mắt hỏi:

- Ngọc Thi, cô bị gì vậy? Cô... có phải là Ngọc Thi không vậy?

Ngọc Thi giật phắt tay tôi ra khỏi vai cô ta, cau có nói:

- Đừng đụng vào tôi, tôi đến đây để nói với cô, hãy cẩn thận đấy. Người tốt trong mắt cô chưa hẳn là tốt đâu. Chỉ vậy thôi, cảm ơn vì cái bánh nhé.

Nói rồi, cô nàng hất tóc bỏ đi, bỏ lại tôi một dấu chấm hỏi to đùng. Ngọc Thi nói vậy là có ý gì nhỉ?

Tôi gặm cái sandwich cuối cùng vào miệng, đứng dậy phủi quần áo rồi lủi về lớp. Ngọc Thi hôm nay lạ quá, cô ta sao lại thân thiện với tôi như thế nhỉ? Hôm nay cô ta chỉ có một mình, bình thường lúc nào Hồng Vân và Tiểu Lê cũng đi chung với cô ta, thế mà hôm nay chẳng thấy tăm hơi của 2 cô nàng kia đâu. Tôi lắc lắc đầu, vỗ trán mình một cái, Linh Lan ơi là Linh Lan, chuyện này có liên quan gì tới mảy đâu chứ? Không liên quan, không quan tâm, chuyện của mảy còn chưa xong nữa mà đi lo cho người ta. Tôi hậm hực, ăn nhanh hết cái bánh, vỗ ngực cho nó trôi xuống rồi đi thẳng vào phòng vệ sinh rửa mặt cho tỉnh táo.

- Á...

Tôi đứng trước lối vào phòng vệ sinh, định đưa tay vặn cửa, thì tiếng la của ai đó vang lên. Tay tôi khựng lại trên không, tim đột nhiên đập nhanh đến khó thở. Tôi cảm thấy người mình lạnh đến phát run, cái lạnh từ trong tim lan ra khắp cơ thể. Có gì đó mách bảo, tôi nên bỏ đi...

- Á... Chết tiệt...

Tiếng la lúc nãy lại vang lên. Tôi thu tay về, nhích chân lại gần và áp sát tai vào cửa. Trong phòng lúc này không có tiếng nói, chỉ có tiếng bước chân dồn dập của nhiều người, vật thủy tinh nào đó rơi xuống sàn vỡ toang.

- Ách, vòng tay của tôi...

Một cái gì đó đứt phụt, rồi từng hạt rơi lộp cộp xuống sàn. Tim tôi “thịch” một tiếng, hai chân lủi vội va vào nhau phát ra âm thanh nhỏ, tôi đứng im, thở nhẹ nhẹ, một hạt tròn như viên bi ve lăn đến chạm vào mũi giày của tôi rồi bật ra. Tôi nhìn hạt tròn, cúi xuống nhặt hạt ấy lên và nhìn. Một hạt ngọc trai màu đỏ, màu của ánh hoàng hôn, cảm giác lạnh lạnh khi chạm vào nó lan vào tay tôi. Tôi thừ người ra, hạt ngọc trai này, tôi thấy quen quen... Nó giống cái vòng mà Ngọc Thi đeo khi gặp tôi ở căng tin.

- Hai cậu quá đáng vừa thôi, hai cậu không thấy tội cho Linh Lan à? Tôi chán quá rồi, tôi không hiểu sao tôi lại dễ dàng bị hai cậu giật dây như thế.

Giọng nói lúc này đột nhiên quát lớn lên, tôi giật nảy mình đứng phắt dậy. Hình như là... giọng của Ngọc Thi?

- Đó là do cậu ngốc.

Một giọng nhẹ nhàng, lời nói có phần khinh khỉnh. Tôi nhúu chặt mày, mắt tròn xoe, là... Tuyết Vũ. Cô ta quen biết Ngọc Thi sao?

- Hừm, thật nực cười. Lúc đầu tôi cứ nghĩ mình sẽ là người lợi dụng hai cậu chứ.

Ngọc Thi cười khẩy, lời nói có phần chua chát.

- Ngọc Thi, buồn cười quá, nhưng cũng cảm ơn cậu nhé, cậu diễn rất, rất, rất hay. Chỉ đơn giản là đọc kịch bản do bọn tớ viết ra rồi cảm thấy hứng thú sôi trào trong lòng, và cuối cùng biến đời thật của chúng ta thành một kịch bản hoàn hảo như bọn tớ đã viết.

Tôi nắm chặt hạt ngọc trai trong tay, lắng nghe rõ từng lời một của giọng nói lúc này. Không phải giọng của Ngọc Thi cũng không phải giọng của Tuyết Vũ, một giọng nữ khàn đặc, giống như là đang bị bệnh vẹo. Nhưng cái chất giọng này tôi thấy rất quen thuộc. Cô gái đó nói tiếp:

- Linh Lan chỉ là một con tốt để hoàn thành bàn cờ mà bọn tớ sắp sẵn thôi. Cậu không thấy game này rất vui sao? A, một nàng công chúa bị đẩy xuống kiếp lọ lem, sau bao năm trôi dạt thì gặp được chàng hoàng tử hồi bé của mình, sắp khám phá ra sự thật và được trở về hoàng cung thì vị thần sắc đẹp xuất hiện, giành mọi thứ từ nàng lọ lem đáng thương, và cứ thế, mọi sự thật về nàng lọ lem một lần nữa bị chôn vùi và mãi mãi cũng không ai biết cô ta là công chúa. Ngọc Thi, cậu không nghĩ kịch bản này rất hay sao?

- A ha ha ha ha ha... Không nhịn cười được nữa, cái sở thích quái gở của cậu được bao bọc kĩ thật đấy. A ha ha ha...

Tuyết Vũ lớn tiếng cười, tiếng cười chua ngoa của cô ta vang vọng, tôi rung mình một cái, lúng túng bắt viên ngọc trai đỏ vừa vô ý vtuột tay. Ặc, nếu mà để người khác nhìn thấy, chắc sẽ chẳng ai gọi cô ta là “thánh thiện” nữa rồi. Tôi nuốt nước miếng cái ực, rón rén bước lại.

“Reeng...”

Tiếng chuông reo lên, tôi giật bắn mình loạng choạng lùi ra sau, sàn khá trơn làm tôi trượt một cái, may mắn là bám được vào hai bên tường nên đứng vững được.

- Haizz, vào học rồi... - Tuyết Vũ lên tiếng, tôi vội vã chạy ra phía ngoài, ánh mắt hiếu kỳ cổ liếc về phía cánh cửa, cố nhướn cổ lên xem động tĩnh thế nào - ... Chúng ta đi thôi, Thảo Nghi!

Tôi chạy vtuột ra ngoài, lời nói cuối cùng của Tuyết Vũ như đoạn băng tua lại cứ lặp đi lặp lại trong đầu tôi. Tôi cầm đầu chạy, chạy thật nhanh về lớp mình, Thảo Nghi, không lẽ cô ấy bị Ngọc Thi ức hiếp sao? Không thể nào, rõ ràng là xung đột giữa Tuyết Vũ và Ngọc Thi, Tuyết Vũ với Thảo Nghi lại chung một nhóm, không lí nào Ngọc Thi lại ức hiếp hai người họ được, vả lại, cái vòng bị đứt này, hình như nó là của Ngọc Thi mà.

Nếu tôi tin theo lời Ngọc Thi nói lúc này, hai người mà giật dây Ngọc Thi ắt hẳn là Tuyết Vũ và Thảo Nghi. Nhưng Thảo Nghi đối với tôi rất tốt, cá tính của cô ấy cũng không giống như Ngọc Thi nói, tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng, sẽ có một ngày mình bị bạn bè phản bội. Nhưng chính tại tôi nghe thấy cuộc đối thoại lúc này, tôi không thể không tin.

22. Chương 20. Bày Tỏ

- Haizz, về hết rồi...

Nhìn lên bảng đen, một dòng chữ bằng phấn trắng rõ rệt:

“Trực nhật thứ 6, Linh Lan.

Nhiệm vụ: lau dọn lớp, thay khăn trải bàn, giặt rèm cửa”

Cũng đúng thôi, thứ hai tuần sau là lớp làm lễ liên hoan rồi bắt đầu kì nghỉ đông chào mừng lễ Giáng Sinh. Nhưng mà để mình tôi lại vào lúc trời tối như thế này mà không có ai giúp cả, phân biệt đối xử thế?

Tôi thở dài sườn sượt, cầm chổi đứng chống hông trước lớp. Hường ánh mắt khoảng không, tôi lại nghĩ đến cậu ta.

- Aaaaa, tên chết tiệt đó, cậu ta không định giải thích gì với mình sao?

Tôi uất ức cắn đầu ngón tay, híc, tên chết tiệt đó, cậu ta không cho tôi một lời giải thích nào có. Có thể là lần đầu tiên tôi biết yêu, có thể lần đầu tiên tôi gặp phải trường hợp như thế nhưng cái tham lam của con người trong tôi vẫn không tin điều ấy là thật. Nếu thế, tôi cần một lời giải thích từ chính Thiên Ân.

Tôi cắn chặt môi, gơ cây chổi lên cao, ánh mắt phùng phực lửa.

“Cốc, cốc!”

Tôi ngẩng đầu nhìn người vừa gõ cửa. Hải Đăng đứng tựa người vào cửa, hất khoác ba lô lên một bên vai, nhìn tôi với đôi mắt đều giả, môi nhếch lên vô cùng khó ưa. Mặc dù nhìn hất có phần gọi là “đẹp trai” nhưng tôi luôn muốn đâm vào cái bản mặt của hất một cái. Hất ta ném ba lô xuống sàn rồi thông dong bước lại gần tôi. Tôi lùi ra sau cảnh giác, gơ thẳng cây chổi ra trước mặt hất, hất né ra sau, nhếch môi cười khinh khỉnh. Tôi vẫn giữ yên cây chổi, lạnh lùng nói:

- Anh đến đây làm gì? Chẳng phải giờ học của anh kết thúc rồi hay sao?

Hất đưa tay gạt cây chổi ra rồi bước lại gần tôi. Tôi gơ tay chắn trước mặt, lạnh giọng nói:

- Đứng cách tôi 5 bước chân. Đứng đây được rồi, lại gần nữa là tôi cho anh ăn trầu.

Hất ta vừa cười vừa méo nhìn tôi, ngoan ngoãn làm theo lời tôi. Đứng cách tôi 5 ô gạch, hất nhún vai, bĩu môi nói:

- Em cảnh giác quá đó, anh có ý gì đâu, chỉ muốn nói chuyện thôi.

Tôi quơ quơ cây chổi xuống sàn, lừa rác vào một chỗ, mặt sàn thoáng chút sạch bong. Tôi chạy lòng vòng khom lưng quét lớp, Hải Đăng vẫn đứng yên đấy nhìn tôi, vẫn nhếch môi cười. Tôi tự hỏi, có phải sinh ra hất ta đã vậy rồi không nhỉ? Tôi gom rác lại một chỗ trước mũi chân Hải Đăng rồi nghênh mặt đi lấy cái ki hốt rác. Hải Đăng nói như mếu:

- Linh Lan, em chơi ác quá đó.

- Anh không thích thì cứ bước ra khỏi lớp, tôi đang trực nhật. Cát trên giày của anh đóng thành lớp lên sàn lớp của tôi rồi kìa.

Tôi nói một hơi, đưa tay đẩy mạnh hất ta qua một bên rồi để cái ki hốt rác xuống. Tôi vỗ vỗ lưng rồi nhận lấy cây chổi từ tay hất.

- Cảm ơn.

Tôi khó khăn nói. Hất ta nhướn mày ung dung nói:

- Mà này, hôm nay chỉ mình em ở đây thôi à? Cái tên hay đi cùng em ấy, tên gì nhỉ? Thiên Ân thì phải? Hất đâu rồi?

Tôi dừng lại, trừng mắt nhìn hất, nghiến răng nói:

- Anh đừng có nhiều chuyện. Không liên quan đến anh.

Hất ta gơ hai tay lên, cười giảng hòa. Tôi đi đổ rác, hất ngồi lên bàn giáo viên lăm nhăm hát gì đó. Tôi bước vào, hất gơ tay chào, tôi không thèm quan tâm, bước lên bục đẩy hất xuống rồi rút khăn trải bàn giáo viên ra.

- Em lạnh lùng quá.

Hắn nói giọng đùa cợt, đoạn sấn lại gần tôi. Tôi lách người qua, bước đến bên cửa sổ tháo rèm xuống. Tôi đang loay hoay nên tháo rèm như thế nào, một vòng tay từ đằng sau bắt ngờ ôm lấy tôi. Tôi cứng đờ, cả người lạnh ngắt. Cái quái gì thế này?

Tôi đứng im, nuốt nước bọt cái ực, lạnh lùng hỏi hắn:

- Buông tôi ra. Anh bị hâm à?

- Anh sắp chuyển trường rồi.

Hắn ta nói, giọng đượm buồn, vòng tay siết chặt tôi hơn. Tôi hơi cựa quậy, giọng vẫn lạnh băng:

- Anh nói với tôi làm gì? Anh chuyển trường thì đâu liên quan gì đến tôi.

Hắn ta siết tay chặt hơn, hắn thì thầm vào tai tôi:

- Anh thích em mà. Có thể ta sẽ không còn gặp nhau nữa, cho anh một nụ hôn tạm biệt nhé.

Tôi chề môi, lừ mắt bảo hắn:

- Mặc kệ anh, tôi không thích anh, buông tôi ra.

Tôi vùng mạnh ra, Hải Đăng vẫn siết chặt tay. Rồi đột nhiên hắn ta nói lỏng tay ra. Tôi mừng thầm, nhích người ra, vừa nhích người ra, Hải Đăng nắm lấy hai vai tôi quay lại phía hắn rồi bắt ngờ cúi người xuống đặt môi lên môi tôi. Cả người tôi như hóa đá, mặc ôi hắn đang lướt qua môi tôi, cả người tôi vẫn không thể cử động được. Cái quái gì... đang diễn ra thế này?

Hải Đăng buông tôi ra, hắn ta nhìn tôi, ánh mắt mơ hồ. Tôi đẩy hắn ra, loạng choạng lấy ba lô của mình rồi chạy ủa ra khỏi lớp.

- Anh diễn cũng hay thật.

Ngọc Thi nhếch môi bước vào, ném điện thoại thẳng vào người Hải Đăng. Hải Đăng bắt lấy điện thoại, hắn mở điện thoại, tay lướt qua màn hình xem mấy tấm hình Ngọc Thi vừa chụp được.

- Lần cuối cùng tôi giúp 2 người đó, vậy là đã trả nợ xong, cảm ơn anh đã hợp tác. Nhưng có 1 điều tôi không hiểu...

Ngọc Thi dừng một lát, nhú mày nhìn Hải Đăng dò xét. Hải Đăng nhướn mày nhìn Ngọc Thi bảo:

- Có chuyện gì?

Ngọc Thi hít một hơi, khoanh tay trước ngực, nói:

- Tôi không thể tin là anh lại dễ dàng đồng ý giúp tôi như thế. Anh thật sự... thích Linh Lan à?

Hải Đăng ngược mắt nhìn ra cửa sổ, một nụ cười thoáng qua, hắn ta chỉ lạnh lùng nói:

- Đúng thế, thì sao nào?

Ngọc Thi kinh ngạc nhìn Hải Đăng, người như hắn ta mà cũng mở miệng khẳng định mình thật sự thích một người sao? Cô chưa từng nghe tới.

“Píp, píp!”

Tiếng chuông tin nhắn phát ra từ chiếc điện thoại lúc này cô đưa cho Hải Đăng, Ngọc Thi nhào tới giật lại chiếc điện thoại. Hải Đăng xoay người quay lưng về phía Ngọc Thi, hắn không kiên nhẫn mở tin nhắn lên xem.

“Đã nhận được hình rồi, cảm ơn nhé. Xong việc rồi, chiếc vòng cổ nam kim cương purple này coi như là của cô. Cô có thể lấy nó bất cứ lúc nào.

Mona”

Hải Đăng nhú mào, nhìn người gửi tin nhắn. Hắn ta đưa điện thoại cho Ngọc Thi, nhếch môi cười, ánh mắt có phần phức tạp:

- Cô nhanh tay thật, mà Mona là ai thế?

- Anh không cần biết.

Ngọc Thi giật phắt điện thoại, vội vã lục lại album hình, chẳng còn tấm nào cả. Cô ngẩng phắt đầu trừng mắt nhìn Hải Đăng, may mắn là cô đã nhanh tay gửi hình trước đó, nếu không thì... Hải Đăng khoác ba lô lên vai, ung dung ra khỏi lớp. Ngọc Thi loáng thoáng nghe thấy hắn ta nói với mình:

- Từ nay cô không còn quan hệ gì với họ thì hãy giúp đỡ Linh Lan nhé.

Ngọc Thi không dám thở mạnh, cô run run nhìn theo bóng Hải Đăng, không thể tin vào tai mình nữa.

- Hải Đăng, anh ta xóa hết hình ư? Anh ta thích Linh Lan thật ư? Không thể tin được...

Tôi chạy ra khỏi lớp. Chạy thật nhanh ra khỏi ngôi trường ấy. Nước mắt không ngừng ứa ra, tôi tự thấy kinh tởm mình thật. Nếu Thiên Ân nhìn thấy thì không biết cậu ấy nghĩ gì với tôi? Nghĩ đến đây, tôi thấy mình có lỗi quá. Linh Lan ngốc! Tôi ra sức lau lau môi mình, mặc cho nó đỏ au và rất kinh khủng. Aaaaaa...!!

Tôi vừa chạy vừa hét, hét thật to cho thỏa nỗi lòng. Tôi chạy đến công viên, nhích từng nặng nề lại cái ghế đá mà tôi và Thiên Ân đã ở đó, cái ngày Thiên Ân nói thích tôi. Tôi quệt nước mắt ngồi phịch xuống ghế đá. Hai hàng nước mắt cứ chảy dài xuống, người tôi run lên chẳng biết nên làm thế nào. Tôi đột nhiên lấy điện thoại ra, vô thức ấn số nào đó rồi áp tai lên nghe.

“Pi pi pi...”

Tiếng nhạc chờ điện thoại kéo dài mãi, trái tim tôi thổn thức chờ người nghe máy.

“Linh Lan...”

Lại là giọng trầm ấm ấy, vẫn chỉ gọi tên tôi rồi im lìm như mọi khi tôi gọi điện. Giọng nói của Thiên Ân lan vào trái tim tôi, tôi nấc nghẹn từng tiếng, nói không nên lời.

- Xin... híc... tớ... híc, tớ... công... viên... huhuhu... Aaaaa...

Tôi rùng mình, lời nói nghẹn òa lên nước nỡ. Đầu dây bên kia, Thiên Ân lúng túng nói:

“Chờ, tớ... tới liền. Ồ yên đó.”

Tôi vô thức gật đầu. Vẫn áp điện thoại lên tai mặc cho Thiên Ân đã ngắt điện thoại từ khi nào.

Tôi chỉ biết ngồi yên tại chỗ khóc, tuyết trắng tràn vào giày khiến chân tôi tê cóng. Gió Đông thoáng qua cuốn một tờ giấy vương vào chân tôi. Tôi rùng mình một cái, kéo cái khăn choàng cổ lên che tới nửa khuôn mặt, tôi cúi xuống nhặt tờ giấy lên rồi ôm vào lòng, nước mắt vẫn cứ chảy dài không dứt được.

- Thiên Ân...

Tôi vô thức gọi, ngoan ngoãn ngồi đợi như con mèo con đợi chủ.

- Linh Lan...

Tôi ngẩng phắt đầu nhìn người trước mắt. Mắt tôi giãn to hết cỡ, nước mắt rơi lã chã, hai má ửng đỏ vì lạnh, đôi môi đỏ rất mím chặt lại.

- Sao thế?

Thiên Ân bước tới, khụy gối xuống chân tôi, ánh mắt lo lắng nhìn tôi. Tôi đặt một tay lên vai Thiên Ân, một tay quệt dòng nước mắt nóng hổi. Thiên Ân đưa tay lên quệt nước mắt cho tôi, đoạn nắm lấy hai tay tôi đặt vào ngực mình.

- Nói tớ nghe. Có chuyện gì mà giờ này lại ở đây?

- Xin lỗi, Thiên Ân.

Tôi òa lên, tiếng xin lỗi thoát ra khó khăn vô cùng. Nếu tôi nói thật, Thiên Ân có giận tôi không nhỉ?

- Nào, nín đi. Cứ như con nít ấy, xin lỗi tớ chuyện gì?

- Hôn... hôn hôn tớ... Xin lỗi...

Thiên Ân nhúu mày nhìn tôi, tay cậu ấy nắm chặt tay tôi, tức giận hỏi:

- Hôn nào?

- Hôn Đăng...

Tôi thật thà trả lời y như một đứa con nít. Tôi chẳng muốn ai nhìn thấy mình khóc cả, vì khi ấy, trông tôi rất buồn cười, nhìn tôi y như một đứa con nít vậy. Thiên Ân quệt nước mắt cho tôi, tôi mím môi, ngồi im thín thít. Nói ra rồi, lòng nhẹ nhõm hẳn. Tôi nhìn Thiên Ân, cậu ấy dịu dàng nhìn tôi, môi cậu ấy mấp máy, tôi cúi gầm mặt, chắc Thiên Ân giận lắm, chắc cậu ấy sẽ nặng lời với tôi!

- Ôi... Linh Lan... Đáng yêu thật đấy! Haha...

Thiên Ân phì cười rồi kéo tôi xuống ngã hẳn vào lòng cậu ấy. Hơi ấm từ Thiên Ân truyền sang tôi, hai trái tim cùng lối nhịp như hòa vào làm một. Tôi kinh ngạc, môi run lên, hai má ửng đỏ càng đỏ hơn. Thiên Ân vẫn cứ siết chặt tôi, vòng tay ấm áp ấy làm tôi thấy dễ chịu vô cùng. Bao nhiêu căng thẳng mà cả tuần nay tôi chịu đựng như tan biến đi hết. Tôi thở nhè nhẹ, môi mấp máy, ngượng ngịu vô cùng:

- Thiên Ân, tớ thích cậu. Cậu có thích tớ không?

Thiên Ân xoa đầu tôi, giọng nhẹ nhàng bên tai:

- Có, tớ thích cậu, cậu muốn tớ nói bao nhiêu lần cũng được nên bây giờ, cậu cũng nói lại tớ nghe đi. Cậu thích tớ, đúng không? Nói lại tớ nghe một lần nữa đi.

23. Chương 21.1 Hé Mở...

Trời vừa tối, đường đã lên đèn. Công viên vắng không một bóng người, không gian xung quanh yên ắng dưới ánh đèn vàng sáng rực. Lúc này, nơi đây dường như chỉ dành cho chúng tôi.

Thiên Ân siết chặt tay tôi, ánh mắt nhìn tôi vô cùng ấm áp. Tôi khẽ mỉm cười, tung chân đá nhẹ lớp tuyết dưới chân.

- Này, Thiên Ân, nói xem, lúc nhỏ tớ như thế nào?

Thiên Ân có vẻ kinh ngạc, hai đầu chân mày hơi nhíu lại, cậu ấy nói:

- Sao đột nhiên cậu lại hỏi thế?

Tôi vén một lọn tóc lên mang tai, khẽ lắc đầu:

- Không có gì đâu. Chỉ tại tớ nghĩ đến vài chuyện. Tớ cũng chẳng biết chúng là gì nữa. Chúng mơ hồ và nhức đầu lắm. À, đừng để ý.

Thiên Ân gật đầu, trầm mặt khó hiểu. Suốt chặng đường, chúng tôi chỉ im lặng, không nói gì thêm.

Tạm biệt Thiên Ân, tôi một mạch đi thẳng lên tầng trên. Tiếng mẹ tôi từ trong phòng sách nói vọng ra:

- Linh Lan, đã ăn gì chưa con?

Tôi lí nhí trong miệng “Con ăn rồi!” mà chẳng buồn quan tâm mẹ tôi có nghe hay không.

Hôm nay, tâm trạng của tôi cực kì nặng nề. Đột nhiên tôi nghĩ đến rất nhiều chuyện. Tôi... chẳng có một chút ký ức gì về tuổi thơ cả, cứ như từ lúc sinh ra, tôi đã là một cô nhóc chín tuổi lớn nhanh như thổi mà không cần sữa mẹ. Tuổi thơ tôi trống rỗng, những hình ảnh mờ ảo luôn xuất hiện dập dờn trong tôi, nó như thôi thúc tôi: “Hãy nhớ và lấp đầy khoảng trống này đi!”

Tôi từng thấy hình ảnh cô bé tóc vàng xoăn kiêu ngạo tên là Mona nhìn tôi, tôi cũng từng thấy cô nhóc tóc đen đang được bế lên bởi một người đàn ông trung niên cao lớn vận bộ vest đen sang trọng, kế bên ông là một người phụ nữ tóc nâu xoăn lộn, cả 3 người cùng cười tươi hướng về ống kính và ánh sáng nhá lên “tách” một cái, cô nhóc nhận lấy bức ảnh, miệng cười tươi hết cỡ. Nhưng chúng rất mờ nhạt, tôi từng kể ẹ nghe và hỏi mẹ, chúng là gì, mẹ có thể nói cho con nghe tuổi thơ của con như thế nào không, và vô vàn câu hỏi, nhưng câu trả lời tôi nhận được chỉ là cái lắc đầu cùng một câu nói khó hiểu: “Con hãy quên nó đi, cứ như bây giờ là tốt rồi!” Riết rồi tôi cũng chẳng buồn quan tâm, xem những hình ảnh ấy chỉ là thoáng qua, chắc do tôi xem phim quá nhiều chăng?

Lòng tôi nặng trĩu, tôi vất tay lên trán, suy nghĩ rối tung lên. Điều tôi cần biết là, Mona là ai? Người đàn ông trung niên cùng người phụ nữ tóc nâu xoăn ấy là ai? Và rất nhiều, rất nhiều. Tôi muốn biết tất cả.

- Linh Lan, xuống giúp mẹ dọn dẹp phòng sách.

- Vâng.

Tôi uể oải bước xuống giường, nhấc từng bước nặng nề xuống cầu thang. Phòng sách là nơi tôi thích nhất, từng giá sách cao nối với nhau dài khắp phòng. Trên trần nhà có một chùm đèn pha lê phát ra ánh sáng vàng dịu dịu, bốn góc tường là 4 chiếc đèn thủy tinh hình hoa sen cách điệu. Nơi đây chứa đầy đủ các loại sách, kể cả quyển sách cổ từ thập niên 80 cũng nghiêm nhiên nằm trên kệ. Ba tôi bảo, phòng sách này là của một người bạn của ba sư tằm, nhưng không may, ông ấy gặp tai nạn và qua đời, phòng sách này để lại cho người ông ấy quý trọng nhất. Ngày đó còn bé, tôi khóc ngất lên vì câu chuyện của ba, tôi còn bảo, chắc chắn mình sẽ yêu quý từng quyển sách này như người bạn thân nhất của mình, nhất định sẽ đọc hết tất cả sách trong phòng này như gửi lời cảm ơn đến chủ nhân của chúng. Giờ nhớ lại, tôi bật cười một mình.

Tôi đẩy cửa bước vào, mùi sách cũ thoang thoảng khắp phòng. Tôi hít một hơi thật sâu, cảm giác như linh hồn từ những cuốn sách đang ôm trọn lấy mình, cảm giác thật yên bình và ấm áp. Mẹ tôi đeo khẩu trang, cầm cây chổi lông gà hươ bụi trên những giá sách. Bà thấy tôi thì ngoắc ngoắc tay, tôi chạy lại, giương mắt nhìn bà.

- Linh Lan, con sắp xếp lại mấy quyển sách bên dưới nhé. Chúng lộn xộn quá.

Tôi vâng lời, cúi xuống lôi từng chồng sách ra. Quả thật, chúng rất lộn xộn, cứ như là ai đó đang tìm gì đó rồi vội vàng giấu diếm khi có người phát hiện ra. Tôi sờ từng quyển sách, bụi dính đầy trên tay tôi. Tôi xếp từng quyển lên kệ, tôi rút khăn giấy lau những quyển còn lại.

- Ủa? – Tôi nhìn cuốn sách dày cộp trước mặt, và nhấc lên thử. Chao ôi, nó nặng thật. – Sách gì thế nhỉ?

Tôi tò mò lật ra, bụi bay mù cả lên. Tôi xua xua tay, bụi tan hết, tôi ngơ ngàng nhìn thứ bên trong, là album hình à? Nó lớn quá, trong cũng có vẽ cũ kĩ nữa. A, ai đây? Tôi nhìn tấm hình ở trang thứ 2, là một người phụ nữ tóc nâu, giống cái người mà hay xuất hiện trong trí nhớ của tôi. Tôi tò mò, lật liên tục. Toàn là hình của người đàn ông trung niên và người phụ nữ đó, trong họ thật hiền và phúc hậu. Ôi, sao lại có tôi trong này nữa? Gần giữa trang, là hình một bé gái đang ôm một con mèo đen, bé gái này chẳng phải là tôi sao?

- Linh Lan, dọn dẹp nhanh nào, đừng ngồi ngẩn ra đó nữa.

Tôi “Vâng, vâng!” rồi gấp quyển album lại để riêng ra một chỗ.

- Á, đau quá...

Tôi đặt quyển album sang bên, tay lỡ sượt qua góc của nó, ui, sao góc của quyển album này lại bén thế nhỉ? Tôi xoay người lại, cau có nhìn góc của quyển album. Một tấm ảnh ép nhựa bén chìa ra góc của quyển album. Tôi tò mò, rút tấm ảnh ra.

Tôi tròn mắt nhìn tấm ảnh, tròn mắt kinh ngạc không nói nên lời. Đây chẳng phải là tấm ảnh mà... tôi hay tưởng tượng ra sao? Tôi cùng người đàn ông trung niên và người phụ nữ phúc hậu ấy, chẳng phải, tôi chỉ tưởng tượng ra thôi sao?

- Linh Lan, con không sao chứ?

Mẹ tôi bỏ khăn trang ra, sờ trán tôi lo lắng hỏi. Tôi lắc đầu lia lịa bảo không sao, đoạn nhét tấm ảnh vào túi áo, sắp xếp nhanh mấy quyển sách rồi chuồn thẳng lên phòng mặc ẹ cầu nhàu.

Tôi nằm phịch trên giường, rút tấm ảnh trên túi lên nhìn say sưa. Một cảm giác khó nói len lõi khắp lòng tôi. Đầu tôi lại đau vô cùng, tôi chep miệng, với tay tắt đèn ngủ rồi kéo chăn phủ kín đầu.

Tôi ngủ thiếp đi, đầu óc nặng trĩu kéo tôi đi sâu vào giấc ngủ. Tôi mê man thấy một con suối lạnh ngắt, tôi ngã xuống dưới đó, nước bắn tung tóe, cái lạnh như cắt thấm vào da thịt. Có tiếng cười cao ngao, một lọn tóc xoăn vàng lướt qua che kín đôi mắt tôi. Đầu óc tôi đột nhiên đau như búa bổ, cả người tôi lạnh toát, mồ hôi lạnh rịn ra ướt đầm cả trán. Tôi lơ mơ nghe tiếng gõ cửa, nghe tiếng mẹ gọi tôi, tôi vô thức thưa vâng, nhưng thốt không nên lời, mắt lại nhắm nghiền, tay chân tôi cũng không động đậy được. Có tiếng mở cửa, tiếng mẹ tôi trách:

- Linh Lan, không dậy là trễ học đấy! – Đem lún xuống, chần hình như bị mẹ kéo ra, mẹ vỗ lên tay tôi một cái nhẹ - Con bé này, mặc cả đồ dơ mà ngủ thế này à? Nếu Thiên Ân mà thấy thì đẹp mặt ra.

Mẹ vẫn lay tôi, tôi vẫn bất động. Giọng mẹ run rẩy, tay chân luống cuống đưa lên sờ trán tôi:

- Linh Lan, con bị sao vậy? Đây, Linh Lan...

- Đầu con... đau quá, mẹ ạ?

Tôi mệt mỏi thốt ra được mấy từ rồi ngất liệm. Tôi chẳng biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nữa. Sau này nghe nói rằng, tôi nằm viện theo dõi suốt gần một tháng trời. Tôi cũng được biết, lúc tôi tỉnh dậy, Tuyết Vũ đã trở về Paris với mẹ của cô ta rồi. Còn Thảo Nghi và Anh Vũ, họ cũng đã không còn ở đây nữa!

24. Chương 21.2 Hé Mở...

12 năm trước, Linh Lan 4 tuổi...

- Đây, tiểu thư, cười lên, cười lên đi nào!

Nhìn Linh Lan chụp ảnh với gia đình mà mặt méo như sắp khóc, bác Diệp quản gia bất lực hồi thúc. Dưới mùa hè oi bức, vùng quê này như chìm ngập trong màu vàng dịu dịu.

Linh Lan vẫn xụ mặt, mắt rưng rưng không chịu cười.

- Linh Lan, cười đi con. Nhìn mẹ này!

Mẹ Linh Lan dịu dàng dỗ con gái, mái tóc nâu dài xõa trên vai bà. Linh Lan ngẩng đầu nhìn mẹ, đôi môi khẽ động đậy. Một lực mạnh bất ngờ nhấc bổng Linh Lan lên không trung, Linh Lan cười khanh khách, khẽ reo:

- Ba...

Người đàn ông trung niên mỉm cười, bế Linh Lan đứng nghiêm trước ống kính. Mẹ Linh Lan bước đến, tựa người vào tay chồng mình.

Tách...

Đèn flash lóe lên, mọi thứ như màn sương mỏng mờ ảo...

10 năm trước, Linh Lan 6 tuổi...

- Lâu quá cháu không gặp ba mẹ, cháu muốn gặp ba mẹ, cho cháu ngắm hình một lát đi bà.

Linh Lan buồn rầu nói. Bà ngoại đang loay hoay trong bếp liền khựng lại, đứng rồi, 2 năm rồi ba mẹ Linh Lan không ở đây... Bà xoa đầu cháu, nhẹ giọng an ủi:

- Tấm hình mất rồi, khi ba mẹ cháu về, bà sẽ mượn lại cho cháu chịu không?

Linh Lan xụ mặt, chề môi:

- Cháu sắp không nhớ nổi ba mẹ cháu như thế nào nữa rồi!

Nói rồi chạy vọt ra ngoài.

Vài ngày sau, ba mẹ ruột Linh Lan mất, bà ngoại Linh Lan đau đớn vô cùng, giấu hoàn toàn sự thật với cháu mình. Bác Diệp trở thành người ba không điều kiện của Linh Lan. Vợ của bác Diệp trở thành người mẹ dượng của Linh Lan, con bé ngỡ ngàng nhưng cũng không hỏi han gì nhiều. Linh Lan là đứa bé rất hiểu chuyện mà... Không lâu sau, mẹ Diệp hạ sinh một bé trai khá khinh, lúc ấy Linh Lan 7 tuổi.

7 năm trước, Linh Lan 9 tuổi...

- Linh Lan không sao chứ?

Một người phụ nữ tóc bạc nửa đầu, chạy vào, nắm lấy hai vai bác Diệp lay mạnh. Bác Diệp lắc đầu, vỗ vai trấn an bà:

- Không sao đâu, bà đừng lo. Linh Lan chỉ bị ngất do hoảng sợ thôi, bác sĩ nói chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là khỏi.

Bà vuốt ngực, thở phào nhẹ nhõm. Tạ ơn trời, Linh Lan không sao. Bà nhìn đứa con gái bé nhỏ trên giường trắng, ánh mắt khép hờ mà như xa xăm, bà lau nước mắt, khóc cho số phận Linh Lan, mất cả cha lẫn mẹ ruột không lâu, giờ lại gặp những sự cố này, người làm bà như bà không khỏi cảm thấy đau lòng. Bà ngẩng phắt đầu, nghiêm nghị nhìn Mona đang cau có ngồi trên ghế thăm bệnh bên cửa ra vào. Bà bước lại, ân cần hỏi con bé:

- Mona, sao con lại làm thế với Linh Lan? Dù gì, nó cũng là chị của con mà.

- Con ghét Linh Lan.

Mona trả lời không chút do dự, nó cũng chẳng thèm nhìn bà của mình. Bà thở dài, nắm chặt lấy hai vai của nó, trách mắng:

- Mona, đừng hờn nữa? Con không thấy tội nghiệp Linh Lan sao? Con phải giúp đỡ nó chứ!

Mona nhú mày, nó gạt tay bà ra rồi tuột xuống ghế bỏ ra ngoài.

“Thật đáng ghét, chẳng ai thèm tội nghiệp mình cả.”

Mona hậm hực bỏ ra ngoài. Nó lăm bằm trong miệng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, nó cắn chặt môi và chạy thật nhanh.

Nó lắc nhẹ mái tóc vàng của mình rồi ngồi phịch xuống ghế đá trong khuôn viên của bệnh viện.

- Mona, cậu không sao chứ?

Mona ngẩng đầu, nhướn mày nhìn cô nhóc trước mặt. Cô nhóc tóc ngắn ngang vai, gương đôi mắt to nhìn Mona cười tươi. Mona dịch người sang bên, cúi mặt xuống, bĩu môi nói:

- Cứ trách tớ đi, tớ đã cố ý đẩy Linh Lan xuống suối đấy. – Dừng một lát, Mona nhú mày nói tiếp – Tớ không thích Linh Lan chút nào, ai cũng thích chị ấy hơn tớ. Tớ thật không thể hiểu nổi, Thảo Nghi, cậu nói xem, tớ thua Linh Lan ở điểm nào? Tớ thật sự cảm thấy rất buồn, tớ muốn một kế hoạch thật hoàn hảo để phá Linh Lan, tớ chẳng muốn cuộc sống của Linh Lan tốt đẹp hơn tớ chút nào.

- Ích kỷ quá đấy, Mona – Thảo Nghi ngồi xuống kế bên Mona, cô bé nhoẻn miệng cười, ánh mắt vô cùng thích thú – Câu chuyện của cậu thật ích kỷ, tớ thấy thật hứng thú với nó. Tớ luôn ước mơ làm một người viết kịch, này nhé, tớ có một kịch bản rất hay, thật vui nếu chúng ta cùng biến cuộc sống của Linh Lan thành kịch bản của tớ.

Mona ngẩng người nhìn Thảo Nghi, cô bé há to mồm, nói đứt quãng:

- Thảo Nghi, cậu đúng là con người hai mặt.

- Không phải, đây gọi là ước mơ của trẻ con.

Thảo Nghi, cô nhóc hai mắt, trước mặt mọi người, cô nhóc hòa đồng, vui vẻ và có phần nhút nhát, trong nội tâm, cô nhóc khó đoán, luôn toan tính đủ điều.

- Hai người đang nói chuyện gì vậy?

Anh Vũ từ đằng xa vẫy vẫy tay, lớn giọng gọi. Thiên Ân đi phía sau Anh Vũ, mắt chẳng thèm nhìn về phía trước nữa cái.

- A, Thiên Ân...

Mona nhìn thấy Thiên Ân như bắt được vàng, mừng rỡ đứng bật dậy. Thảo Nghi ngạc nhiên nhìn Anh Vũ và Thiên Ân, hỏi:

- Hai cậu ra đây làm gì?

- Bà bảo Mona vào trong.

Anh Vũ nhún vai nói, đoạn bước tới vỗ đầu Thảo Nghi một cái, thì thầm:

- Nhỏ gốc này, có nói chuyện gì xấu xa với Mona không đấy?

Thảo Nghi lắc đầu nguầy nguậy, nói một tiếng “Không!” chắc nịch. Mona kéo kéo áo lại cho kín chu, mỉm cười nói:

- Được rồi. Chúng ta vào trong đi.

...

- Linh Lan là chị cháu!

Bà nói, giọng nghiêm nghị, chỉ trích Mona:

- Dù thế nào, một đứa trẻ con như cháu sao lại có thể hành động như thế được? Mẹ cháu đã nuôi dạy cháu quá rồi. Mona, hãy tự kiểm điểm lại mình đi. Nghe không, Mona?

Mona chặc lưỡi, miễn cưỡng gật đầu.

- Khi nào Linh Lan tỉnh dậy, cháu xin lỗi là được đúng không ạ?

Mona nhếch môi, giọng vô cảm. Bà ngỡ ngàng trước thái độ của Mona, lắc đầu rồi bỏ đi.

2 ngày sau, Linh Lan tỉnh dậy. Mọi người nôn nóng đứng trong phòng bệnh của Linh Lan, thế nhưng ai cũng sốc trước câu đầu tiên mà Linh Lan nói:

- Mọi người... ai vậy ạ?

Linh Lan cụp mắt, mi nặng trĩu, cô bé chỉ muốn thiếp đi.

- Sao lại có chuyện như vậy? – Bà ngỡ ngàng không tin vào tai mình, đứa cháu của bà...

“Linh Lan bị chấn động tâm lý, một nửa ký ức bị gián đoạn, tạm thời không thể nhớ được gì.”

“Tạm thời là bao lâu?”

“Không thể nói trước được, có thể 1 tuần, 1 tháng, 1, 2 năm...”

“Cũng tốt, Linh Lan chịu khổ nhiều rồi, nên để cho nó bắt đầu cuộc sống mới thì hơn...Quản gia Diệp, ông hãy chăm sóc tốt cho con bé...”

Đó là những phỏng đoán của bác sĩ, bà ngoại của Linh Lan tần ngần nhìn đôi mắt thần thờ của cháu mình, không kiềm được nước mắt, lẩm nhẩm một mình:

- Như thế tốt hơn, nên để nó quên hết và bắt đầu cuộc sống mới, đúng, nên như vậy...

Năm Linh Lan 16 tuổi, cô cố gắng hết sức thi vào trường Hồng Đăng với một mục đích duy nhất: Được mọi người công nhận và kết bạn được với nhiều người.

Buổi sáng hôm ấy, cô đi học trễ. Mở xoạch cửa lớp, cô thở phò phò nhìn cô giáo chủ nhiệm đang trở mặt nhìn mình như sinh vật lạ. Linh Lan gãi đầu cười hì hì, đi đến chỗ người duy nhất còn trống, liền bắt gặp một ánh mắt lạnh lẽo xa cách nhưng trong lòng không hiểu sao lại dấy lên một cảm giác gì đó thật quen thuộc. Thiên Ân, người bạn cùng bàn, nếu biết trước khi ngồi cùng bàn với cậu ta thì sẽ không thể kết bạn được với những người khác, cô thà ngồi dưới đất còn hơn. Cậu ta thì được cái gì chứ, ngoài cái bản mặt đẹp trai và tính cách lạnh lùng đầy thu hút ấy ra, thực chất cậu ta là một tên biến thái đã được Linh Lan cấp “chứng chỉ” chứng nhận.

Vài tháng sau, Thiên Ân tuyên bố, cậu ta và Linh Lan hẹn hò. Sau vụ việc ấy, bạn bè là một từ lạ lẫm trong từ điển của Linh Lan. Ngày hôm ấy, cô gặp Thảo Nghi và Ngọc Thi. Nếu cô biết, ngay từ lần đầu cô bắt gặp Thảo Nghi đang bị Ngọc Thi ức hiếp chỉ là một cảnh dàn dựng vô cùng “trẻ con”, có chết cô cũng nhắm mắt uống hết ly nước trên tay cô cũng không lao vào nhiều chuyện làm gì. Đó là chuyện sau này, Linh Lan lúc này chỉ một lòng xem Thảo Nghi là cô bạn thân xinh đẹp cùng cảnh ngộ mà thôi.

Và rồi, ngày cô gặp lại Mona, một cảm giác chua chát tràn ngập khắp lòng. Ngày Mona nhập học, Linh Lan nửa tin nửa ngờ, cô ta nói mình là Tuyết Vũ ư!?

“... Hai cậu không thấy tội cho Linh Lan à?...”

“... Chúng ta đi thôi, Thảo Nghi! ...”

Từng lời nói ấy như từng nhát búa bổ thật mạnh lên đầu Linh Lan. Đầu cô đau đến mức muốn nổ tung ra, hàng ngàn hàng vạn hình ảnh lờ mờ khắp tâm trí cô rồi xếp theo trật tự, khi những hình ảnh rải rác này trở về trạng thái cân bằng, tất cả như được reset lại, Linh Lan mở bừng mắt.

- Mình nhớ rồi...

25. Chương 22. (chương Kết) Điều Không Nói

Tôi hít một hơi nhẹ, mùi thuốc khử trùng khắp căn phòng xộc vào mũi tôi.

“Mình đang ở đâu vậy?” Tôi tự hỏi, tôi muốn nhìn xung quanh, nhưng mi mắt tôi nặng trĩu chẳng nhấc lên nổi. Cảm giác toàn thân nặng nề không nhúc nhích nổi, tôi chẳng thể nào biết chuyện gì đang diễn ra. Chỉ duy nhất một điều, ai đó đang nắm chặt tay tôi. Tôi vô thức động đậy ngón tay, cố gắng hé mắt.

- Mẹ...

Mẹ nắm chặt tay tôi, mắt rung rung. Tôi đảo mắt nhìn xung quanh, một màu trắng toát bao phủ khắp căn phòng. Nhìn Thiên Ân đứng kế bên cửa sổ, rèm trắng bị gió mạnh thổi tung che gần hết dáng người cao lớn ấy, tâm trí tôi vang vang như lời nói dội lên từ vực thẳm. Nước mắt tôi bắt giắc trào ra, ướt đầm hai bên má. Mẹ tôi ngồi bên giường sợ hãi, nắm chặt tay tôi hơn, giọng run rẩy:

- Sao vậy con?

Tôi ôm chặt mặt mình, cố kiềm nước mắt. Họ không phải cha mẹ ruột của mình. Tôi lắc đầu, ý bảo không sao. Tuy tôi không nhớ hết những điều lúc nhỏ, tôi cũng chẳng thể nhớ ba mẹ ruột của mình trông như thế nào nhưng tôi đủ thông minh để chắc chắn rằng ba mẹ hiện tại chỉ là ba mẹ của tôi. Đây có lẽ là một chuyện thường tình trong mắt thiên hạ nhưng với tôi, nó lại là một câu chuyện xuyên suốt quãng thời gian ngắn ngủi của cuộc đời tôi. Tôi muốn được ngẩng đầu lên và thẳng thừng hỏi “Mẹ không phải mẹ ruột con đúng không?” Nhưng như thế quá tàn nhẫn với một người tàn tảo nuôi mình từ nhỏ đến lớn.

Một ý nghĩ le lói trong đầu, tôi bắt lấy nó rồi tung chăn bước xuống giường. Mẹ ngơ ngác nhìn tôi. Thiên Ân kinh ngạc lên tiếng:

- Cậu định làm gì vậy?

Tôi gật đầu chào Thiên Ân, một cái chào kính cẩn rồi quay sang nhìn mẹ, tôi kiên quyết:

- Con muốn xuất viện. Ngay bây giờ.

Hóa ra tôi đã hôn mê được một tuần rồi. Ba rất lo lắng cho tôi, tôi có thể thấy rõ quầng thâm dưới mi mắt ông. Ôi trời, như thế này sao tôi có thể gạ hỏi cho ra sự thật đây?

Tôi vận bộ đồng phục Hồng Đăng, đứng thẫn thờ nhìn người trong gương. Đó như thể chẳng phải là tôi nữa, ánh mắt buồn rầu phức tạp, khóe môi trĩ xuống một cách chán đời chứ không nhếch lên tinh quái như hồi trước. Tôi khoác ba lô lên vai, chậm rãi đi xuống nhà. Mẹ từ trong bếp đi ra, đưa 2 hộp cơm trưa cho tôi rồi cốc đầu tôi một cái:

- Con gái con đứa, Thiên Ân đợi con này giờ.

Tôi gãi đầu cười hì hì, đoạn nhận hai hộp cơm từ mẹ. Mà khoan, sao mẹ lại nấu tới 2 hộp cơm trưa dữ vậy? Như đọc được suy nghĩ của tôi, mẹ nói:

- 1 cho con, 1 cho Thiên Ân.

Tôi à, ừ. Nghĩ gì đó lại hỏi mẹ:

- Sao mẹ biết con đang nghĩ thế?

Mẹ cười dịu dàng xoa đầu tôi, khẽ trách yêu:

- Con gái, mẹ là mẹ con, con nghĩ gì mẹ còn không biết sao.

Tôi rưng rưng ôm hai hộp cơm chạy thật nhanh, mém nữa là khóc trước mặt mẹ rồi, híc.

Quả thật là Thiên Ân đang đứng đợi tôi, cậu ta khoác áo lông dày, mang khăn choàng đen tuyền. Cậu ta đi đến bên tôi, liếc nhìn tôi rồi lại đảo mắt xuống hai hộp cơm trên tay tôi, không nói không rằng mà giật mất một hộp. Tôi quát lên:

- Đây, là của mẹ tớ làm cho...

- Tớ biết dì có làm cho tớ một phần.

Tôi chưa nói xong cậu ta đã chen ngang khiến tôi cứng miệng, im như hén suốt đường đến trường.

Đặt chân vào lớp, không khí có vẻ hơi lạ. Chiếc bàn học của Tuyết Vũ được xếp ngay ngắn ở góc lớp, sĩ số lớp học cũng ít đi một người. Tôi vừa đặt mông ngồi xuống, phát hiện ra mọi ánh mắt đều nhìn mình. Tôi ngẩng đầu lên nhìn họ, họ quay phắt đi hướng khác điềm nhiên như không.

Tôi quay sang hỏi Thiên Ân:

- Tuyết Vũ, cậu ta...

- Mona đi về Paris với mẹ của mình rồi.

Thiên Ân nhắm mắt nói, cậu ta gọi thẳng tên Mona khiến tôi giật nảy mình. Tôi làm bộ làm tịch, ngập ngừng nói:

- Mona gì cơ? Tớ đang hỏi Tuyết Vũ mà.

Thiên Ân nhú mày, gần giọng nói:

- Đừng có nói dối, cậu biết hết rồi đúng không? Tớ biết rõ cậu quá mà.

Ặc...! Tôi nín thính, nằm gục xuống bàn chờ chuông tới... giờ ra chơi.

Nắng dịu dịu len lỏi qua từng tán lá, tôi vẫn ra sau trường mỗi giờ ra chơi như thói quen. Nếu là thường lệ, Thảo Nghi ngồi trên ghế đá, mỉm cười dịu dàng với tôi, Anh Vũ sẽ từ sau bước đến, đập mạnh vào vai tôi và cười sảng khoái. Nhưng hôm nay, chờ mãi chờ mãi, tôi chẳng thấy họ đâu.

- Đừng chờ nữa, Thảo Nghi cùng Anh Vũ ra nước ngoài rồi. Là đi Paris.

Tôi méo máo nhìn Thiên Ân, gì chứ? Tỉnh bơ thế là sao? Tôi muốn trò chuyện với họ mà. Tôi muốn nói cho họ biết, tôi quý họ lắm, quý họ hơn bất cứ thứ gì trên đời này. Chết tiệt, cái lúc tôi ra viện, sao ai cũng đi thế này?

Thiên Ân xoa đầu tôi, rồi ôn tồn bảo:

- Cậu cũng đừng quá để tâm. Chỉ là trò đùa trẻ con thôi. Chúng không biết phải trái, bị phạt thế là đáng lắm.

Nơi chúng tôi ở quanh năm chịu nóng, đến mùa đông lạnh còn phải trùm mấy cái chăn. Mùa đông Paris không biết lạnh như thế nào, nhưng chỉ cần tưởng tượng tuyết ngập đầy đường, rồi đang yên đang lành tuyết ở đâu rơi xuống đầu cái bộp. Ôi trời, chỉ mới nghĩ thôi mà đã buốt đầu buốt óc rồi. Tôi có thể tưởng tượng được, Anh Vũ và Thảo Nghi đang ôm nhau khóc ròng giữa cái lạnh buốt giá ấy. Tôi đưa mắt nhìn Thiên Ân, cậu ta liền đưa ngón tay cái lên, mắt lấp lánh:

- Cậu rất thông minh. Đúng là chúng nó được đưa qua Paris chịu lạnh.

Tôi chỉ biết cười ngây ra cười ngu ngốc. Cái thế loại gì đây trời?

Hôm ấy, Thiên Ân bảo tôi về trước, cậu ta phải ghé qua nhà hàng của bố mẹ. Tôi đồng ý, vẫy tay tạm biệt cậu ta. Thiên Ân đi khuất dần, tôi cũng xoay người đi. Vừa quay người, gương mặt của Ngọc Thi gần sát mặt tôi. Tôi giật bắn mình lùi ra sau:

- Cậu... cậu...

Ngọc Thi nhìn ra hướng khác, hai gò má ửng đỏ, ngọng nghịu nói:

- Đi uống nước với tôi không? – Rồi cô ta quay phắt sang tôi lớn tiếng – Cậu đừng tưởng bở, là... là... là tôi không muốn đi một mình thôi, cậu... cậu đừng có đắc ý, là tôi bao, là tôi cho cậu một ân huệ đấy.

Tôi ngây người nhìn Ngọc Thi, nhìn mặt cô đỏ ửng lên, tôi mỉm cười, gật đầu.

Quán nước Ngọc Thi đưa tôi đến là một quán nước gần trường, quán Little Star, một quán nước nhỏ ấm cúng, chiều tối lạnh như thế này, khi bước vào quán, một cảm giác ấm áp tràn ngập khắp cơ thể tôi. Ngọc Thi chỉ gọi đơn giản một tách cà phê sữa nóng, tôi nói với chị phục vụ mình cũng vậy. Ngọc Thi lại lấp bắp lên tiếng:

- Cậu... cậu đừng... đừng có làm thân với tôi. Chỉ tại... chỉ tại tôi muốn uống cà phê nên mới mời cậu đi thôi.

- Ừ.

Tôi mỉm cười gật đầu. Cô bạn Ngọc Thi này không hẳn là xấu tính, chỉ đơn giản là háo thắng và tính cách không mấy thân thiện thôi.

- Này, cậu...

Ngọc Thi đột nhiên gọi tôi, mà giọng lại dịu dàng đến khó tin. Tôi ngẩng đầu nhìn Ngọc Thi, mong chờ điều cậu ấy sắp nói.

- Xin lỗi!

Xin lỗi... Xin lỗi... Xin lỗi... Ôi trời, là lời xin lỗi!? Là Ngọc Thi xin lỗi!? Là cô gái đánh đá đang xin lỗi tôi!? Tôi nguệch miệng, trở mắt nhìn Ngọc Thi. Chỉ là tôi quá ngạc nhiên thôi, nhưng ở một số góc nhìn khác, Ngọc Thi như đang bị tôi cười vào mặt. Cô nàng cắn răng cố không để ý đến vẻ mặt ngốc nghếch đó của tôi, cô ta nhấp một ngụm cà phê, cúi mặt nói:

- Cậu biết đó. Do tôi háo thắng bị người khác lừa và điều khiển chứ tôi cũng chẳng muốn gây sự gì với cậu cả. À, ừ, tôi muốn xin lỗi cậu, tôi muốn... làm bạn với cậu. Có lẽ cậu cũng đã nghe, Hải Đăng, Hồng Vân đã chuyển trường rồi. Tiểu Lê thì quay lại đá xoáy tôi, không thêm một đứa bạn xấu xa như tôi nữa.

Ngọc Thi vừa nói vừa nắc nghẹn, hai hàng lệ chảy dài. Cô ta lau nước mắt, nói:

- Cậu thấy đấy, tôi không có khóc đâu nhé, nhưng lời tôi nói là thật lòng cả.

Nếu tưởng tượng Ngọc Thi bây giờ là tôi, tôi lại là Thiên Ân, thì cậu ta sẽ làm gì nhỉ? À, đúng rồi! Tôi mỉm cười, nhào người vươn tay lên xoa đầu Ngọc Thi.

- Chuyện nào đã qua thì nên cho nó qua, không nên gợi nhớ làm gì. Cứ sống thoải mái thuận theo hiện tại là được rồi, đừng vực lại mấy cái quá khứ ấy nữa.

Đúng rồi, đừng vực dậy quá khứ đau thương!

Tôi ngẩn người vì lời nói của mình. Mắt tôi rưng rưng như muốn khóc. Ngọc Thi phụng phịu, lớn tiếng nói:

- Này, cầm cậu chạm vào đầu tôi. Tóc tôi... tóc tôi...

Cô ta ấp úng rồi nín bặt. Ngọc Thi nhấc tách cà phê uống ực một cái, chạy lại quầy tính tiền rồi chạy đi mất, gương mặt còn thấp thoáng nét ửng đỏ.

Tôi thông thả về nhà dưới bầu trời đêm đầy sao. Đầu đó trong tôi vang lên câu nói: “Đừng vực dậy quá khứ!” Tôi mỉm cười, đúng vậy, chỉ cần mình là mình là được rồi.

Tôi bước vào nhà, mùi hương thức ăn mẹ làm thoang thoảng đánh thức tâm trí tôi, có lẽ tôi sẽ trở lại làm con gái ngoan như trước đây của ba mẹ, có lẽ tôi sẽ chẳng bao giờ quan tâm tới quá khứ của tôi như thế nào nữa. Tôi ở hiện tại là tuyệt lắm rồi.

- Về rồi hả con?

Mẹ từ trong bếp đi ra, bà đeo tạp dề trắng và cười dịu dàng. Thằng nhóc Uy Vũ em tôi lon ton theo mẹ, nói khích tôi:

- Chị hai về trễ. Phạt không được ăn gà nướng.

Tôi nhướn mày, nở nụ cười nửa miệng:

- Hể... Nếu không được ăn thì cướp vậy. Chuẩn bị tinh thần đi, thằng nhóc ẻo lả.

Nói rồi tôi chạy ừa lên phòng để thằng nhóc nhỏ rưng rưng chỉ trỏ với mẹ.

Tôi nằm phịch xuống giường, tôi lấy điện thoại ra, nhìn màn hình nền là một cái khăn choàng đen tuyền thì lòng ầm ập đến lạ. Tôi muốn truyền đến cậu ấy suy nghĩ của tôi, tôi muốn cậu ấy biết đến suy nghĩ của tôi hiện giờ.

“Tớ hiện đang rất hạnh phúc!” Tôi bấm gửi, hí hửng ngồi đợi tin nhắn hồi âm. Rất nhanh, tôi nhận được tin nhắn của Thiên Ân: “Hể?! Không về cùng tớ cậu vui lắm sao?” Tôi cười khúc khích nhắn lại: “Ừ, tớ sắp được ăn cơm gà mẹ nấu nên rất hạnh phúc.”

Có lẽ Thiên Ân nhận được tin nhắn sẽ nhếch môi cười, cái bộ dạng ấy khiến tôi muốn đắm cho cậu ta một cái. Nhưng không sao cả. Tôi lại rất thích nó.

~~END

~~

26. Chương Ngoại Truyện 1. Hẹn

Một ngày xuân, khi mà khắp nẻo đường ngập tràn sắc hồng của hoa anh đào, Đức Duy trong lòng có chút bức bối tựa ngồi vào thành lan can bên hồ ở công viên. Cậu ta vận áo thun trơn màu xám và quần tây màu xanh đen, đôi mũi lưỡi trai đen có một chữ Handsome, trông Đức Duy thật bảnh trai và thu hút nếu không có cái dáng vẻ như đưa đám ấy. Chẳng là cuối đông vừa rồi, Ngọc Thi hình như uống nhầm thuốc, đột nhiên muốn gặp Đức Duy. Dĩ nhiên, Đức Duy như bắt được vàng, luống cuống chuẩn bị tươm tất nửa ngày trời rồi vác cái mặt tươi rói đến gặp Ngọc Thi. Từ đó, hai người trở nên thân thiết hẳn nhưng Ngọc Thi vẫn chẳng đá động gì tới chuyện tình cảm. Đức Duy nôn nóng đến sốt ruột, nhẩn nhẩn chờ đợi nữa là một thằng

ngu, Đức Duy nghĩ thế. Vì thế hôm nay, cậu ta lấy hết can đảm ngỏ lời mời Ngọc Thi đi chơi, và rồi sẽ thổ lộ cho cô ấy biết về tình cảm của mình. Ấy thế mà, tin nhắn trả lời lại cậu ta chỉ có một dòng ngắn ngủi: “Xin lỗi, hôm nay tớ có hẹn với Linh Lan rồi”.

Cậu ta nắm chặt điện thoại trong tay, hết nhìn dòng chữ nhấp nháy trên màn hình rồi lại nhìn vào quán kem đối diện, miệng gần từ tiếng phẫn nộ:

- Linh Lan!?! Hết Thiên Ân lại đến cô! Sao hai người cứ chỏ mũi vào chuyện của tôi hoài vậy? AAAAAA...

Đức Duy quay người đập mạnh vào lan can, ai ngờ, chân cậu ta trượt vào khe rãnh giữa các thanh sắt, có rút thế nào cũng không ra, may mà bác bảo vệ ở đó kịp thời chạy tới giúp.

Vừa lúc ấy, Ngọc Thi và Linh Lan ở trong quán kem đối diện công viên nhìn ra, thấy Đức Duy đang ôm chân mình nhảy dựng lên, Linh Lan lạnh người lắm lắm:

- Không phải chứ! Cậu ta vẫn muốn trả thù cái vụ hộp quà à?

Tối đó, Ngọc Thi nhắn tin cho Đức Duy tò mò hỏi:

- Lúc này Linh Lan có nhắc đến hộp quà gì đó với cậu. Nó là gì vậy?

Đức Duy:

- Bảo cô ta đi chết đi!...

27. Chương Ngoại Truyện 2. Paris Lạnh Lẽo

Thảo Nghi khoác một cái áo khoác dày cộm, rồi cuộn tròn vào cái mền bông, lăn qua lăn lại trên giường mà không tài nào ngủ được. Cô ngồi bật dậy, vẫn rút mình trong chăn nhưng mặt mày méo mó khó coi. Cô méo máo nấc nghẹn. Anh Vũ mở cửa bước vào, thấy cô ngồi im trên giường mà vẫn chưa ngủ, cậu bước tới, vò đầu cô:

- Sao thế?

Cô nước mắt ngấn nước mắt dài than:

- Trời ơi, lạnh quá. Anh điện cho Thiên Ân bảo đứa em gái này không dám làm chuyện dại dột gì nữa đâu. Em thành thật xin lỗi Linh Lan, bảo anh ấy xin ba mẹ cho em về nhà đi.

Anh Vũ ôm cô vào lòng vỗ về. Thảo Nghi nhắm nghiền mắt ngủ say như một chú mèo con. Cậu rón rén ra khỏi phòng, rồi lấy điện thoại gọi cho Thiên Ân, làm giọng điệu đau khổ lặp lại những lời Thảo Nghi đã nói. Thiên Ân lạnh lùng nói:

- Ai bảo cậu ham hố đi theo nó? Bảo nó ở bên đó cho hết đông rồi về.

Anh Vũ thuật lại cái giọng điệu ghênh ngang của Thiên Ân cho Thảo Nghi nghe, Thảo Nghi khóc ròng:

- Híc, nếu muốn phạt em chịu lạnh, thì cứ đưa em về nhà rồi nhốt vào phòng bật máy lạnh là được rồi hu hu.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-ta-la-ke-ngoc>